

**Yahudi oldukları
için mi zalimler?**

Bu kitap Derin Düşünce Fikir
Platformu'nun okurlarına
armağanıdır.

www.derindusunce.org

İçindekiler

Önsöz.....	4
Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm I (Mehmet Yılmaz).....	5
Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm II (Mehmet Yılmaz).....	9
Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm III (Mehmet Yılmaz).....	13
Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm IV (Mehmet Yılmaz).....	16
Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm V (Mehmet Yılmaz).....	22
Yahudi Teolojisi, Siyonizm ve İsrail (Sever Işık).....	24
Suç Tevrat'ta mı? (Mehmet Yılmaz)	28
MOSSAD için çalışmak ister misiniz? (Mehmet Yılmaz)	31
Gazze'de Zulüm Şenliği (Sever Işık)	38
Kötülük Ölümünden Hızlı Koşar (Özlem Yağız)	40
Kudüs'ün Kadın Muhafızı (Özlem Yağız)	44
Hepimiz Filistinli mi olacağız, yoksa İsrail mi olduk? (Ferhat Kentel)	48
Taş Atmak Sadece Filistin'de mi Güzeldir? (Özlem Yağız)	52
Bir Hayalimiz Var! (Özlem Yağız)	56
Tarihsel Acılar Üzerine Bir Kimlik ve Ulus İnşa Etmek (Özlem Yağız).....	68
Filistinli Olsak Biz Ne Yapardık? (Jenka Soderberg).....	72
Cihad Neden İşe Yaramıyor? (Ekrem Senai)	75
Gazze Katliamını "gerekli" kılan arka plan...(Ahmet Cem Özen)	84
İsrail, Tehlikeli Barış ve Sürekli Savaş (Sever Işık)	88
Kafesteki Hayat (Adil Yapar)	90
İsrail bir boşluğu dolduruyor! (Tuncay Yılmaz)	95
Filistin artık Arapların esas davası değil (Dalal Bizri)	97
Bugün MOSSAD için ne yaptın? (Rasim Ozan Kütahyalı).....	99
ABD-İsrail Krizi (Ahmet Cem Özen).....	101
HAARETZ: İsrail gangster diplomasisi yürütüyor (Ekrem Senai).....	107

Önsöz

Bu kitapta başlıca 4 konu bulacaksınız:

- Yükselen Yahudi nefretinin Müslümanlar için bir afyon olması
- Yahudi şeriatının İsrail zulmündeki rolü
- Filistin'den ve Filistin'de zulüm gören insanların hayatı
- Filistin sorunu ile ilgili güncel diplomatik hesaplar

Neden?

İsrail bir çok bakımdan Türkiye'ye benzeyen bir ülke. Paranoyak bir ulus-devlet. **“Yoktan var edilmiş bir millet”** dört tarafı **“düşmanla çevrili”** kutsal bir vatanda yaşıyor. Terör tehlikesine karşı ülkenin güvenliği için(?) haklar ve özgürlükler çiğneniyor. Devlet eliyle düşman üretiliyor!

Yahudilik devletin elinde siyasî bir araç mı yoksa Yahudiler hâlâ Hz. Musa'nın yolundan mı gidiyorlar? Bu zulümün sorumlusu Tevrat ya da diğer Kutsal(?) kitaplar mı? Yoksa tersine, İsraililer dinden uzaklaştıkları için mi bu kadar zalim oldular?

İsraililer soydaşlarını yok eden Nazi zulmünü adeta kopyasını ürettiler kendi ülkelerinde. Filistinlileri toplama kamplarına hapsedip duvarla çevirdiler. Ama tam da bu yüzden kendi ülkeleri dünyanın en büyük açık hava hapisanesi oldu. Milyonlarca Filistinli esir ve milyonlarca Yahudi gardiyan-cellat rolünde. Ülkenin gençlerine vaad edebileceği tek meslek bu, gardiyan-cellat. Ya da İsrail'i terk edip ABD veya bir Avrupa ülkesine kapağı atmak.

Gidemeyenlerin ülkesi oluyor İsrail...

Kendi zulmü altında ezilen, korku içinde yaşayan, dünyasıyla beraber Ahiret'ini de kaybetmiş olan İsraililer zannederim Filistinlilerden bile daha zavallı bir durumdalar bu yüzden.

Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm I (Mehmet Yılmaz)

Sunuş: Ordu-devlet İsrail sınırlarını insan kanıyla çiziyor. Dünyanın en büyük açık hava hapisanesinde Müslüman mahkûmlar Yahudi gardiyanlarından duvarlarla ayrılıyor. Ordu-devlet İsrail'i yönetenler, tıpkı sözde rakipleri Hamas ve Hizbullah gibi siyasî rantlarını muhafaza etmek için korku ve nefretten örülü bir "sanal bir gerçeklik" inşa etmişler. Bu korku atmosferi [Onun adı asker, canı neler ister?](#) adlı makaledeki gibi Türkiye'deki darbeci zihniyete ne kadar da benziyor.

Ergenekon ile PKK'nın sahte rekabetini andıran bu dumanlı havada gerçek kavganın taraflarını seçmek kolay değil: Müslüman-Yahudi kavgasından mı bahsediyoruz yoksa şahinler ile güvercinlerden mi?

Sorumluluğu (suçu değil) ABD'ye, İsrail'e yükleyen Müslümanların doğru yaptığından emin değiliz. Sorumluluğu redderek, "dışarıya" ihraç ederek çözümü de "ötekilerin" insafına, merhametine, hukukuna transfer ediyorlar çünkü.

Yahudi nefreti bu açıdan çözüme giden yolda bir durak değil ancak çaresizlerin ve üşengeçlerin sığınacağı bir siper, bir çukur. Filistin'de olanlara üzülmemek imkânsız. Ama biz kuyuya düşmüş bir insanı kurtarmak için onun peşinden kuyuya atlamanın bir işe yarayacağını sanmıyoruz. Kanaatimizce bu zulümü durdurmak için duygularını bastırıp düşüncelerini ön plana çıkarabilecek, çözüm arayabilecek insanlara ihtiyaç var.

Mezar taşının üzerinde adım yazıyordu

"Benim ailemde sadece ölü çocukları severler. Eğer sevmek istiyorsam kendimi öldürmem gerekiyor. [...] Yaşamak için ailemden sevgi beklemeyi unutmalıyım." Böyle diyor Van Gogh kardeşine yazdığı bir mektupta. **(Mektuplar, Van Gogh, N° 443)** Kendisinden bir yıl önce ölen kardeşinin adını taşımak belli ki genç Vincent'a ağır gelmiş. *"Mezarlığa gittik. Mezar taşının*

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

üzerinde adım yazıyordu. Kardeşimin bir fotoğrafı konmuştu. Benden kat kat güzel bir fotoğraf.”

Bu satırları okurken aklıma lisedeki tarih öğretmenimin sözleri geldi: “Fatih İstanbul’u aldığı anda sizin yaşınızdaydı, bir de kendi hâlinize bakın”. Aramızda hiç kimsenin meselâ Gazze’yi geri alabilecek hâli yoktu. Utanmış, aşağılanmıştık. Zaten bu sözle beklenen, istenen de buydu. Kendimizi suçlu hissetmemiz, hırslanmamız. Viyana kapılarına dayanmış yeniçeri dedelerimiz bulutlardan eğilmiş yüzlerimize tükürüyordu!

Ölmüş kardeşleriyle rekabet etmek zorunda kalan çocukların dramıdır bu. Ebeveyn ölenin adını sonradan doğana yeniden koyarak ona bir görev veriyordur aslında: “Kardeşin öldü, ızdırabımı dindirmek senin görevin!” Yeni doğan çocuk ebeveyne düşkürlüğünden başka hiç bir şey veremez. Çünkü hiç kimse ölü bir bebek kadar güzel, terbiyeli, çalışkan olamaz. “Ahh şimdi rahmetli ağabeyin olacaktı burada, senin gibi yapmazdı!”

Osmanlı bütün heybetiyle mezara girmişti ama biz küçük Osmanlar o ölümler ile, Fatih, Kanunî, Mimar Sinan ile rekabet etmek durumundaydık. “Şehitlerimizin asil kanıyla sulanan bu kutsal topraklarda” kız tavlamaktan başka bir işe yaramayan bizler elbette adam olmazdık. Eğer kıymetli bir yere gelmek istiyorsak şehit olabilirdik sadece. Yani **sevilmek** ya da **yaşamak** arasında bir seçim yapmak gerekiyordu. İkisini birden elde etmek imkânsız görünüyordu.

Neden böyle bir [ölüm sevgisi](#) geliştirdi bu toplum?

Ölüme âşık olacak kadar cinnet geçiren, yaşamayı sev(e)meyen halklar hayatı koruyamazlar. Yeni Gine’li Şimbüs halkının anneleri için ilk doğan erkek çocuğu öldürüp yerine bir köpek ya da domuz yavrusu emzirmek adettendir. Bir annenin kendi çocuğunu öldürmeyi reddetmesi ise bir suç. (J. Poirier, *Histoire des Moeurs - Gelenekler Tarihi 1990*)

Ama çocuk katli için bu kadar uzaklara gitmeye gerek yok. Napoleon 12 yaşındaki çocuk askerleri(!) kullanmadı mı kutsal(!) vatan toprakları uğruna? Ya Nazi Almanyası Berlin’i savunurken Rus tanklarını patlatmak için çocukları göndermedi mi üstün(!) Alman

milletini temsilen?

Burada bireysel psikolojik bozukluklar değil söz konusu olan. Toplumun ahlâkî ve vicdanî “doğruları” çocuk kurban etmeyi destekliyor. Eğer bir çılgınlıktan bahsedilecekse kolektif olabilir ancak. Toplum bir bütün olarak çocuk öldürmeyi meşrulaştırmıştır.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Sadece Türkiye’de değil Ortadoğu’nun bir çok yerinde ve tabii İsrail’de ölmek, öldürmek, yaşamdan daha yüce(!) değerler uğruna kendini feda etmek öylesine derin biçimde işleniyor ki kafalara, bireyler yaşayan birer ölüye dönüşüyorlar.

Ortadoğu’da yaşamın dışına çıkmak için ölmek gerekmiyor. Kimilerinde Yahudi nefreti, ötekinde Müslüman korkusu bir afyon, bir uyuşturucu rolü oynuyor!

Gelecek bölümler

1. **EL MÜZİL - Zelil, hor ve hakir kılan**
2. **Düşünme korkusunun yeni adı: “Hepimiz Filistinliyiz, Her yer Filistin !”**
3. **Hamas eleştirilebilir mi?**
4. **Çanakkale bir zafer miydi?**
5. **Müslümanın boynundaki ip**
6. **Müslüman neden düşmanına itaat eder?**

Takviye Okuma

[Müslümanların iç hastalıkları](#)

[Cihadizm ve Cihad aynı şey değildir](#)

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm II (Mehmet Yılmaz)

EL MÜZİL - Zelil, hor ve hakir kılan

“O gün, öyle yüzler vardır ki, zillet içinde aşağılanmışlardır.” (Gaşiye,2)

Resim: Fransız askerleri tarafından alay etmek için boynuna ip geçirilmiş bir Cezayirli.

1830’dan 1962’ye kadar Fransız kolonisi olan Cezayir’de işgal altındaki halkın görmediği eziyet kalmadı. Fransız askerleri Müslümanların direnişlerini kırmak için tarlalarını yaktılar, hayvanlarını öldürdüler. İnsanlar tel örgülerle çevrili toplama kamplarında ölüme terkedildi. Cezayir’in talebine rağmen Fransa bu soykırım için özür dilemedi. Son cumhurbaşkanı Sarkozy “tarihi tarihçilere bırakalım” diyerek son noktayı koydu.

Müslümanlar Cezayir’de, Filistin’de, Bosna’da, Irak’ta, Kafkasya’da ve daha bir çok yerde Yahudi ve Hristiyan orduların istila ve eziyetlerini yaşadılar, yaşıyorlar. Mısır, Fas ve Türkiye gibi ülkelerde ise askerî rejimler çeşitli komplo teorileri, dış tehditler vb kullanarak kendi halklarına baskılar uyguladılar. Askerî darbeler, etnik kavgalar, işkenceler günlük hayatın bir parçası oldu.

Bu bağlamda Müslüman insan düşmanı ve düşmanlığı dinî aidiyette aramakla hata ediyor. Düşmanın adı “**Yahudi**” ya da “**Hristiyan**” değil. Kanaatimizce düşmana duyulan öfke ve gösterilen diğer haklı tepliler bir savunma mekanizması haline dönüşebiliyor.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

İşte biz bunun için Yahudi nefretinin bir afyon olduğunu iddia ediyoruz. Bu tatlı bir uyku değil bir kâbustur. Artık bu uykudan uyanmak gerekiyor. Uyku ilaçlarının her türüsüne bu sebeple karşıyız.

Narkozdan çıkmak kolay olmayacak, olmuyor. Ameliyat nasıl geçti? Hangi uzuvlarımız kesildi? Nerelerimiz kanıyor? Artık bunları konuşabilecek kadar ayılsak iyi olacak.

Diri diri gömülen Cezayirli direnişçiler.

Cezayir’de bir toplama kampı.

Fransız askerî aracı bir Cezayirlinin kafatasını sergiliyor.

İşgal altındaki Cezayir'den görüntüler

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

İşgal altındaki Irak'ta "zillet içinde aşağılanmış" bir insan.

Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm III (Mehmet Yılmaz)

Düşünme korkusunun yeni adı: Hepimiz Filistinliyiz, Her yer Filistin !

60'lı senelerde Yunanistan ile Kıbrıs konusunda gerginlikler artmış, adada şiddet olayları başgöstermişti. O zamanlarda hem Rum hem de Türk kesiminde moda bir slogan vardı: **“Ya Kıbrıs bizim olur ya da ölürüz!”**. Ne Kıbrıs onların oldu ne de öldüler. Aradan yıllar geçti. Kıbrıs Barış Harekâtı yapıldı 1974'te. Adanın kuzeyi Türkiye'nin askerî kontrolüne geçti. Diplomatik zayıflık sebebiyle işgalci ülke durumuna düşen Türkiye'ye yıllar süren bir ambargo uygulandı. Dünyada hemen hiç bir

ülke KKTC'yi tanımadı. Ne Kıbrıs bizim oldu ne de öldük.

Siz siz olun, yapamayacağınız şeyler için yemin etmeyin. Doğru olmayan şeyleri sırf “sembolik” amaçla “acılarla ortak olmak için” haykırmayın. Kendinize saygınızı kaybetmeyin.

Filistin'in acıları daha dün başlamış gibi haykırıyor şimdi fikir-fobik geçlerimiz: **“Hepimiz Filistinliyiz, Her yer Filistin!”** ; internette kanlı fotoğrafların üzerine yazıyorlar.

Bebek katliamı dışında Filistin'de olup bitenlerle ilgileniyorlar mı bunu haykıranlar? Meselâ El Fetih-Hamas kavgasında da çocukların öldüğünü, bu çocuklardan birinin adının Vatan olduğunu ve Filistin'de bunu konu alan bir tiyatro oynandığını duydular mı?

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Biz Filistinli değiliz. Her yer Filistin değil. Öyle olsaydı Musul, Kerkük gibi Filistin'i de KURTARAMAYAN Kurtuluş Savaşı bir zafer olarak öğretilmezdi okullarımızda. "Filistin" kelimesi vatan ile eş anlamlı olurdu. Filistin'i kurtarmak için elbirliği ile mücadele verirdik. Filistin'in acıları 2008 aralık ayında başlamadı. Son 50 yıldır olanlara bir göz atın sadece. Bu 50 yılda biz maça gittik, TeleVole seyrettik. Üniversiteye gittik. Düğünlerde göbek attık. Cep telefonumuzu, otomobilimizi değiştirdik. İnsan vatanı işgal altında iken maça gider mi? Göbek atabilir mi düğünlerde? Cebindeki parayı vatanının kurtuluş mücadelesi dışında bir şeye harçayabilir mi?

Filistin'deki etnik temizlik sürüyor. Fikir-fobik insanlar her katliamda "ilk defa olmuş gibi" öfkeyle ayağa fırlıyorlar. Sonra bir daha hiç olmayacakmış gibi sakince yerlerine oturup günlük hayatlarına devam ediyorlar. Lübnanlı Amin Maalouf'un deyiimiyle [Herşeye üzülüyorlar ama hiç bir şeyle kalıcı olarak ilgilenmiyorlar](#). Dalal Bizri'nin [Al-Hayat'ta geçen sene yazdığı](#) güzel bir yazıyı çevirmiştik Türkçe'ye:

*"[...] Yerleşmiş bir töreye göre İsrail'in saldırganlığına karşı Filistin ile dayanışma içinde olmamız gerekiyor. Kendimizi böyle bulduk silahlı direniş ve İsrail'in orantısız güçle tepki verme girdabında. Filistinliler ne zaman bir İsrail şehrine roket atsalar İsraililer abluka ve katliam uygulayarak **kollektif "ceza"** ile yanıt veriyor.*

*Arkasından biz töreye uyarak **şaşırmış gibi yapıyoruz** bu vahşet karşısında. Sanki ilk defa oluyormuş gibi. Sanki bu ordulaşmış devlet bütün askerî kapasitesi ile cevap vermeyecekmiş gibi. İstiyoruz ki İsrail aynı güçte ve aynı zayıf isabet kapasitesine sahip ilkel roketlerle karşılık versin.*

*Aptallığımız burada da bitmiyor. Zannediyoruz ki öfke gösterilerimiz, kınamalarımız yurtseverlik hislerimizin gücünü göstermeye yetecek. Katliam bitince her zamanki uyuşukluğumuza dönüyoruz bir daha ki **"beklenmedik"** saldırıyı beklemek için.*

*Gene töremize göre kelimelerimizi aynı listeden seçiyoruz: **"İsrail şeytandır, Arap yöneticiler satılmıştır..."** ve İsrail haritadan silinmediği sürece mücadelenin bitmeyeceğine yemin ederek bitiriyoruz.*

*Ama en sevdiğimiz slogan şu: **"Filistin bizim esas davamızdır, gerisi teferruattır"**. Oysa bu slogan gerçeği yansıtmaktan çok uzak. Filistin davası bizler için o kadar da "ESAS" değil. Bölgesel politik güçlerin birbirlerini zayıflatmak için kullandıkları bir araç haline geldi Filistin. [...]" [\(Filistin artık Arapların esas davası değil\)](#)*

"Şehitler ölmez, vatan bölünmez" sloganlarıyla, **"kanları yerde kalmayacak"** nutuklarıyla yapılan terörle mücadele(!) 40 bin insanın ölümüne engel olamadı. Türkiye'deki PKK terörünü durdurmak için düşünmek, planlamak, planları eyleme dönüştürmek gerekiyor. Silahlı mücadeleyi asgarîye indirerek ekonomik, diplomatik, siyasî yollarla yavaş ama emin adımlarla ilerleniyor.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Bugün Müslümanların arasında Yahudilerde **“şeytan geni”** olduğunu iddia edecek kadar aklını kaybetmiş insanlar var. Peki ya **“Naziler az bile yapmış, Hitler haklıymış”** diyen, Nazi selamı veren islamî(!) örgütlere ne demeli? 2005 yılında [Die Welt’te çıkan bir habere göre](#) Hitler’in yazdığı KAVGAM adlı kitap Türkiye’de en çok satanlar arasındaydı ve 7 yıldır sürekli yükseliyordu.

Siyonistlerin hayal bile edemeyecekleri kadar güzel(!) fikirlerle onların kanlı davasına bilmeden hizmet eden bu Müslümanlar da bu gaflet uykusundan uyanacaklar birgün.

Adolf Hitler’in değil ALLAH’ın sözlerine yönelmek zannediyoruz herkes için daha hayırlı olacak. Çünkü ne normal akıla ne de İslâm’a yakışmayacak bu zırvalarla, sloganlarla yol katedilemeyeceğini anlamak için oldukça geç kalındı.

2 [?]

[Share This](#)

Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm IV (Mehmet Yılmaz)

Hamas'ı eleştirmek yaassah!

Balıkesir bölgesinden çok daha küçük bir toprak parçasında Filistinlilerin silahlı direnişi devam ediyor. [İsrail soykırımları iç politikaya malzeme ederken](#) Hamas'tan, Hizbullah'tan "sabredin, zafer yakındır" açıklamaları geliyor.

Acaba bir vizyon ve strateji sorunu mu var karşımızda? İsrail Müslüman bir devlet olsaydı durum farklı mı olurdu?

Daha önce TSK'dan [İlker Bey Kardeşim'e de söylemiştik](#), eleştiremediğimiz kişi ve kurumlar yozlaşır, yobazlaşır. Ama biz eleştiriyi saldırı zanneden bir ülkenin çocuklarıyız. Peki Filistinlilerin direnişinin güçlenmesini, o masum insanların zulümden kurtulmasını istemiyor muyuz? Bir iyileşme isterken neyin kötü gittiğini konuşmazsak nasıl ilerleme kaydedeceğiz?

Gelin görün ki Hamas, Hizbullah, El-Fetih eleştirilemiyor. **"Akan kan daha soğumadan, bebekler henüz gömülmeden nasıl yaparsın?"** diye soruyor bize dostlarımız. Biz bu sonsuz bekleyişi yararlı bulmuyoruz. Bu örgütleri sıradan bir Filistinliye eşitlemiyoruz çünkü. Aldıkları oy sebebiyle özellikle Hamas meşru bir temsil gücüne sahip. Ama Hamas'ı eleştirmek ile **"bütün suç Araplarda, niye taş atıyorlar ki?"** demek arasında da dağlar kadar fark var.

50 yıldır kanların soğumasını, bebeklerin gömülmesini bekleye bekleye erteledik eleştirmeyi ve bugünlere geldik. 50 yıldır ölü bebeklerini havaya kaldırmış çaresiz babaları seyrediyoruz, isteyen devam etsin, biz her zaman yaptığımız gibi doğru olduğuna inandığımız şeyi söyleyeceğiz. **Çünkü Filistinlilerin ağıtlara değil çözüme ihtiyaçları var.**

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

İsrail'in saldırganlığının iyice tırmandığı şu günlerde Hamas ya da Hizbullah'ın arkasında kayıtsız şartsız durmak değil tam tersine, çok acil olarak sormak gerek **“nerede, hangi hatalar yapıldı?”** ve tabii **“bundan sonraki plan nedir?”** diye.

Hata 1: Cihadı ve siyasi rantları bir arada yürütmeye çalışmak

Yazı dizisinin [birinci bölümünde](#) şöyle demiştik:

“Ordu-devlet İsrail'i yönetenler, tıpkı sözde rakipleri Hamas ve Hizbullah gibi siyasî rantlarını muhafaza etmek için korku ve nefretten örülü bir “sanal bir gerçeklik” inşa etmişler.”

Büyük tepki aldık. *“Vayy sen nasıl siyasî rant ile bu mücahitlerin isimlerini aynı cümlede kullanırsın?”* Peki siyasî rant kaygısı yok da Filistinliler neden bu kadar bölünmüş vaziyetler? Müslümana kurşun atacak kadar gözü dönmüş bir adama mücahit denir mi? Neden lider adayları **“davamız şahsî politik ihtiraslarımızdan önce gelir”** diyerek bir kişinin arkasında birleşmiyor da birbirlerini siyonist kuklalar olmakla suçluyorlar? İsrail ablukasında iç savaş yaparak neyin zaferini kazanmayı umuyor bu insanlar?

Recep Tayyip Erdoğan yıllardır uğraşiyor Filistin için. Çok detaylı hazırlanmış bir Türk planı vardı elinde. Bir an geldi, Mısır'ın planı öne çıktı, taraf ülkelerce daha fazla beğenilir oldu. Erdoğan hemen geri çekti planını, **“mühim olan barışın sağlanması, çözümü kimin bulduğu önemli değil”** dedi. Eğer **“illâ Türk planı olacak”** diye tuttursaydı Filistin'e hizmet etmiş sayılır mıydı? İşte bu **“fedakârlığı”** reddetmeyi kastediyoruz **“siyasî rant aramak”** derken.

Hata 2: Cephelerin yanlış kurulmuş olması

Birinci İntifada sırasında İsrail ordusu köşeye sıkışmış, arkasındaki siyasî ve popüler destek asgarîye inmişti. Atılan taşların verdiği bir hasar mıydı zafer yoksa Filistinlilerin çok da farkında olmadıkları psikolojik bir cephe mi açılmıştı?

İsrail ordusu (? =Amerikan ordusu) dünyanın en güçlü ordularından biri. Silahları modern, üretim kapasitesi yüksek. ABD'den yüklü para ve silah bağış alıyor. Filistin direnişi ise tanklara taş atan çocuklarla simgeleşen bir halk mücadelesi. Dış yardımlar yok denecek kadar az ve kesintili. Yani ciddî bir **asimetri** ile karşı karşıyayız. Aslında bu durum **gerilla savaşlarının** alışlagelmiş bir görüntüsü. Vietnam-ABD, Cezayir-Fransa örneklerinde olduğu gibi gerillanın kazanma ihtimali var. Ama Çeçenistan, Irak ve Afganistan'da olduğu gibi savaş uzayabilir. Kimse kazanmasa bile gerilla başarılı olamaz, bedelini de sivil halk öder. Ya da Kızılderililerin başına gelen yaşanır, soykırım cezasız kalır ve **“yerli halk”** ebediyen esir durumuna düşer **“rezerv”** bölgelerinde.

Milliyetçi-militarist ideolojisi bir yandan, 1957'de Fransa tarafından verilen nükleer teknolojisi, sivil kontrolden tamamen çıkmış askerleri ve gizli istihbarat servisi diğer yandan, **İsrail'in ordusu büyük bir tehlike**. Sadece Ortadoğu için değil bütün dünya ve bu arada İsrail halkı için de en büyük tehlike yine kendi ordusu. Varlığını korku ve baskıyla meşru(!) kılmak

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

için her fırsatta sivilleri öldürürken bütün insanlık adına nükleer bir çatışma riskini dahi göze alıyor çünkü.

Türkiye’de koyun koyuna yaşadığımız Ergenekon Terör Örgütünün çok daha güçlü bir versiyonu olan bu güce karşı zafer kazanılabilir mi? En **“iyi”** ihtimalle **dirty bomb** kullanılarak karşılıklı yok etme yoluyla **“berabere”** kalınabilir!

Filistin’deki bu asimetrik savaşta küçük ordunun (Filistinlilerin) nihaî bir meydan savaşı ile İsrail ordusunu mağlup etmesi imkânsız olduğuna göre hedef, düşmanın savaşma isteğini kırmak, arkasındaki sivil ve siyasî desteği yok etmek olmalı. **Ancak bu şekilde İsrail ordusu “savaş(a)maz” hale getirilebilir.** Yani bu orduyu İsrail halkının gözünde “suçlu” duruma düşürerek, bölge barışı ve İsrail halkı için bir tehdit olduğunu dünyaya ama en başta İsrail halkına kalıcı bir biçimde kabul ettirmek gerekiyor.

Bütün Yahudilerin yok edilmesi, İsrail’in haritadan silinmesi, İsraili bebeklerin öldürülmesinin meşru olduğunun söylenmesi ise milliyetçi-militarist Yahudilerin yani Siyonistlerin ekmeğine yağ sürer.

İşte Filistin’e barış getirecek zemini oluşturmak için idrak edilmesi gereken birinci nokta budur: Filistinli direniş örgütleri cepheyi Müslüman - Yahudi şeklinde oluşturdu. Bu sert söylemler son yıllardaki Siyonist şiddete verilmiş nispeten yeni bir tepki midir? Sanmıyorum. Yaser Arafat önderliğindeki FKÖ’nün uçak kaçırdığı, okul basıp çocukları öldürdüğü eylemler (1970’li yıllar) belli bir vizyonun sürekliliğini gösteriyor. Arap milliyetçiliğinden komünist devrimciliğe ve şimdi de cihatçılığa uzanan değişik ideolojik renklere bürünen mücadelenin ortak paydası ne yazık ki Batı + İsrail cephesine karşı birlik çağrısı oldu.

Bugünlerde tamamen unuttuk ama Yaser Arafat “islamator” gömleğini giymeden önce komünist bloktan destek arıyordu. Bağımsızlığını kazanırsa potansiyel bir Küba haline gelebileceğinden korkulan bir Filistin’e karşı ABD’nin desteğini almak çok zor olmadı Siyonistler için. Eskiden Kapitalist Batı’ya karşı mücadele eden “komünist” Filistin bugün Yahudi-Hristiyan ligine karşı “cihad” yapıyor. Aslında cepheler aynı, bayraklar farklı. Ama doğu bloğunun gücüne sahip değil Cihadist Farisî ağabey. Zaten Filistin’e barış gelse Tahran ne kazanacak? Gerginliğin sürmesi petrol fiyatlarını yukarıda tutuyor ki bu ihracat geliri el halısı ve petrolden oluşan bir ülke için çok daha ilginç bir durum.

Bu cihadist ağabeyin yerine barışçı Gül-Erdoğan çizgisi gerçekten olumlu bir alternatif. Zira değerli dostum Nun’un dediği gibi **“borudan bozma**

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

füzelerle” öldürdükleri bir kaç sivil, intihar ederek havaya uçurdukları bir kaç otobüs Filistin direnişine çok pahalıya mal oldu, olmaya da devam ediyor.

Elbette İsrail ordusunun vahşeti karşısında Filistinlilerin öldürdükleri sivillerin sayısı çok daha az ama burada yapmak istediğimiz bir “haklı-haksız” ayrımı değil. Cephelerin yanlış kurulmuş olduğunu anlatmak. Filistin direnişi gelecekte barış yanlısı olan Yahudi aydınları, dünya kamuoyunu ve genel olarak İsrail halkını potansiyel müttefik olarak görmeli.

Geçmişte ABD karşıtlığı çerçevesinde Komünist ülkelere yakınlaşan Filistin direnişi soğuk savaşın bitişiyle bu kez Cihad temasıyla Müslümanların desteğini alma çabasında. Her iki duruş da yukarıda açıkladığımız hatalı cepheleşme şemasına giriyor. Batıyı bir bütün olarak görmek, bu bütüne kayıtsız ve şartsız bütün Yahudileri dahil etmek hem yanlış hem de Huntington’un “**medeniyetler çatışması**” teorisinden farksız.

Bosna’da Sırpıları bombalayan, Afganistan’da mücahitlere silah, para ve eğitim vererek Müslümanların “yardımına koşan” ülkenin yine ABD olduğunu unutmamak gerek. Uluslararası şiddet millî ya da dinî aidiyetler üzerinden çözülmüyor. Her iki örnekte de nüfuz alanını genişletmeye çalışan bir Rusya karşısında piyon durumuna düşen Müslümanlar var. Cihadizm yanılığını terk edip kazanç-kayıp tablolarına bakmayı öğrendiğimizde Filistinlilere gerçekten yardım edebilmemiz mümkün.

Bugün Türkiye’de hâlâ bir halk kahramanı olarak savunulan Yaser Arafat’ın militanlarının Lübnan’daki Bekaa kamplarında “Komünist” PKK ile işbirliği yaptığını hatırlayarak bu “yanlış cepheleşme” paragrafını bitirelim.

Hata 3: Silahlı mücadeleyi gerilla savaşının merkezine koymak

Gerilla ispanyolca “küçük savaş - savaşçık” demek. Napoleon ispanya’nın düzenli ordusunu yenmiş ama halk direnişi yüzünden geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bu konuyla ilgili bilgi için “komünist”, “dinci” ve “milliyetçi” gerilla liderlerinden bir çok referans verdiğimiz [“PKK... Ters giden nedir? Bundan sonra nereye?”](#) yazıya bakılabilir.

Gerilla savaşı özel bir savaş şekli. Kendine özgü kuralları, yöntemleri var. Napolyon döneminden Mao’ya, Fidel Castro’ya, Balkanları kaybeden Osmanlı’ya kadar bir çok değişim geçirmiş bu savaş şekli. Bugün Bask milliyetçisi ETA, Kuzey İrlandalı (?Katolik) IRA hatta [Kemalist modelde bir Kürt ulus-devleti peşinde olan PKK](#) gibi daha bir çok örgüt düzenli ordular karşısında gerilla savaşı yapmaktalar.

Filistin’de olduğu gibi bir avuç direnişçiyle bir düzenli orduya kafa tutmak durumunda kalanların ilk yapması gereken gerilla savaşının kurallarını anlamak ve bu kuralları ülkenin kendine has koşullarına uyarlamak.

Filistin direnişinin özel koşulları var ve bu koşullar silahlı mücadelenin asgariye indirilmesini gerektiriyor. Filistin’de kesinlikle Vietnam ya da Cezayir tipi bir direniş uygulanamaz. Neden?

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

1. Gerillanın kazandığı **Cezayir** ve **Vietnam** direnişinde savaş bölgesi çok geniş ve düzenli orduların anavatanından (sırasıyla Fransa ve ABD) uzaktı. Düzenli ordu için komuta ve lojistik zorluklar çok büyüktü. Cezayir 2,5 milyon km² ile Türkiye'nin neredeyse 4 katıydı. Vietnam 331 km² ile Türkiye'nin yarısı kadardı.
2. Askerler ne için savaştıklarını ve öldürdüklerini sorar olmuşlardı. Cezayir'in çölü, Vietnam'ın ormanı gerillaya doğal bir kamuflaj imkânı sunuyordu.
3. Sınırları tam olarak kapatamayan düzenli ordu yardım yollarını kesemiyordu.
4. Arapça ve Vietnamca bilen asker çok azdı.

Oysa İsrail dediğimiz yer 26 bin m² ile ancak Ankara ve ilçeleri kadar bir alan. Filistin ise 6 bin m² yani Balıkesir'in yarısından daha küçük bir arazi.

Filistin'i bombalamak için havalanan israilli pilot belki 5 dakika sonra savaş bölgesine geliyor. "İşini" yaptıktan sonra fazla yakıt harcamadan üsse dönüyor ve akşam yemeğinde karısı, çocuklarıyla birlikte olabiliyor. Evinden uzak olmanın baskısını yaşamadığı gibi (genellikle) neden savaştığını da sorgulamıyor. Çünkü kendi kafasında "evini savunuyor".

Bunun yanında Filistin toprakları vur-kaç taktiği uygulayacak şekilde ormanlarla veya dağlarla kaplı değil. Gündüz köylü, gece savaşçı yönteminin uygulanması imkânsız. Arapça ve İbranice birbirine çok benzeyen iki dil. Her iki halkın içinde iki dili birden bilen çok. İsrail polisi şantaj yoluyla hastahane vb ihtiyacı olan Arapları muhbir olarak kullanabiliyor. Bu sebeple geniş çaplı ve uzun süreli teşkilatlanma yapamıyor Filistinliler. Filistin + İsrail "stratejik" derinliği olmayan dar, küçük bir toprak parçası. Operasyon için üslere ihtiyaç yok. Sınırlar ise sürekli abluka altında. Komşu ülkelerden silah ve cephane sokmak ya da bir operasyondan sonra bölge dışına kaçmak imkânsız.

Dikkate değer bir başka nokta ise Filistinlilerin ekonomik izolasyonu. İsrail ekonomisinin Filistinlilere bağımlılığı çok az. Meselâ Türkiye'de PKK'nın tasfiyesi bölgeyi ekonomik olarak olumsuz olarak etkileyebilir en azından kısa vadede. Korucu maaşı ile geçinen bir çok insan var sözgelimi. Silah ve insan kaçakçılığı vb işlerden geçinmeye alışmış aileleri "normal" hayata kazandırmak kolay olmayacak. Irak ve Suriye ile olan ticaret ise tersine PKK tehdidi altında.

Ama İsrail ekonomisi dünyaya entegre olmuş vaziyette. Filistin'i izole etmenin yükü diğer gerilla savaşlarına oranla çok daha az. Burada yapılacak muhtemel bir barış veya savaş ihtimalinin ekonomiyi doğrudan etkisi yok.

İşte bütün bu sebeplerle Filistin direnişinde silahlı mücadelenin yerinin asgâriye indirilmesi gerektiğini, cihadın kitle iletişim, siyasî propaganda, diplomasi eksenlerine çekilmesi gerektiğini savunuyoruz.

Türkiye'nin PKK'ya karşı verdiği mücadelede de bir çok hata yaptığını, silahlı mücadelenin haddinden fazla önemsendiğini ve diğer yönlerin ihmal edildiğini anlatmıştık.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Yazı dizisinin bu bölümünü "[PKK... Ters giden nedir? Bundan sonra nereye?](#)" adlı makalemizden alıntıladığımız aşağıdaki paragrafla bitiriyoruz. (Aslında buradaki vurgular Filistin için daha da arttırılmalı. Yani PKK, Cezayir, Malezya, Küba vb asimetrik savaşlar için söylediklerimiz Filistin konusunda çok daha fazla geçerli.)

"[...]asimetrik savaş (AS) asla askeri bir harekât olarak değerlendirilmemeli. Tersine silahlı çatışma boyutu toplam mücadelenin içinde az bir yer tutmalı.

Asimetrik Savaş (AS) ve kontrgerilla operasyonlarının teorisyenleri arasında mutlaka anılması gereken isimlerden biri 1952 -1954 yılları arasında Malaya'daki kontrgerilla operasyonlarındaki başarısıyla ün kazanan [General Gerald Templer](#) . Templer'a göre "Ateş etmek için sadece %25'idir. ". Cezayir savaşındaki tecrübelerini kitaplaştıran ve fikirleri [Amerikan ordusunun kontrgerilla el kitabında](#) sık sık anılan Fransız subayı [David Galula](#) da "Mücadelenin %80'i siyasi, %20'si askeridir" diyor.

Leninist-Maoist şemada gerilla savaşı

Asimetrik Savaş (AS) teorisyenleri içinde bizim açımızdan en büyük önem taşıyanlar şüphesiz komünizm çizgisi içinde bu teorileri uygulamaya koymuş olanlar. Zira PKK Kürt milliyetçiliğini kullanmakla beraber komünist grupların örgütlenmesini ve yöntemlerini uygulamakta. Hatta PKK'ya bağlı siyasi örgütlerde de bu mirasın izlerini görmek mümkün.

[V.I. Lenin](#) , [Mao Zedong](#), [Ernesto Che Guevara](#). Asimetrik Savaş (AS) ve [gerilla taktikleri üzerine yazmış liderler](#). Meselâ Mao'nun yazdığı "Gerilla savaşı üzerine" adlı kitapta şu görüşler dikkati çekiyor :

"Gerilla savaşını ulusal politikadan ayrı düşünmek için hiç bir sebep yok. Tersine yönetim ve gerilla savaşının idaresi tamamen Japonlara karşı verilen mücadele ile eşgüdüm içinde olmalı. Gerilla savaşını sadece askerî bir manevra gibi görenler onu yanlış anlayanlardır. Gerillanın politik etkilerini ve hedeflerini asla gözden kaçırmamak gerekir. Aksi takdirde halkın güvenini kaybederiz ve bu da bizi başarısızlığa götürür. (Bkz. Birinci Bölüm, "Gerilla savaşı nedir?")

Lenin"e göre ise AS karşısında tarafların ayrı bir organizasyona gitmesi gerekiyor:

"Köhne propaganda ağlarımızın organizasyonu yeni ajitasyon eylemleriyle alt-üst oldu. Toplu gösteriler eski komitelerimizin çalışma şekillerini kökten değiştirdiler. Bir savaşta her askeri eylem savaşın organizasyonunu bir yere kadar değiştirir. Bu artık savaşılmayacak anlamına gelmez. Savaşmanın yeniden öğrenilmesi gerekir." (Bkz. "Gerilla savaşları" adlı makalesi)

Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm V (Mehmet Yılmaz)

Çanakkale bir zafer miydi?

Tarihin yumruğunu suratına yiyen toplumlar yerden bir daha kalkamıyorlar kolay kolay. Çünkü bir boksörün yerden kalkması için önce yere yıkıldığını fark etmesi gerekiyor. Ayakta dimdik duruyormuş gibi yumruklarını sallamaya çalışan zavallı adam aslında sırtının üzerinde debeleniyor çaresizce...

Ama o son yumruk öyle sert, öyle amansız ve öylesine beklenmedik bir şekilde suratına patlamış ki yerdekinin hafızasına kaydedil(e)memiş çarpışma anı. O sadece kendi attığı yumrukları hatırlıyor.

“Çanakkale Geçilmez” diyor ama Çanakkale’den geçip İstanbul’u işgal eden donanmayı hatırlamıyor. Düşmanlarının fetihlerini hafızasına kaydetmemiş. Balkanları, Kuzey Afrika’yı, [Osmanlı’yı yıkan Filistin cephesini](#) bilmiyor. Millî güvenlik algısı sloganlardan ibaret:

- Savaş alanlarında kazandıklarımızı masa başında kaybettik,
- Yenilmedik ama yenik sayıldık,
- Araplar bizi sırtımızdan vurdular,
- Sırpların oyununa geldik,
- Ermeniler ihanet ettiler bize,
- Türkiye Türklerindir,
- Her yer Filistin, Hepimiz Filistinliyiz,
- Ya ölürüz ya da Kıbrıs bizim olur!

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Bugün hâlâ dünyanın en zengin petrol yatakları olan bölgeler muzafferin denetimine geçmiş. Cihad zannettiği intihar saldırıları bir muharebe değil, harp? Hiç değil. Çoktan polisiye birer vaka olmuş kendi çocuklarına bomba bağlayıp patlatanlar. Kanlı fotoğraflar neoconların, siyonistlerin propaganda sofrasında birer meze. Ama bizim boksör anlamıyor bunu. Neden?

"Harp", "muharebe", "cephe" kelimelerini silmiş sözlükten, yerine "savaş" koymuş. Dil devirilmiş, insanlar altında kalmış. Milyonlarca kilometre kare toprak kaybetmiş ama askerin başarılı sayılabileceği tek cephe olan Anadolu'yu harbin kendisi zannediyor hatta kutluyor törenlerde. Mehter ve bando eşliğinde "namağlup" ordusu geçerken. İthal ve modası geçtiği için hibe edilmiş Amerikan tanklarından selam çakıyor askerleri. O tanklar ki on yılda bir kendi ülkesini işgal etmeye alışmış bir ekibin alinde oyuncak olmuş, kâh millet meclisinin kâh radyo binasının kapısına dayanmış.

Şimdi Gazze bombaların altında inim inim inlerken o hâlâ Birleşmiş Milletler'den, dünya kamuoyundan merhamet dileniyor. İsrail'in ordusunu kınıyor! O "Yahudi ordusu" ki koruması gereken İsrail'i milliyetçi-militarist söylemlerle esir almış. Ergenekon'un siyonist versiyonunu kınıyor bizimki. Şaka gibi!

- - Şeytan'ı kınıyorum!
- - Neden?
- - Kötülük yapıyor da ondan!
- - Yahu o görevini yapıyor. İşini aksatan sensin. Uyan artık.

Bizim boksör suratına o amansız yumruğu patlatan uygar(!) güç karşısında kâh korkan, kâh ona hayran, kâh ondan merhamet dilenen, adeta kulluk mertebesinde!

Yahudi Teolojisi, Siyonizm ve İsrail (Sever Işık)

İsrail'i politik bir proje olarak tasarlayan ve var eden Siyonizm, modern milliyetçi/ırkçı politik bir ideoloji ve projedir. "Vatansız Yahudi halkı için bir ulusal yurdun kurulması" amacı ile uygulamaya konulan bu proje, İsrail'i vücuda getirmiş olmakla beraber tamamlanmış değildir. Seküler olmakla beraber siyonizmin, yapısal olarak, Yahudi teolojisinden etkilenmesi kaçınılmazdır. **Siyonizm "gramer" ise bu gramerin "sentaks"ı ve bu sentaksa döşenen "lügat" Yahudi dinidir.** Hatta siyonizmin, **sekülerleşmiş bir Yahudi**

teolojisi olduğunu söyleyebiliriz. Aşkın akide dünyevi iman ve amaçlar olarak dimdik ayaktadır. Ortodoks Yahudiler için ise siyonizm bir dini milliyetçiliktir.

Tanrının tarihi vaadi olan "*eretz İsrail*"de modern siyon ulus devletini kurarak, bu toprakları dünyaya dağılmış Yahudiler için kolonileştirme ve mülkleştirme projesi, ve bugün dahi nihayet bulmamış ideali olan siyonizmin adım atar atmaz varacağı yer din ile milleti eşitleyen Yahudi teolojisidir. "Seçkin/seçilmiş millet" düşüncesinden modern ırkçılığa geçiş yapmak için, yapılması gereken sadece eski düşünceye yeni elbise giydirmek veya eski lügati yeni gramere döşemektir.

Bir milliyetçilik ve ırkçılık olan siyonizm ve onun başarılımış, vücuda getirilmiş projesi olan İsrail, Yahudileri motive etmek ve ütopya sunmak için Musevilğin tarihsel muhayyilesine/mirasına başvurmak zorundadır. Çünkü dünyaya dağılmış, ve asimilasyona uğramış Yahudi ümmetini bir arada tutmuş olan yegane şey Yahudi dini olan Museviliktir. Din, *diaspora*daki Yahudiliğin vatani olmuştur. Eğer Yahudi teolojisinin, Tevrat'ın ve diğer kutsal metinlerin, motivasyonu olmasaydı Siyonizm, müntesiplerine ütopya sunan bir tarikat,

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

bir parti olarak kalacaktı. Dindar, dinsiz tüm siyonistler Tevrat'a başvurarak oradan her türlü siyasi ahlak prensiplerini, kampanya retoriklerini, gençliğe hitaben edecek ve onları mücadeleye kanalize edecek idealist öğeleri alıyorlardı. Yahudi aydınlanması olarak Tanrı'ya yer vermeyen laik siyonistler için Yahudi dini, bir ulusal güç kaynağı idi. Siyonistler, Yahudilikten istifade ederken, Yahudi dindarlarda özellikle 1967 Zaferi'nden sonra siyonizmi kucaklayarak Yahudilerin, İsrail aracılığı ile dine dönmeleri/dindarlaşmaları için ondan faydalanmaya çalıştılar.

II.

Her dünyevi ideoloji, iş müntesiplerinden fedakârlıkta bulunmalarını istemeye geldiğinde dinleşir veya din/i dili ödünç alır. Zaman için bu dili terk edebileceği gibi onu temellük ederek içselleştire de bilir. Dolayısı ile dini olamayan bir amaç bile dinsel bir dil ve retorik ile savunulabilir. Fakat siyonizm ile Musevilik arasındaki ilişki, daha derin olan bir tarih ve kan bağı ilişkisidir; arz- mevud'a ısrar ve ortaklık. Ateist siyonizm, Museviliği inanç olarak inkar etse bile "tarihi miras" ve olarak kucaklamaktadır. Dindar Siyonistler için ise birebir örtüşme söz konusudur. Yahudiler acılarının karşılığı, kurbanlarının kan bedeli ve ölümlerin mirası olarak Filistin toprakları üzerinde hak iddia etmektedirler. Menahem Begim şöyle diyor; "var olma hakkımızı, 4000 yıl önce bize atalarımızın tanrısı verdi. Bu hak nesilden nesile Yahudi kanı ile kutsallaştı. Ulusların tarihinde, eşi olmayan bir bedel ödedik." İsrail, tanrının acı çekmiş Yahudilere *holokoust*'un kefareti olarak armağandır!

Siyonistlerin yurt edinmek amacı ile tartıştıkları bir çok seçenek içinden Filistin'i seçmeleri İsrail'in tarihi ve dini geleneği göz önünde bulundurulmadan anlaşılabilir. Eğer beni İsrail'in tek amacı güvenli vatan bir edinmek olsaydı kendilerine teklif edilen Arjantin, Madagaskar ve Uganda'dan birini tercih edebilirlerdi. Ama onlar Filistin'i tercih ettiler; çünkü vaat edilen topraklar tüm Yahudilere cazip geliyordu. Dindar Yahudiler, Nil'den Fırat'a vaat edilmiş kutsal toprakları Tanrı *Yehova*'nın kutsal kitap *Tora*'da kendilerine vaade ettiği bir hak olarak görüp bu toprakların fethini talep ederken; laik siyonistlerde "Yahudilerin tarihi hakkı" argümanı ile aynı hedefi paylaşmaktaydılar. Sonuçta Siyonizm tüm laik kökenlerine rağmen çoğu yerde, en azından dünyevi hedefleri itibarıyla, Yahudi teolojisi ile iç içe geçmektedir. Öyle ki ateist Siyonistler bile kendi ideallerini için kutsal kitabı referans vermekten kaçınmamaktadır.

III.

Yahudilere göre toprağın sahibi olan tek ulus Yahudi halkıdır. David Ben Gurion 1919'da şöyle diyordu: "Biz bu ülkenin bizim olmasını istiyoruz; ama, Araplar da bu ülkenin kendilerinin kalmasını istiyorlar". Ve hiçbir demografik olay bunu değiştiremez. Bir toprağında iki sahibi olamaz. Kudüs'ün "ebedi başkent" olacağı Nil'den Fırat'a arz-ı mev'ud'un fethi İsrail'in güvenliği için zorunlu olduğu gibi dini ve tarihi bir vazife ve vecibedir. Hiç kimsenin bunu askıya alma ve vazgeçme hakkı yoktur. İsrail eski Dışişleri Bakanı Moşe Dayan açıkça dünya kamuoyu önünde şöyle demişti; "Hiçbir Yahudi Arz'ı Mev'ud'dan (Tanrı'nın vaad ettiği topraklar) taviz veremez." Hahamlık eğitimi alan Yigal Amir, barış görüşmelerinde bulunarak Yahudiliğe ihanet ettiği düşüncesi ile İzak Rabin'i öldürdü.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

İsrail’de Jabotinsky’nin maksimalist sınırlar geleneği hala varlığını devam ettirmektedir. “Büyük İsrail” devletinin sınırlarını gösteren haritalar yaygındır. Çoğu Yahudi mevcut İsrail devletinin, İsrail topraklarının sadece bir bölümünde kurulduğu düşüncesindedir. İsrail’in zaferleri daha geniş sınırlara yönelik kutsal talimat olarak algılanmaktadır. Ve hahamlar ve elde edilen bölgelerin iade edilmemesinin dinsel bir zorunluluk olduğunu defaaten beyan etmişler ve savaşa/öldürmeye fetva vermişlerdir. Siyonizm, özellikle 1967’den sonra daha da dinleşmiştir. Özellikle Ortodoks Yahudiler İsrail’in karşikonulmaz zaferinin ve “yenilmezlik miti”nin, Tanrı’nın desteğinin ve Mesih çağına dair vadinin yerine gelmesinin bir alameti olduğuna dair inancı benimsediler ki, aynı inanç Hıristiyan evanjelikler tarafından da paylaşılmaktadır.

Demografik yapının değişimini varlığının güvencesi olarak gören İsrail, sınırları belirlenmemiş Yahudi Vatanı’na, dünyadaki dindaşlarının/vatandaşlarının göçlerini temin ve teşvik etmek ve gelenleri yerleştirmek için sistematik olarak işgallere girişmektedir. Bu demografik değişim için Filistin’in Filistinsizleştirilmesi politikası uygulanıyor. Filistinlilerin evlerinin yıkılarak yeni Yahudi yerleşim yerlerinin açılması, sürekli işgal, Filistinlilerin sürgünü ve katledilmesi ile İsrail, yayılcılığın engel olacağı için son derece tehlikeli olarak addettiği Ortadoğu’daki kalıcı barışı, sürekli olarak askıya alırken, tüm Yahudi yurdunun Yahudileştirilmesi için izlediği emperyal politikalar ile savaşı sürekli hale getirmiştir. Çatışmanın ve işgalin dindiği herhangi bir barış dönemi! ise sonraki savaş için bir hazırlık ve dinlenme dönemi olarak değerlendirilmektedir. Dolayısı ile asıl olan bir “sürekli savaş hali”dir.

İsrail’de bu hedefler üzerinde büyük bir uzlaşım vardır. İsrail’deki cılız siyasi çekişme de bu toprakların behemehal güç kullanılarak elde edilmesini savunan şahinler ile bu yayılmanın, olabildiğince az Yahudi’nin ölümüyle neticelenecek şekilde zamana yayılması ve bazı ikna yöntemlerinin de kullanılması gerektiğinin savunan güvercinler arasındadır. Yoksa “kalıcı barış” düşü ne şahinler ne de güvercinler için söz konusu değildir. Tartışma hedeflere değil, yöntemle ilişkindir. Katliamlara böylesi büyük kitlesel desteğin olması bunun göstergesidir.

IV.

İsrail’in katliamlarının teolojik bir motivasyonu olmaması kaçınılmazdır. Çoğu Yahudi katliamları dini vecd içinde, vecibe olarak addedip icra ederken, dindar olmayan ve hatta inançsız olan, Yahudi siyasetçiler bile kitlenin dinsel coşkusu siyasi ve askeri cepheye kanalize etmek için kutsal kitaba başvurmadan kaçınmamaktadırlar.

Yahudilerin, özellikle Avrupa’daki, acı dolu tecrübelerinin dini/metafizik kavramlara tercümesi ile politika ve tarih diline tercümeleri aynı noktada buluşmaktadır; şiddeti ve öldürmeyi kutsamak. Sonuçta olan şey, Siyonist Nazilerin halk ve hata insan addetmedikleri Filistinlilerin, seçilmiş kulların ve mutluluğu ve Yehova’nın vadinin yerine gelmesi için sürülmesi ve öldürülmesidir. Çünkü onlar beni İsrail’in ülkesine göz koymuşlardır. Onlar, Yahudi olmayan kafir/düşmanlar olduklarından “öldürmeyeceksin” emri onlar için geçerli değildir. Evet “on emir”de Tanrı “öldürmeyeceksin” der; ama, literal okumadan elde edilen

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

mana *Talmud*'a bağlı kalınarak ve yorumlandığında öldürülmemesi gerekenler kardeş olan Yahudilerdir. *Gentile* (Yahudi olmayan kişi) ve *Goyim* (diğer milletler) bu yasalara dahil değildirler. *Halakkah*'a göre savaşta siviller öldürülebilir. Tevrat'ın savaş-ölüm, şiddet-intikam ve mala el koymayı emreden ayetleri rahatlıkla Arapları kapsayacak şekilde yorumlanmakta ve uygulanmaktadır.

Suç Tevrat'ta mı? (Mehmet Yılmaz)

Tıpkı Lübnan'a yapılan saldırıda olduğu gibi İsrail'in bu bedava(!) vahşetini analiz etme gayretindeki bazı aydınlar Yahudi dininin yazılı kaynaklarında açıklamalar arıyorlar. Bu arayışın iki sebebi var:

- 1) Bebek öldürmekten İsrail'in nasıl bir fayda sağlayabilir? Hiç.
- 2) Yahudi referansları gerçekten de korku filmlerini aratmayacak ayrıntılarla dolu.

Ancak bu ikisini alt alta toplayıp eşittir İsrail vahşeti diyebilmek için bir kaç varsayımda daha bulunmak gerek:

- 1) Bu ülke askerlerinin sıkı din bilgisine sahip olduklarını,
- 2) Genelde askerlerin savaşırken dinlerine uyduklarını,
- 3) Aynı dine mensup askerlerin savaşmayı reddettiklerini varsaymak gerekir.

Öncelikle ilahiyat eğitimi israillilerin askerden yırtmak için kullandığı bir yoldur. Yani din bilen asker olmaz, askerlik yapan din bilmez. Yani kulaktan dolma sloganları, intikam hislerini bir kenara bırakırsak Yahudi asker Tevrat için öldürmez.

Ek olarak askerler dünyanın her yerinde her savaşta sivil öldürür, kadınlara tecavüz eder, bebekleri ve yaşlıları katlederler. Hemen her din işkenceyi, intihar saldırılarını ve sivillerin öldürülmesini yasaklar ama asimetrik savaşlarda bunlar birer yöntem olarak kullanılır. (Bkz. [PKK... Ters giden nedir? Bundan sonra nereye?](#))

Savaşan devletlerin neredeyse tamamının Hıristiyan olduğu [Birinci Dünya Savaşı'nda](#) 15 milyon insan ölmüştür. Kafkas Müslümanları, Balkan Türkleri, Ermeniler, Filistinliler ve Cezayirliler bu savaşın ve sonuçlarının bedelini en ağır ödeyen siviller arasındadır.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Savaşan devletlerin neredeyse tamamının Hıristiyan olduğu [İkinci Dünya Savaşı](#)'nda 99 milyon insan ölmüştür. Şinto inancının hakim olduğu Japonya dışında hepsi Hz İsa'nın yolundaydı(!) bu askerlerin. Boyunlarında haç, ellerinde İncil taşıyan, birliklerinde bir sürü rahip, papaz bulunan bu askerler bütün insanlık tarihinin en büyük katliamlarını, toplama kamplarını, atom bombasını 6 yıla sığdırdılar. Katolik Fransa'yı Protestan Almanlardan kurtarmaya gelen Amerikan askerleri Fransız kızlarına tecavüz ettiler Normandiya çıkarması sırasında. Fransa kurtulunca savaşın sonunda Alman topraklarına hücum eden Fransız askerleri tıpkı Berlin'i işgal eden Ruslar gibi Alman kadınlarına tecavüz ettiler. Savaşın sonunda Hiroşima vahşetiyle uyanan Japon ordusu savaş boyunca fahişe ihtiyacını(!) Çin'den ve işgal ettiği diğer Asya ülkelerinden karşılamıştı. Yakın bir geçmişte Japonya resmen özür diledi bu olaylar için.

1977'deki İran-İrak savaşına Kur'an ne sebep oldu ne de engel.

Savaş bir cinnet halidir. Savaşanlar insandır ve bu vahşet de insanlık dışı değildir. Kolay kolay kimse **"bunu yapmam, dinimiz bunu yasaklar"** demez bir savaş sırasında. Nitekim [Türk askerlerinin ölmüş terörist kızlara tecavüz ettikleri](#) şeklindeki haberleri bile kanıksar olduk.

Osmanlı yıkıldığından beri Yahudi milislerin ve İsrail ordusunun işlediği her insanlık suçu karşısında öfkeyle ayağa kalkan sonra çaresizce yerine oturan Müslüman alemi acaba bu kez olaylara çözüm odaklı bakabilecek mi?

Yazının başında sorduğumuz soruya geri dönelim: **Bebek öldürmekten İsrail'in nasıl bir fayda sağlayabilir?**

Hiç bir fayda sağlayamaz. Ama İsrail'in içindeki bazı güçler sağlayabilir. Bir an için Filistin'in çilesinin bittiğini, kalıcı ve adil bir barış geldiğini düşünelim bu bölgeye. Kim kaybeder? Sanırım yanıtı buldunuz. Bulamayanlar için bir ipucu:

[1980 darbesinden sonra bir sürü Kürdü Diyarbakır askerî hapisanesinde işkence tezgâhlarından geçirmenin, onlara marş ezberletmenin](#) Türkiye'ye ne faydası olabilirdi? Koca bir hiç. Ama :

- 1) PKK,
- 2) PKK ile mücadele etme bahanesiyle siyaseti vesayet altında tutan,
- 3) Silah ihalesinde bal tutup parmağını yalayanlar bu işkencelerden faydalandılar.

İsrail ordusu bu ülkenin halkının değil şahinlerin hizmetinde. Barış gelirse kaybedecek olan da onlar. Ve tabi Arap şahinler. Hamas? Hizbullah?

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Ne zaman bir anlaşma imzalanacak olsa saldırı düzenleyenler kim? Ortadoğu'da gerginlik tırmandıkça petrol fiyatlarının tırmandığını bilen herkes gerçek mücadelenin kutsal kitaplar arasında olmadığını da görebilir.

Can çekişen Ortadoğu'daki mücadele Tevrat - Kur'an savaşı değildir. Şahinler ve güvercinler savaşıdır. Tıpkı PKK meselesinin bir Türk-Kürt kavgası olmadığı gibi.

Dünyanın en büyük açık hava hapisanesine çevrilen sadece Filistin değil İsrail'in tamamıdır. Ama Yahudilerin her an yok edilme korkusuyla yaşamaları elbette birileri için gereklidir. Dinsel soslarla süslense de milliyetçi-militarist siyonist ideolojisi ve onun kurduğu ulus-devlet vatandaşlarına adalet veya refah gibi "normal" şeyler sunamaz. Bizim de yakından tanıdığımız bu tür rejimler "öteki" korkusu ve nefretiyle ayakta durabiliyor ancak.

Ne yazık ki her iki savaşta da güvercinler kendilerine dayatılan şahin gözlüklerini çıkarmadılar henüz.

MOSSAD için çalışmak ister misiniz? (Mehmet Yılmaz)

Ortadoğu'nun BaşPsikopatı İsrail sizden ufak bir yardım istese kabul eder misiniz?

Çevrenizde böyle bir teklife evet diyebilecek insanlar var mı? Farkında olmadan yardım etme ihtimaliniz hiç mi yok? Asla? O halde rahat uyuyalım, ülkemiz dahilinde siyonistlerin eli kolu bağlı demek ki...

Bir kitaptan bahsetmek istiyordum uzun zamandır, eski MOSSAD ajanı Victor Ostrovsky'nin ağzından bu örgütün çalışma (ve çalışTIRma) yöntemlerini anlatıyor. Kitabın orjinal adı "[By Way of Deception](#)". Türkçe'ye [Hile Yolu](#) adıyla çevrilmiş. Orijinal başlık içindeki "deception" (=düş kırıklığı) kelimesi dikkate

değer. Birazdan sebebine geleceğim.

Bu tür kitaplara temkinle yaklaşırım, gerçekleri çarpıtma, dezenformasyon amacıyla yazılmış bir çok kitap gördüm. Ama bu kez farklı. Kitabın yayınlanmasını engellemek için İsrail'in giriştiği yasal ve yasadışı eylemlerle katlandığı riskler göz önüne alınırsa içerik gerçekten dikkate değer olabilir diye düşünmüştüm daha okumadan... Okudukça Ostrovsky'nin "içeriden" yazdıklarını hakikaten inandırıcı buldum. Meselâ 1981'de Iraktaki bir nükleer santralin vurulduğu [Mivtza Opera](#) (איפרה מבצע) gibi olaylar o günlerin aktüalitesiyle örtüşüyor.

Fakat bundan çok daha önemli bir kaç nokta var ki üzerinde durmaya değer:

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

- 1) Eski ajan Victor Ostrovsky'nin MOSSAD'dan ayrılma sebebi,
- 2) Dünyadaki Yahudilerin MOSSAD tarafından sömürülme yöntemleri,
- 3) Yahudi olmayanların MOSSAD'a hizmet etmesinin sağlanması,
- 4) Bütün bunların Türkiye'nin çıkarları açısından değerlendirilmesi.

1) Eski ajan Victor Ostrovsky'nin MOSSAD'dan ayrılma sebebi

Ostrovsky önce İsrail ordusuna sonra da gizli servise son derece "romantik" hislerle giriyor. Kutsal Topraklarda kurulan kutsal(!) devlete, ulusuna hizmet edecek, yeryüzünde iyiliğin son kalesi(!) olan bu ülke uğruna gerekirse canını bile feda edecek.

Ancak zamanla uyanıyor Ostrovsky. Bir kere MOSSAD içinde kişisel ve politik çekişmeler var. İkincisi örgüt içinde yükselmiş kimi liderler elemanları "**özel işleri için**" kullanıyor. Bir anlamda Ergenekonlaşmış bir MOSSAD çıkıyor karşımıza. İsrail'in "yüksek" çıkarlarıyla ilgili olmayan hatta bazen çelişen operasyonlar yapılıyor.

Ostrovsky bu konuyu gündeme getiren ilk kişi değil. MOSSAD ajanlarının devlet denetiminden uzak işler çevirdikleri, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yaptıkları, kara para akladıkları uzun zamandır biliniyor. Afrika ülkelerinde darbe ya da soykırım olmadan bir kaç gün önce faaliyet gösteren İsraili ajanların resimleri yayınlanmıştı Fransız gazetelerinde. MOSSAD aslında bütün gizli örgütlerin izlediği yolu izliyor: **Güvenlik sebebiyle oluşturulan "resmî denetimsizlik" ve bunun yol açtığı bir tür mafyalaşma, devlet eliyle beslenen bir terör örgütüne dönüşme.** Kimin elinin kimin cebinde olduğu belli olmayan bu "dumanlı hava" içinde gizli örgütler kendi hükümetlerini deviriyor, seçim öncesi askerî operasyonlara zemin hazırlamak için sahte terörist saldırılar düzenliyor, yabancı ülkelerin terör örgütlerine eleman ve silah ödünç veriyorlar...

Bir de MOSSAD'ın özel bir durumu var: CIA ya da eski KGB gibi ağır bürokrasilerin tersine bu örgütte hiyerarşi çok zayıf. Bu bilinen ve istenen bir şey. Örgütün manevra kabiliyeti yüksek, tehlike halinde feda edilmesi gereken ajan sayısı az, Ancak bu dağıtık (distributed) örgütlenme herkesin kendi başına iş çevirmesini de kolaylaştırıyor.

İşte Ostrovsky'nin kitabı [By Way of Deception](#) (Türkçesi [Hile Yolu](#)) bu yozlaşmayı, içten çürümeyi son derecede elle tutulur bir biçimde aktarıyor.

2) Dünyadaki Yahudilerin MOSSAD tarafından sömürülmesi

Yahudiler Siyonist propagandanın etkisiyle kendilerini her an yok edilmesi muhtemel bir topluluk olarak görüyorlar. Bizim ülkemizde de "**Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur**" sloganıyla simgeleşen bu "yanlızlık" saplantısı bütün milliyetçi-militarist hareketlerin ortak noktası. Can korkusuyla kendi irkına, ordusuna ve devletine sarılıyor insanlar. Bu da eleştiriden, çok seslilikten hoşlanmayan güçler için rahat bir çalışma ortamı hazırlıyor.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Ancak İsrail için yine özel bir durum söz konusu. Ülke nüfusu kadar yani 7 milyon Yahudi yaşıyor dünyada. Meselâ Almanya'daki 2-3 milyonluk Türk vatandaşı gibi dünyanın bütün ülkelerinde bir Türk azınlık yaşadığını farz edelim. Türk gizli servisinden bir ajan bazı özel yardımlara ihtiyaç duyabilir zaman zaman:

- - Kimlik göstermeden kalacak bir otel odası bulmak,
- - İz bırakmadan yüklü miktarda para transfer etmek,
- - Polis tarafından yakalanmışken serbest bırakılmak,
- - Hastahaneye gidip dikkat çekmeden kolundaki kurşunu çıkarmak,
- - Vs.

Böylesi durumlarda Türk asıllı bir otel görevlisi, bir bankacı, bir polis memuru ya da bir hemşire çaktırmadan herşeyi halledebilir. İşte Sayanım (=yardımcılar) dediğimiz örgütlenme böyle çalışıyor. MOSSAD ajanlarını gittikleri her ülkede bir İsrail dostu "vatanseverler listesi" bekliyor.

Tabi böyle bir örgütlenmenin işlemesi için Yahudilerin nispeten bir baskı-korku-suçluluk içinde yaşamaları gerek. Yoksa meselâ bir hemşire "**neme lâzım kardeşim, ben bulaşmam böyle işlere, yasalara göre polis çağırmam gerek**" diyebilir. Ama bir Yahudi Kanadalı, Fransız ya da Türk vatandaşı oluşunu ikinci plana atıp dinsel aidiyetini öne alıyor. İsrail'in "kutsal çıkarları" uğruna bu riskleri alıyor. Neden?

- - **Batı medyasında birçok yönetici bu davaya gönül vermiş insanlar.** Her fırsatta Hitler'in yaptığı katliamları hatırlatacak bir film, belgesel, kitap, resim sergisi vb üretiyorlar. Öyleki meselâ Fransa'da istesem günde 24 saatimi bu konuyla ilgili YENİ TV programı, kitap vb okumaya, seyretmeye ayırabilirim. Hatta şu anki cumhurbaşkanı Sarkozy her ilkokul çocuğuna bir katliam kurbanını eşleştirmek ve yıl boyunca çocuğa o olayları yaşatmak suretiyle bu beyin yıkamayı daha da ileri götürmeyi teklif etti.
- - Filistinli direnişçilerin yaptıkları en ufak bir eylem İsrail'in varlığını ve milyonlarca Yahudinin hayatını tehdit eden bir saldırı gibi gösteriliyor. Bu da İsrail dışında yaşayan Yahudilerin endişesini ve suçluluk (=İsrail'e borçluluk) duygusunu arttırıyor.
- - Mahmud Ahmedinejad gibi insanlar Filistin'i iç politika malzemesi yapıp "**İsrail'i haritadan sileceğiz**" dedikçe Siyonistlerin ekmeğine yağ sürülüyor. Ölüp gitmiş bir Hitler, "terbiye edilmiş" bir Almanya yerine kanlı-canlı bir Ahmedinejad ve nükleer füze yapmaya çalışan bir "kaka-pis" İran Siyonist propaganda için çok daha kullanışlı. Bu tür ucuz kahramanlıklar soyut Siyonist korkuları bir anda somutlaştırıyor, yalanlar gerçek(!) oluyor.

3) Yahudi olmayanların MOSSAD'a hizmet etmesinin sağlanması

MOSSAD ajanları çok sık biçimde Müslüman ülkelerde faaliyet göstermek zorundalar. Hem komşuları hem de İsrail'in düşmanları önemli ölçüde bu coğrafya dâhilinde. Sorunsuz biçimde çalışabilmek için MOSSAD operasyonları sıradan günlük işler şeklinde küçük

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

parçalara bölüyor. Bir otelde oda ayırmak, bir kitabın fotokopisini çekmek, araba kiralamak... Tabi bu bölünmüş işlerin içinde bir kısmı yine de silah, bomba vs kullanmayı, gece gizlice bir büroya girmeyi gerektiriyor ama “masum” işleri “ötekilere” yaptırmak çok daha ucuz ve güvenli.

Bir de “gri” işler var. Ne yasal ne de tamamen yasadışı. İşte Ostrovsky’nin kitabında başlıktan itibaren çok iyi işlenmiş en iyi nokta bu: insanın doğası. Nasıl oluyor da Iraklı bir mühendis ülkesindeki nükleer santralin planlarını MOSSAD ajanlarına veriyor meselâ?

İnsan hayatı usul usul akan bir nehir değil. Her zaman iniş çıkışlar, dertler, düş kırıklıkları bir yerlerde bizi bekliyor olabilir. Bir yakınımızın ağır hastalığı, bir boşanma, bir ölüm... Ağır bir borç, terfi etmeyi beklerken torpilli birinin yerimizi kapması... Yurtdışına görev için gönderilenleri de bu tür bir imtihan bekler. Arkadaşlarından ve ailesinden izole olan bir insan normalde olduğundan çok daha kırılığandır. Tuhaf bir raslantıyla(!) hayatına girebilecek bir “dosta”, beklenmedik yerden gelecek bir paraya ya da kaçamak bir sevgiliye kapıları ardına kadar açılmış olabilir.

İnancı ve özgüveni olan, çevresinden destek gören insanlar bu tür imtihanlardan güçlenerek çıkarlar. Ama bir kez başarmış olmak sonrakiler için bir garanti değildir yine de.

Bu gibi durumlardaki insanları kullanmak için MOSSAD ajanlarının kullandığı ilginç bir öğüt var: **“Birini uçurumdan aşağı yuvarlamak mı istiyorsun? Önce onu uçurumun kenarına getirmelisin”**.

Tahmin edebileceğiniz gibi örgüt ajanları ihtiyaç duydukları kimselere kendilerini tanıtırken İsrail ile ilgili hiç bir şeyden bahsetmiyorlar. Daha çok profesyonel bir amaçla meselâ Brezilya ile Arjantin arasında yapılacak ticarî bir anlaşmada kullanmak için **ufak(!) bir bilgi** rica edilebiliyor. Karşılığında da oldukça iyi bir ödeme yapıyorlar. MOSSAD’a (bilmeden) yardım etmek için illâ ki bir nükleer santralde çalışmanız ya da füze sistemlerinde uzman olmanız gerekmiyor. Bazen çok sıradan bir işte çalışanlar bile bu örgütün hedefinde olabilir. İşyerinizde çalışanlarının isimleri, telefonları, görevleri, ev adresleri, hobileri, eşlerinin ve çocuklarının isimleri, okudukları okullar bir MOSSAD operasyonu için gerekli olabilir.

4) Bütün bunların Türkiye’nin çıkarları açısından değerlendirilmesi

Az önce “kırılgan” insan tanımı yaptık ve gerek MOSSAD gerekse başka gizli örgütlerin bu insanlardan istifade edebileceğini anlattık.

Bu “kırılgan” insan grubuna dâhil edilmesi gereken bir kategori daha var aslında ki Türkiye için büyük önem taşıyor: **Devlet eliyle ve sistematik bir biçimde haksızlığa uğramış insanlar**. Adaletin yerini bulmadığını, kendilerine karşı ayrımcılık yapıldığını düşünen bütün etnik, siyasî ve dinî azınlıklar potansiyel olarak bu gruba girebilir. Elbette birçok insan **“ne yapalım, bizim memleketimiz de böyleymiş”** diye sineye çekiyordur ama hepimiz insanız.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Bıçak kemiğe dayandığı yerde **“madem bu devlet beni hor görüyor ben de ona karşı sadakat duymuyorum”** deme noktasına gelmek mümkün.

Meselâ Fransa’da bir terör örgütü için en “verimli topraklar” Paris, Lyon gibi büyük şehirlerin fakir banliyöleridir. Çünkü bu yerlerde polis kanunları daha kolay çiğner. Polisin aleyhine dava açmak ve kazanmak daha zordur. Kimliğini göstermeyen biri özellikle zenci ya da Arap ise gözaltına alınabilir. Karakolda şiddet görebilir. Türkiye ile karşılaştırılabilecek seviyede olmasa da **devlet eliyle uygulanan, meşru(!) şiddetin** yargı denetiminden kaçabildiği bu yerlerde Fransa devleti zayıftır. Halk ile devletin arası açıktır.

Evet, insanın devletini sevmesi gerekir ama her devletin de sevilecek bir tarafı olması gerekmez mi? . Adalet konusunda çok sayıda zaafı var ülkemizin. Ve bu zaafılar hergün yeni “kurbanlar” üretiyor. Ya da [Rasim Ozan Kütahtyalı](#)’nın dediği gibi “zenciye zenciye kırdırma metodu” halk ile devletin arasını açıyor.

İsmet İnönü zamanında uygulanan Varlık Vergisi ile Hristiyan ve Yahudilerin mallarına el konulması, [Dersim olayları](#), 6-7 Eylül’de yeniden hedef seçilen Hristiyan ve Yahudilerin öldürülmesi, talan edilen ev ve işyerleri, [Madımak Katliamında](#) hedef seçilen Alevîler, Güneydoğu’da OHAL yoluyla yaşamak dahil bütün hakları çiğnenen Kürtler...

Dediğimiz gibi hepimiz insanız ve sabrımızın bir sınırı var. Devletiniz sizi sürekli hedef gösterirse, potansiyel düşman, işbirlikçi olarak görürse? Diliniz, ibadetiniz yasaklanırsa? Tutuklanan yakınlarınız kaybolursa? Çocuklarınıza ülkenin resmî dini okulda zorla öğretilirse? Sizin cemaatinize karşı işlenen faili meçhul(!) suçlar cezasız kalırsa? “Ermeni dölü” diye fişlenirseniz? Bir genel kurmay başkanı çıkıp **“Ne mutlu Türk’üm demeyenler bizim düşmanımızdır”** derse, oy verdiğiniz siyasi parti bir belediye kazanınca bakanlar **“bunlar da Ermenistan sınırına dayandı”** diye homurdanırsa...

Bu demek değil ki bütün “azınlıklar” potansiyel birer MOSSAD ajanıdır. Ama Türkiye’nin aleyhine faaliyet gösterecek her örgüt **“içeriden”** olan, dili, kültürü bilen ve sisteme karşı hıncı ile dolu insanlara ihtiyaç duyacaktır eylem yapmak için.

Elbette önce vicdanî sebeplerle savunuyorum ki Türkiye kimse kimseye “azınlık” muamelesi yapmamalıdır. Ama buna ek olarak:

- 1) Adaleti zayıflatan bir yasayı değiştirmeyen her milletvekili,
- 2) Yasalara uymayan her polis ya da asker,
- 3) Bunlara seyirci kalan her savcı, hâkim, gazeteci ve sıradan vatandaş

Bilmeyerek de olsa MOSSAD ve benzeri örgütlere zemin hazırlamış olmaz mı?

İşte Ostrovsky’nin kitabı [By Way of Deception](#) (Türkçesi [Hile Yolu](#)) bunları düşündürüyor insana. MOSSAD’ın ne tür insanlarla çalışmayı tercih ettiğini ve onları nasıl “baştan çıkardığını” görünce korkuldukları kadar güçlü olmadıklarını idrak ediyor insan. Gerek bu

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

örgüt gerekse türlü komplo teorilerine konu olan masonlar, illüminati ve adını bile bilmediğimiz diğer oluşumlar üç şeyden istifade ederek güçleniyorlar:

- a) Devletlerin adaletsiz uygulamalarından,
- b) Cemiyetlerin ahlâkî zayıflıklarından ve dayanışma eksikliğinden,
- c) Bu ilk iki faktörün uçurum kenarına ittiği kırılğan insanlardan.

Kitapta Ostrovsky'nin açıkça belirttiği gibi kendisiyle, devletiyle bir kavgası olmayan, elindekini yeterli bulan, düzgün aile yaşantısı içindeki bir insan **MOSSAD'ın işine kesinlikle yaramayacak bir insandır**. Bu son paragraftan çıkartabileceğimiz bir altın kural varsa şudur: Bu tür "dengeli" insanların yaşadığı adil bir devletin toprakları MOSSAD'in nefes alamayacağı bir iklimdir.

MOSSAD'dan kurtulabilecek miyiz bir gün?

İnsan var oldukça zayıflıkları da var olacak elbette. Gerek MOSSAD gerekse başka yapılar bu zayıflıkları kullanmanın yeni yollarını icad edecekler şüphesiz.

Gelin görün ki Hz. Mevlânâ "Kur'an'ı açıklamak için yazdım" dediği Mesnevî adlı eserinde şöyle söylüyor:

"Ey insan, başkalarından gördüğün zulümler, kötülükler, senin kendi kötü huyunun onlardan aksetmesidir, görünmesidir. Senin varlığın, iki yüzlülüğün, zalimliğın, gafletin onlara aksetmiştir. O sensin, sen kendini yaralyorsun; lânet ipliğini, kendine, kendin dokuyorsun."
(Cilt I, beyitler 1318-1320)

MOSSAD'ı veya siyonizmin saldırganlığını kendiliğinden oluşmuş bir dış düşman gibi görebiliriz. Ya da **kötülük = iyiliğin ve adaletin eksikliği** diyerek bakabiliriz olaylara. Bir fotoğrafın negatifi, bir heykelin kalıbı gibi... Müslümanların takvadan uzaklaştıkları onların, ihmallerin ve zulümlerin cisimleştiği, ete, kemiğe büründüğü, bombaya işgale dönüştüğü bir hâl olarak da görebiliriz bu "şeytani" gücü. Eleştiriye bu şekilde kendimize çevirdiğimiz zaman çözümlü de kendimiz üretebiliriz.(Bkz. [Müslümanların iç hastalıkları](#))

Bu bakımdan özeleştiriyi yapmayı İsrail ya da Yahudi düşmanlığına göre çok daha verimli buluyorum. Rızık kapısı dükkânına "**Yahudiler, Ermeniler ve köpekler giremez**" tabelası asanların gaflet içinde MOSSAD'a hizmet ettiğini düşündüm ve Yahudilere yönelik nefretin Müslümanlar için bir afyon olduğunu savunageldim hep.

- [Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm I](#)
- [Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm II](#)
- [Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm III](#)
- [Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm IV](#)
- [Müslümanın afyonu: Yahudi nefreti - Bölüm V](#)

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Çünkü bu özeleştiriler yapılmadığı müddetçe her çağda yeni MOSSADlar, yeni neoconlar, yeni psikopat devletler türeyecektir. ([Bkz. Amerika Tedavi Edilebilir mi?](#)) Meselâ 11ci asırda İslâm coğrafyasını hallaç pamuğu gibi atan **Haçlı seferleri ve Moğol saldırıları Siyonistlerin işi değildir**. Filistin'den kat kat büyük bir bölgede asırlarca Müslüman kanı döken bu iki gücün bu yıkımı yapabilmesini **mümkün kılan zemin neydi?** İsrail'in Yahudi olması da bu bağlamda değerlendirilmelidir kanımca.

Bir insan MOSSAD'a karşı kafa tutabilir mi?

Devletin adil olması gerektiğini anladık ama sıradan bir insan MOSSAD'a karşı kafa tutabilir mi? Bence bu mümkün. Öncelikle insanlar içlerindeki korkunun farkında olmalılar. Yani bir Cuma namazı çıkışı İsrail ve ABD bayrağı yakan Türkler, Pakistanlılar ya da İranlılar bunu cesaretlerinden mi yapıyorlar yoksa korkudan mı? Bush'un samanla doldurulmuş bir kuklasını yakan Mısırlılar, Ürdünlüler düşman belledikleri şeyin kendisine saldıramadıkları için bir maketine saldırıyorlar. Burada pagan bir davranış gözlüyoruz. **Tıpkı ALLAH'ı unutanların O'nun yerine paraya, mevkiye yani putlara tapması gibi Cihad yapacak cesareti olmayan korkakların düşman yerine bir tür negatif puta saldırması.**

Müslümanlar içlerindeki bu korkuyu yenmelidir bence. Yani sadece MOSSAD değil genel olarak bütün komplo teorilerini kastediyorum. Neden? Farz edelim ki İslâm karşıtı komplo teorilerinin **HEPSİ** gerçek olsun. Üzerine de bilmediğimiz **BİN** komplo daha ekleyelim.

Kur'an'ın verdiği yanıt bellidir. **"Onlar tuzak kurdular. ALLAH da tuzak kurdu. ALLAH tuzak kuranların en hayırlısıdır."** (Âl-î Imrân 54) (Aynı konuda : Enfâl 30, Yûnus 21, Nahl 127, Târik 15-16)

Benim bunlardan anladığım, Müslüman hayatını komplo teorilerine göre düzenleyemez. Komplo korkusu ALLAH korkusunun önüne geçip Müslümanı O'nun yolundan ayırmamalı.

Şu halde **ümmetin tuzakları** ne olabilir MOSSAD benzeri hilelerin yaşayamacağı bir iklim oluşturmak için?

- Sadece Türkiye Yahudilerini değil ulus-devletin tektipleştirici havanında dövülmüş, mağdur edilmiş herkesi kucaklayacak bir söylem oluşturmak,
- Bu söylemi **önce günlük hayata** sonra toplumsal ve siyasî projelere yansıtma,
- Kürtlük, Alevilik, Hıristiyanlık ya da "safkan" Türklük üzerinden siyaset yapanların bilerek ya da bilmeyerek MOSSAD'a hizmet ettiğini görmek, onları **oysuz bırakarak hak ettikleri yanıtı vermek.**

Gazze’de Zulüm Şenliği (Sever Işık)

Ortadoğu siyasetinin kâbesi Filistin’in Gazze kesimi yeniden İsrail’in saldırı altında ve yüzlerce ölü var. Büyük bir hapis haneye dönüştürdüğü Gazze’yi ve habire vuruyor ve aşağılıyor İsrail gardiyanı.. yakıyor, yıkıyor... Gazze halkını açlık, sefalet, korku, sürgün ve ölüm ile terbiye ediyor İsrail. Nazilerden öğrendiklerinin, gördüklerinin daha kötüsünü Filistinlilere uyguluyorlar kendi cellatlarının işbirliği ile... Deir Yasin, Sabra ve Şatila katliamları, Lübnan’ın işgali, Filistin’in Filistinlisizleştirilmesi... Hep tanıdık manzaralar; kolları taşlarla kırılan Filistinliler, hedef alınarak vurulan çocuklar, işkence, evlerin yıkılması, gözyaşı, çığlık, dikenli teller, duvarlar, tanklar, hava saldırıları, sürgün, korku ve ölümün zaferi..

Tüm uygar dünyanın! gözleri önünde bir katliama devam ediyor İsrail. Gazze yeniden enkaza ve kabristana dönüştürüldü. İsrail’in onca yıldır uyguladığı terör ve gerçekleştirdiği işgal, Filistin topraklarını Filistinliler için yaşanılmaz bir ölüm ve korku ülkesine dönüştürdü. Ve bu terör politikası ile İsrail, Filistinlilere dünyanın gözleri önünde sistematik olarak soykırım yaparken, tüm dünya bu soykırımı sadece seyrediyorlar. Dünyanın tek emperyal gücüne ve doların tanrısına sırtını yaslayan İsrail, elinde tuttuğu muazzam savaş aygıtları, medya ve propaganda gücü ile bildiğini okumaya/okutmaya devam ediyor.

Zaferini ve varlığını, “ölümün zaferi” üzerine inşa etmiş zalim bir dünyanın, transfer edilmiş günahı üzerine inşa etmiş bir devlet İsrail... Tüm zamanların en büyük ve en uzun sürmüş nefreti...Dolarlarla ayakta tutulan, demokrasi postuna bürünmüş bir askeri tiranlık... Kurumsallaşmış bir terör devleti. Bugün “İsrail ülkesinin Yahudileri” konumuna düşürülen Filistinliler, Batı’nın günahının kefareti ve kan bedelini yaşamları ve ülkeleri ile ödemeye mahkum edilmiş vaziyetler. Ve yarım yüzyıldır süren bu eşsiz zulme dur diyecek hiçbir güç ortalıkta görünmüyor.

Bir savaştan söz etmiyoruz/edemiyoruz. Habire vuruyor İsrail. Vuruyor ve aşağılıyor Filistin’i, Arap ümmetini... Ve tüm dünyayı. Kafalarını kuma gömmüş bir dünya, aşağılanarak yok edilmiş, görünmez kılınmış ve diktatörlerinin koynunda ölümcül bir uykuya dalmış bir Arap ümmeti...Şöyle soruyordu Nizar Kabbani; “biz Araplar büyük bir yalan mıyız?” Arap

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

yöneticilerinin işgal karşısında halklarının rızasına muhalif olan tutumlarına bakıldığında görüyoruz ki gerçekten Arap alemi (siyasi irade olarak) bir yalandan ibaret.

“En büyük zalimler başları kesilmemiş şehitlerin arasından çıkar” diyor Cioran. Bugün televizyonlarımızın karşısına kurulup canlı yayınlarla izlediğimiz şey, temerküz kamplarından, Holokoust’an kurtulmuş olanların ve çocuklarının Filistinlilere yaşattığı, bir zulüm şenliği.

Dünyanın zalim efendilerine göre İsrail’in yaptığı herşey “meşru savunma”, çünkü; Filistinliler doğuştan terörist, ben-i İsrail ise mazlum ve masum. Araplar “çöldeki bu demokratik vaha”ya tahammül etmeyen, fanatik ve bağınaz çöl bedevileri..Öyleyse İsrail her istediğini yapabilir. Çünkü, onu yargılayacak herhangi bir siyasi ve kurumsal merci mevcut değil...

Filistin’de demokraside bir oyundan ibaret. İsrail’in ezeli demokrasisine karşı Filistin’in seçim sandığından Hamas vb. sorgusuz sualsiz teslim bayrağını çekmeyen bir parti çıkarsa, liderleri terörist, demokrasi ‘out’ ilan edilir.

Filistin halkının seçilmiş liderleri uzlaşmada dibe vursalarda onların herhangi bir iradesi söz konusu olmayacak. Çünkü İsrail’in a priori olarak haklı olduğu bu savaşta/cezalandırmada Filistinliler için ne hak ve haklılık, ne de hakaniyet ne meşruluk söz konusu değil. Dört dörtlük bir ırkçılıktır söz konusu olan. Tüm Filistin, İsrail tarafından fethedilecek, gerisi hikaye. Siyonist terörün mimarlarından ve İsrail’in ilk başbakanı olan David Ben Gurion 1919’da şöyle diyordu: “Biz bu ülkenin bizim olmasını istiyoruz; ama, Araplar da bu ülkenin kendilerinin kalmasını istiyorlar”. Tüm evrensel ahlaki kurallar ve uluslararası kabul görmüş ilkelerin bu savaşta herhangi bir yeri yok. Güçlü olan vuruyor, aşağılıyor ve hep haklı oluyor!

Medeni dünyanın! bunca zulme karşılık bir defa bile İsrail’i suçladığına şahit olmadık. İşte uygar dünyanın adaleti... Filistinlilere bir böcek kadar bile değer verilmiyor. Tüm Filistin halkı savaş zayıfatı olabilir.

Medeni dünya kovulmuş, sürülmüş, mültecileştirilmiş Filistinlilerin vatana dönüş hakkını hala tanımış değil, ama, İsrail halâ dünyadan yahudi topluyor ve Filistin’i adım adım İsrailleştiriyor. Onun için şiddet/öldürmek İsrail’in yaşamsal gıdasıdır, ekmeği ve suyudur; barış ise en büyük tehlikedir. Ve devran İsrail’den yana.

Nizar Kabbani’nin dizeleri ile bitirelim,

Ey Gazze’nin çılgınları/Bin aile olacak/Çılgınlarla dolu/Özgürleştirince bizleri

Siyasi akıl asrıdır /Tersine döndü zaman/Öğretin bize çılgınlığı

Kötülük Ölümden Hızlı Koşar (Özlem Yağız)

Başlıktaki cümlelerin sahibi olan Sokrates, M.Ö 470-399 lu yıllarda Atinalılarca 500 kişilik bir jüri tarafından yargılanmıştı. Suçu gençlerin kafasını karıştırmak ve Atina'nın tanrılarına dolayısı ile o tanrıların temsil ettiği inançlara karşı koymaktı. O sürekli olarak içinde tanrısal bir sesin ona seslendiğini ve vicdanının O'na doğru yolu gösterdiğini söylüyordu. Yargılanırken kendisine yönelik suçlamalar karşısında hatasını kabul etseydi ve bağışlanmayı talep etseydi sonrasında huzurlu sakin bir ömür geçirme şansı vardı. Oysa o kendisini yargılayan mahkemeye meşhur savunmasında şu sözlerle seslenerek böyle bir hayatı red ederken baldıran zehirine giden yolu tercih etti.

“Şuna iyice inanın yargıçlarım, asıl sorun ölümden sakınmak değil haksızlıktan sakınmaktır; çünkü kötülük ölümden daha hızlı koşar”

Filistin coğrafyası uzun yıllardır işgalci bir gücün elinde yakılıyor, yıkılıyor. Yurtlarından sürgün edilen insanlar Lübnan'daki mülteci kamplarında dünyanın en beter koşullarında yaşarken bile tekrar tekrar bombalanıyor. Dünyanın dördüncü büyük ordusu ve arkasında İngiltere ve Amerika'sıyla dev güçlerin desteğine karşı ellerinde taşlar, sapanlarla direnen gencecik bir nesil. Ve direnişin git gide sahip oldukları tek şeyi; 'kendilerini' yok etmeleri ile intihar saldırılarına dönüşen çıldırtıcı hikayesi.

İsrail'in altmış yıldır Filistin'i işgaline göz yuman, o topraklarda bahçelerinin, evlerinin ve hayatlarının tek tek elinden alınıp tarumar edildiğini, yok edildiğini gördüğü halde sesini

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

çıkarmayan dünya bugünkü Irak'ın da, küreselleşmenin acılarının da ve bundan sonra gelecek her türlü neocon çilgınlıkların da önünü açtı bir anlamda.

Aynı gerçek Kur'anda da Enfal suresi 25. ayette şöyle ifade edilir:

' Öyle bir fitneden, musibetten korkun, sakının ki, o, içinizden yalnız zulmedenlere isabet etmez. '

Çünkü ses çıkarmadan zulme göz yuman insanlar yayılan o kötülüğün bir gün kendisine de ulaşmasına sebep olan yolu açmış demektir. Ve açılan o yolda gözü dönmüş bir zulüm bu gün hızla koşmakta.

Kendini Müslüman olarak tanımlayan hayata inancının perspektifinden bakan insan için Filistin meselesini değerlendirmek, bu işgale tepki duymak için çok sebep var. Birincisi Müslüman olmakla sorumluluğu zaten kabul etmiştir kişi. Bu dünyada yapıp ettiklerinden ya da yapmadıklarından ahirette bir hesabı olduğunu bilir. Yine Müslüman olması sebebi ile Filistin'in özel bir anlamı, yeri vardır kalbinde ve çoğumuz bu duyarlılıklarla dolu bir çevrede yaşarken doğal olarak olan bitenden de haberdarıdır. Enformatik cehalet henüz zihinlerimizi o kadar kirletmemiştir ve yaşayan giden gören pek çok insanın getirdiği haberlerle bilgi sahibiyizdir. Yine de içimizden çok az insan bütün bu 'bilmenin avantajlarına' rağmen İslam coğrafyasının dışındaki başka bir dünyadan gelen bazı onurlu insanların yaptığı fedakarlığı gösterebilir.

Bizler için çok şaşırtıcı bir öyküdür mesela Pippa Bacca gibi insanların ülkesindeki rahatından, konforundan ve bir yığın bilgi kirliliğinden sıyrılarak gerçekte insana yakışır bir hassasiyetle Ortadoğu'nun tüm o huzurdan ve insanlıktan uzak coğrafyasına koşup kendisini sorumluluk altında hissetmesi. Ne yazık ki Pippa Bacca gibi acı ve utanç verici bir sonla bittiğinde, hayatları yer alır anca gündemimizde.

Yine ölümü ile haberdar olduğumuz, Filistin davası ile efsaneleşen isimlerden bir diğeri ise bir başka genç kadın Rachel Corriedir. Mazlum-Der'in hazırladığı Filistin ile ilgili kitapçıkta bir masaldan yeryüzüne düşen kız ismi verilmiş O'na. Hayatına bakılınca gerçekten de bir masalda yer alabilecek kadar olağandışı bir hayatın kahramanı. Ama çok hüznü bir masal bu.

Rachel Corrie 1979 yılında ABD'nin Washington eyaletine bağlı Olympia kentinde doğmuş. Evergreen devlet kolejindeki eğitimini tamamladıktan sonra mezun olmasının ardından Olympia Adalet ve Barış hareketinde ve pek çok sivil toplum kuruluşunda insan hakları aktivisti ve yardım gönüllüsü olarak çalışmaya başlamış. Hayallerinde yazar ve aktivist olmak varmış aslında.

Ancak İsrail'in yarattığı acılara direnmenin en iyi yolunun orada varlığı ile bir kalkan olmak olduğunu düşünerek Gazze'ye, Refah mülteci kampına yerleşmiş. Ve 16 mart 2003 günü bu kampı Filistinli mülteci bir doktorun evinin yıkılmasını engellemeye çalışırken İsraili bir

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

buldozer şöförü tarafından herkesin gözü önünde ezilerek öldürülmüş. Buldozer bir ileri bir geri üzerinden geçmiş. Hastaneye ulaştırıldığı anda ise çoktan ölmüş 23 yaşındaki Rachel.

Rachel'in her bir satırı derin anlam yüklü uzun mektupları var annesine ve babasına yazdığı. Filistin'de yaşananlar hakkında detaylı bilgiler veriyor, kendi şahit olduğu bazı olayları yazıyor. Ve rüyalarını, korkularını, düş kırıklıklarını anlatıyor o mektuplarda. Kendi ailesinin şahsında sanki insanlığını kaybetmiş bir dünyaya insanların sesini ulaştırmak için adeta çırpınıyor. Bunlardan sadece duygu ve düşüncelerine ait bir iki kısa bölümü paylaşmak istiyorum. 60 yıldır üç maymunu oynayan bir dünyanın, en vahşi işgal ve zulümleri gerçekleştiren süper güçlü 'medenî' ülkesinden çıkan vicdanlı bir ses, artık ismi hep Filistinle beraber anılacak bir masal kızı konuşsun insanlığın taş kalbine. Onun yüreğinin acıları da geçtiğimiz aylarda dört çocuğu ile bombalanarak kahvaltılık sofrasında öldürülen Filistinli annenin acıları gibi çoktan son buldu. Belki aşağıdaki satırları görse, Rachel'in kendini feda etme pahasına çırpınışına bigane kalmasa idi insanlık bu gün Gazze' de o kadın ve dört küçük çocuğu hala yaşıyor olacaktı. Ve belki bu satırları görse idi insanlığın taş kalbi bugün bizler abluka altına alınmış ,açlığa, susuzluğa mahkum bir Gazze halkını tükenmiş yiyecek stokları ile nasıl bir felaketin beklediğini değil ekonomik krizin bu coğrafyadaki etkilerini tartışan yazılar yazacaktık. Kimbilir.

"...Hiçbir okuma, konferanslara katılma, belgesel izleme ve kulaktan dolma bilginin beni buradaki durumun gerçekliğine hazırlayamayacağı düşüncesindeyim. Görmeden bunu hayal edemiyorsun ve gördükten sonra bile, bu deneyiminin hiç de o gerçekliği bütünüyle yansıtmadığının farkındasın....

Benim ailemden hiç kimse, memleketimde, bir ana caddenin sonundaki bir kuleden bir roket atar tarafından, arabamızla giderken vurulmadı... Bir evim var. Gidip okyanusu görme hakkım var.

Eğer evinizin duvarlarının aniden içeriye yıkılmasıyla uyanma korkusu içinde bir gece geçerseniz,

Eğer hiç kimsesini kaybetmemiş insanlarla karşılaşmasanız,

Eğer ölüm saçan kuleler, tanklar, silahlı "yerleşimler" ve bu şimdiki dev metal duvar ile çevrelenmiş bir dünyanın gerçekliğini yaşarsanız,

Dünyanın süper gücü tarafından desteklenen, dördüncü büyük ordusunun, sizi vatanınızdan silmek için yaptığı baskıya karşı direniş içinde, sağ kalma mücadelesi ile geçen tüm çocukluk yıllarınız için dünyayı affedebilir miydiniz? Merak ediyorum? "

"Hepimizin her şeyi bir yana bırakıp, hayatımızı bunun sona ermesi için çabalamaya adamanın iyi bir fikir olduğuna inanıyorum. Bu bence aşırılık olmaktan çıktı. Hala Pat Benetar dinleyip dans etmek, arkadaşlar edinmek ve iş arkadaşlarıma karikatürler çizmek istiyorum.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Güvensizlik ve dehşet içindeyim. Düş kırıklığı. Dünyamızın rezil gerçekliğinin bu olması ve bizim de bunda payımızın olmasının verdiği düş kırıklığı...

Filistin'den döndüğümde muhtemelen kabuslar görüp burada olmadığım için suçluluk duygusu hissedeceğim. Ama bu duygu bana dahasını yapma gücü verebilir. Buraya gelmek hayatımda yaptığım en iyi şeylerden biriydi. Dolayısıyla ola ki saçmalıyorsam ya da İsrail ordusu beyazlara zarar vermemek gibi ırkçı temayüllerini kaybederse, ne olur hiç çekinmeden bunun nedeninin dolaysız olarak desteklediğim ve devletimin büyük oranda sorumlu olduğu bir jenosidin ortasında olmamla açıklayın..."

"Anneciğim,

Bu sabahtan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Oturup uzun uzun, ne kadar büyük kötülöklere muktedir olduğumuzu ilk elden keşfedişimin verdiği düş kırıklığı üstüne yazdım. Oysa en ağır koşullarda bile insan kalabilme gücü ve yeteneğini keşfetmiş olduğumu da yazmalıydım, ki önceden bunu bilemezdim. Galiba aslolan onur."

Evet galiba aslolan onur!

Kudüs'ün Kadın Muhafızı (Özlem Yağız)

Bir arkadaşımın gönderdiği mesaj üzerine pek de kiminle görüşeceğimizi bilmeden İHH'ya gidiyorum. Filistin'den önemli bir kadın misafir gelecekmiş, gelir misin diye yazmış arkadaşım. Tabi ki gelirim. Oradan gelen , taze haber getiren herkes önemlidir zaten. Bu önem meselesinin üzerinde hiç durmuyorum.

Biraz gecikmeli olarak İHH'ya vardığımda oradaki tanıdık tanımadık dostlarla selam kelimelerden bir ön bilgi alamadan misafir de arkamdan geliyor. Çok sevimli yüzlü, zeki bakışlı, güleç biraz yaşlıca bir hanım bu. Kendisini tanıtmaya başladığında konuşmasındaki rahatlık, öz güven haline kararlı insanlara has yüz ifadesi eşlik ediyor. Ardından tercümanımız Fevziye Sudki

Cabir hanım hakkında ön bilgi vermeye başlıyor. Birkaç cümle sonra ağzımdan bir hayret cümlesi kaçıyor: ama ben sizi biliyorum duymuştum. Filistin'den gelen bu misafir ile görüşmeye gelen konuklardan birinin bu "garip" halini konuşumuza yansıtmadan tercüman tanıtmaya devam ediyor. İnat bu ya ben gene olduğum yerde "evet ben bu olayı biliyorum, sizi tanıyorum" diye söyleniyorum: Bir iki hafta evvel bir gazete haberinde kısa bir bilgi olarak okumuştum. Bu Kudüs'ün muhafızı! Şu anda Filistin'de evlerinden atılan, yerleşimcilerin işgaline uğrayan Araplar arasında bir direniş sembolü olmuş kişi. Kudüs'te içinden atıldığı evinin önünde bir çadırda yıllardır mücadele ediyor. Çadırı defalarca söküldükten sonra en son olarak çadırsız sokakta yatıyor kalkıyor ama bulunduğu yeri terk etmiyor.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Fevziye Hanım'ın hikayesi çok eskiye dayanan, çetrefilli, Kudüs'ün yazgısına tanıklık eden bir hikaye. Batı Kudüs'te ailesinin yaşadığı ev tam Mescid'i Aksa'nın yanı başında bir evmiş. 1948 yılında Hagganah çeteleri Batı Kudüs'ü basıp terör ve katliam ile halkı kaçırdığı sırada ailesi de katliamdan kurtulmak için Doğu Kudüs'e sığınmış. Mescid'i Aksa'ya on dakika kadar uzaklıkta bir mesafede bir zamanlar Abdulhamit'in özel arazisi olan bir araziye Ürdün hükümeti Doğu Kudüs'te işgale uğrayan evlerine karşılık olarak kendilerini yerleştirmiş. Arazi Abdulhamit'in mirasçıları tarafından zamanında kesinlikle Yahudi yerleşimcilere satılması red edilen, bunun için büyük mücadeleler yaşanan bir araziymiş. Zaman içerisinde vakfa, vakıf tarafından da Arap ailelere tahsis edilmiş. 1967 'de Doğu Kudüs de işgale uğrayınca Fevziye Hanım'ın ailesi Kudüs'te zaman zaman kendileri için çok üzücü şartlar içerisinde de olsa yaşamaya devam etmişler. Kendilerine satılan arazi üzerinde ta 1999 yılına kadar tam 51 sene yaşamışlar. Arazi üzerinde biri ilk göçtükleri zaman yapılmış diğeri ise sonradan ilave edilmiş iki binaları varmış. Yan yana. Sonradan ilave edilen bina için 1999 da tadilat izni almak istemeleri hayatlarının kabusa dönmesi için bir başlangıç olmuş. Ek binanın kaçak olduğunu iddiası ile hemen Yahudi yerleşimci bir aile sonradan yapılan ek binaya yerleştirilmiş. İsrail Ürdün tarafından verilen tabu belgelerini de geçerli saymıyormuş. Eski bina içerisinde İkametleri esnasında Yahudi yerleşimci aileler (aileler çünkü sürekli bu aileler değişiyor böylece hukuksal mücadele zorlaştırılıyormuş) ile hukuksal mücadele sürdüğü sırada bir taraftan da türlü iftira ve komploya maruz kalırken bu sefer bir gece evine yapılan ani bir baskınla oturdukları evden de sokağa atılmışlar. Ellerinde sahte belgelerle bir başka aile ta Osmanlı'dan beri bu araziye sahip olduğu iddiası ile evlerine yerleştirilmiş. Belgelerin sahte olduğunu ise işgale gelenlerden bir Yahudi asker ağlamaklı bir şekilde gizlice Fevziye Hanım'a söylemiş. O sırada sokağa atılırken felçli olan kocası kalp krizi geçirmeye başlamış. Ne yazık ki kocasının hastaneye götürülmesi de İsrail askerlerince engellenmiş. Ertesi gün kocası sokakta oracıkta vefat etmiş.

Fevziye hanım yaklaşık bir yıldır evinin karşısında hayırsever bir Arap'ın arsasında kurduğu çadırda yaşıyor. Çoğu zaman ise açıkta.

-Hiç yorulduunuz mu diyorum. Hiç yakınlarınızdan yeter artık diyen oldu mu?

-Olmaz mı hiç. En başta annem. Kızım hastalanmadık hiçbir yerin kalmadı o kadar ağrı acı çekiyorsun diyor. Çocuklarım. Dostlarım. Ama ben hayatıma kimseyi karıştırmam. Ölüm döşeğindeki eşime gözyaşları içerisinde söz verdim. Bir karış toprağı terk etmeyeceğim dedim. Bir defasında bana İsrail eski turizm bakanı evimin karşılığında 15 milyon dolar teklif etti. (Parayla hiç alakası olmayan ben bile bunun müthiş bir meblağ olduğunu anlıyorum o anda.) Kabul etmedim. Evime iftira etmek için silah koydular; bir evde silah yakalanırsa İsrail kanunlarına göre o ev yıkılıyor, yerleşimci aile kendi cep telefonunu ve cüzdanını koydu. Defalarca bu komploları atlattım. Büyü yapmaya bile kalktılar, evimin etrafına yağ döküp dönerek. Gülümsüyor inanmam ama gene de moral bozucu bir durum. Vazgeçmedim. En sonunda sahte belge düzenleyip bu belgeyle evimden attılar.

-Size destek olanlar oluyor mu? Yahudi örgütlerden, Araplar'dan, başkalarından.

-Çok büyük destek var. İsraili barış örgütleri beni ziyaret ediyor. Kudüs'ün eski Yahudi halkı da bana destek. Bazıları çorba,yemek yapıp getiriyor. Zaten Kudüs'ün eski Yahudileri

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

yerleşimcileri (işgalciler) hiç sevmez. Araplarla komşuluk ederler hep. Ama yerleşimciler her anlamda pistir. Saldırı, küfür, temizlik, insanlık her anlamda pis... Özellikle çifte vatandaşlığa sahip Araplar Ürdün'den her gün benim yanıma gelmek için otobüsler kaldırıyorlar. Avrupa'dan, Amerika'dan bir sürü gelen oldu. Paraguay'dan gelen birisi benim yanımda aylarca kaldı. Avrupalı, Arap, Türk büyük elçiler ziyarete geldiler.

-Peki şimdi durum ne aşamada?

-Benden sonra aynı şekilde iki Arap aileyi daha evlerinden attılar. Toplam 52 kişi şu anda beraber sokakta yaşıyoruz. Tuvaletsiz, açıkta. Bazen çok soğuk oluyor. Bir defasında ne yaptysak üç kişi tutamadık rüzgar çadırı alıp götürdü. O aileler de benim direncimi görünce kendisine teklif edilen parayı red edip aynı şekilde direnmeye başladılar. En son çadırımız gene söküldü. Bize arazisini kullandıran Arap'a 2 milyon dolar ceza geldi. Teröristlere yardım etmekten!

(Yine korkunç bir rakam. Acaba tercümanımız hata yapıyor olabilir mi?Sözün burasında ister istemez bambaşka şeyler düşünüyor daha önce anlamadığım bir gerçeği fark ediyorum. Eskiden şunu düşünürdüm. Gazze'de bombalanan insanlar var, bir çok ülkeye sürgün gidenler. Bir de İsrail'de yaşayan Araplar var. Bütün bunların müsebbipleri ile bir arada yaşıyorlar. Bu nasıl bir durum. Barışıklar mı İsrail hükümeti ile, asimile mi oldular. Nasıl bir arada olabiliyorlar. Ne kadar safmışım! Bu büyük bir mücadele. Bu insanlar bazılarında metrekaresine 2,5 milyon dolara kadar verilen tekliflere rağmen evlerini satmıyorlarmış. Her türlü tehdit, baskı, şantaj. Bir başka insan kendisine gelen 2 milyon dolar cezayı göğüsleyip yine de bu kadını yarı yolda bırakmıyor. Her gün otobüslerle insan kalkıyor geliyor Ürdün'den Fevziye Hanım'ın yanına. Evet bu çok büyük bir mücadele. En az Gazze'deki, batı Şeria'daki kadar büyük ve ağır!)

Üç gün sonra mahkemem var. Şimdi Osmanlı arşivlerini araştırıyoruz. Mahkemeye delil sunmak üzere. Eğer bu vakıf arazisine dair mikrofilmleri götürebilsem bana karşı düzenledikleri sahte tapu belgesine karşı çok sağlam bir delil olacak. Bu işin arkasındaki adam çok güçlü bir Yahudi. İsmi Miskovic. Bütün Kudüs'te Araplara ait arazileri ele geçirmek ve bu arazileri Yahudilere vermek için çalışıyor. Korkunç zengin bir insan. Beni ve eşimi tartaklayanlar da onun güvenlik şirketinin adamları.

İşin garibi bu arşiv belgelerine İngiliz hükümeti de ulaşmaya çalışıyormuş harıl harıl. Mikrofilmlerin bir kopyası da Filistin Hükümetine verilmiş Türk Hükümeti tarafından. İngilizler Filistin Hükümetine 20 milyon dolar gibi muazzam bir para teklif etmişler filmlerin kopyası için. (Filistin Hükümetinin ise ne onlara ne de Fevziye Hanım'a bir hayrı var o da uzun, trajikomik bir hikaye.) İster istemez zengin Miskovic geliyor aklıma.

-Size saldırılar oluyor mu?

- Bazı günler tehlikeyi çok fazla hissettiğimde çocuklarımı çağırıyorum gece yanıma. Çünkü bunların bir huyu var. Gelip seni öldürüyor biri. Sonra katil deli raporu alıp sokağa

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

salınveriyor. Hep aynı taktik. Deli rolü oynuyorlar. Yerleşimciler bazen çok saldırıyor, hakaret ediyorlar. Gidebileceğin 22 ülke var oralara gitsene diye. (belli ki çalıntı topraklar üzerinde günahkar bir krallık hayal ediyorlar. Günahkar ve cürümleri sebebi ile korku dolu. Fevziye hanım evine yerleşen Yahudi ailelerin hep endişeli olduğunu söylüyor. Evden çıkarken ev boş ta olsa içeri hadi görüşürüz diye seslenirlermiş. Paspasın altına işaretler koyar eğer bir değişiklik olmuşsa hemen polise koşarlarmış. Böylesi iğreti, mücrim bir vatan hayali işte) Bazen hamamböcekleri getirip üzerime boca ediyorlar. Bir defa suyuma hafızayı yitirten bir ilaç var onu attılar. Artık suyu hep kapalı alıyorum.

Bir arkadaşım şimdi ne olacak diye soruyor. Eskiden bir evde yaşıyordunuz. Şimdi çadırda böyle bir hayat sizi nasıl etkiledi.

-Hayat umutsuzlukla beraber yaşanmaz. Yaşadıkça umutsuzluk da kalmaz. Karşılığını veriyor. Eğer ben kararımı vermişsem kader bana gerekli kapıları açar, imkanları sağlar. Eninde sonunda hakkımı alacağım. Kudüs'ü ve evimi asla terk etmeyeceğim. Bir karış toprağımı vermeyeceğim.

Batı Kudüs'te başlayan Hagganah çetelerinin saldırıları altında yerinden yurdundan olan hayatı, Doğu Kudüs'e kaçı, eşinin gözleri önünde sokakta öldürülüşü... Yarım asra şahitlik ediyor Fevziye Hanım dimdik varlığıyla.

Gözlerine bakıyorum, yüzüne. Hep aynı güzel tebessüm, onurlu ifade aynı kararlı bakış. Gönülden inanıyorum:

Kudüs'ün kadın muhafızı o. Son nefesine kadar!

*Fevziye hanım hakkında anlatmadıklarımı da bulabileceğiniz bir haber için bknz: http://www.dunyabulteni.net/news_detail.php?id=86883

[Hepimiz Filistinli mi olacağız, yoksa İsrail mi olduk? \(Ferhat Kentel\)](#)

İçim öfke dolu... Yazı adabını falan bir kenara bırakıp, sadece öfkemi boşaltmak istiyor canım bu günlerde...

Taş taş üstünde kalmayan Gazze’de yerde yatan ölü bebek bedenlerini gördükçe, annelerine, babalarına, kafes gibi bir Gazze’de bile olsa tozlu sokaklarda oyunlarına daha doyamadan ölecek çocukları düşündükçe, çaresizliğimi, çaresizliğimizi; Filistin halkıyla dayanışmak, İsrail’in terörünü lanetlemek için katıldığımız imza ve yardım kampanyalarının, sokaklarda ve meydanlarda telin haykırıışlarımızın acziyetini gördükçe, koskoca bir yanan ateş ve enerji topuna dönüşmek ve yok olmak; yok olurken de yok etmek istiyorum insanın insana gazabını yaşatan o insan müsveddelerini...

Bir avuç toprak parçası üzerinde, açlık ve yoksulluk içinde kapana kısılmış gibi yaşayan -ne yaşaması!- sadece hayatta kalmak için direnen bir avuç insana, o masum çocuklara nasıl kalkan olunabilir? O insanlara bütün kibir ve güçleriyle vuranlar nasıl engellenir?

Engelliyemiyoruz! Ve öfke ve nefret kaplıyor içimizi...

Yazmak anlamsızlaşıyor; Yazmak ne kelime, konuşmak anlamını kaybediyor... Sadece nefretimizi haykırıyoruz... Ama istedikleri tam da bu... Çünkü “gel gel” yapıyorlar... Ölüme, ölümün diline çağırıyorlar bizi... Ve biz gidiyoruz onların çağırıldığı felaket diline...

O şiddet dili bir anafor gibi içine çekiyor bizi, dünyayı dolaşiyor, sokaklarımıza, evlerimize, ta içlerimize sınıyor... Kırılğanlaşıyoruz, korkuyoruz ve o dilin esiri haline geliyoruz.

“İsrail ve Hamas arasında savaş”tan bahsediyorlar mesela Gazze’de... “Savaş mantığı”ndan, “savaş kuralları”ndan, İsrail ordusunun savaşa “üç saatlik” ara vermesinden bahsediliyor... Hangi savaş? Ne savaşı? Savaş değil ki bu! Dev gibi bir ordu, saldırıyor! Gereçekler üretiyor;

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

yıllardır ambargo altında hapishaneye çevirdiği bir toprak parçasında yaşayanları “ama önce onlar saldırdı; bana atılan füzelere karşı güvenliğimi sağlıyorum” diye suçluyor ve sadece saldırıyor ve kadın, çoluk, çocuk ayırdetmeden yok ediyor...

Güç, kibir, kin ve nefret dili

Ve bu model, bu mantık, bu dil alınıp taşınıyor bizim buralara... Hem taşınıyor, hem de oradaki durumdan burada dibine kadar faydalanmak, buradaki nefretlere meze yapabilmek için işlev kazanıyor.

Birileri Gazze felaketinden vazife çıkarıp, ırkçı kinlerini boşaltmak için fırsat yakalamışlar. Eskişehir’de bir takım “sivil toplum örgütleri” Filistin’e saldıran İsrail’i protesto eylemlerinde hedef olarak araya Ermenileri, Yahudileri ve Ermenilerin acılarını paylaşan, suskunluk karşısında özür dileyen 26 bin insanı da sokuşturmuşlar. Bir kapının önünde durup, “Bu kapıdan Yahudiler ve Ermeniler giremez, köpeklere giriş serbesttir” yazılı pankart asmışlar. Ermenistan’da bazı işyerlerine “Türkler ve Köpekler Giremez” yazılarını asanları taklit ederek, düşman belledikleri ülkenin ırkçılarıyla aynı nefret gemisine binmişler. İsrail devletinin Filistinli ve Arap kanına duyduğu nefrette, onları maruz bıraktığı aşığılamada olduğu gibi...

Bu dil sayesinde, İsrail’e olan nefret Yahudilere yöneliyor. Antalya’da İsrail yıldız voleybol takımını protesto gösterisinde bazıları kendilerini kaybediyorlar; “Yahudileri bize teslim edin”, “Müslüman polis Yahudiyi koruma” sloganlarına kadar vardırıyorlar işi...

Her taraf silah dolu... Vatan topraklarını kazdıkça altından silah, bomba, mermi fıskırıyor... Vatanı birbirine düşürdükten sonra kullanmak üzere sakladıkları silahlar... Silaha tapıyor bu mantığın sahipleri... İsrail’de olduğu gibi... İsraili çocuklara Lübnan’a fırlatacakları füzeleri “sevmeleri” için, o füzelerle fotoğraf çektirip, üzerlerine “Lübnanlı çocuklara mesaj” yazdıran mantıkta olduğu gibi... O süper güçlü, savaş makinası “kahraman Tsahal ordularıyla” gurur duymayı öğrettikleri gibi...

Sözde vatanseverler yaratıyor bu dil... Bir internet sitesinde parçalanmış PKK’lıların cesetlerini “İşte PKK leşleri” diyerek, adeta pornografik bir zevkle sunuyorlar bazı “vatanseverler”... Yarattığı ceset manzaralarından insan olarak zerre kadar rahatsız olmayan, ölüm makinası haline gelmiş, insanlığını kaybetmiş İsrail ordusunun katılığında olduğu gibi...

Bu dil sayesinde, kullandıkları her cümlede en az bir-iki tane Fransızca kelime kullanan, nezih ve seçkin yaşam tarzlarına, markalarına pek düşkün, gayet “Batılı”, okumuş yazmış bazıları da “vatan-millet” dendiği zaman mangalda kül bırakmıyorlar. Her ağızlarını açtıklarında şiddet, nefret, kin ve kibir dolu ırkçı söylemler kusup, tehditler savuruyorlar. Her türlü Ermeni-Yahudi-Kürt-başörtü düşmanlığını yapıp, aynı vatan toprağını tepe tepe kullanabilecekleri ve kirletebilecekleri bir çöplük gibi görüyorlar...

Bu mantığa bir kere düşüldüğü zaman, “Ülkemin savaş suçlarının parçası olmayacağım”, “İrkçi soygun politikasının parçası olmak istemiyorum” diyen İsraili genç vicdani redçileri,

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

İsrail'in her yerinde sokaklara dökülen, polisin toplu tutuklamalarına aldırmadan azgın İsrail polisine karşı direnen onbinlerce kadın erkek insanı görmek de mümkün olmuyor...

O kadar yalan ve dolan üzerine kurulmuş bir mantık ve dil ki bu... Bizim sözde vatanseverlerin "vatan haini" ilan etme mantıkları bile İsrail usülü... İsrail devletinin terör politikalarına alet olmak istemeyen vicdani redçiler de İsrail'in "vatan hainleri"... Onlar da Gazzeli çocukların öldürülmesini istemedikleri için "vatan haini" yaftasına maruz kalıyorlar. Ve bizimkiler onları görmek istemiyorlar.

Acımasızlık içinde araçsallaştırılan acılar

Bu mantığa girenler gördükleri acılar karşısında acı bile duymuyorlar; onlar sadece etraflarında gördükleri acıları kendi acımasızlıkları için araçsallaştırabilme gibi müthiş bir kabiliyet kazanmış durumdadır...

Bu körleştiren dilleri yüzünden, bu memleketin demokrat ve vicdan sahibi insanların bir kısmının imzaladığı "Ermeni vatandaşlarının acılarını paylaştıkları" bildiriye ihanetle suçlayıp, "ama önce onlar bizi kesti, arkadan vurdu" dedikten sonra, "neden Filistin için bir şey yapmıyorsunuz!" diye bağıyorlar... Ve Filistin'in acılarını paylaşan, bundan insanlık adına utanan, sokaklara taşan, eylemler yapan aynı vicdanlı insanları görmüyorlar; mantıklarını bozacağı için -tabii ki- görmek işlerine gelmiyor...

Bu memlekette, demokrasinin ve adaletin bir-iki adım atabilmesi, insan hayatının biraz olsun kıymet kazanabilmesi yönündeki faaliyetleri için bazı sivil toplum örgütlerinin AB'den aldıkları fonları duyduklarında, herkesi kendileri gibi kişisel nema peşinde zanneden sözde vatanseverler "ihanet! ihanet!" diye bağıyorlar. Ancak bunlar, gene bu memleketin devletinin, hükümetinin gene aynı AB'den, ABD'den, İMF'den aldıkları kredi ve hibeleri; TSK'nın sınır ötesi operasyonlarını Amerikan radarlarıyla yaptığını, Konya ovasının bizim devletimizin izni altında İsrail uçaklarının eğitim sahası olduğunu görmezden geldiler. Terör örgütü Ergenekon'un "vatanseverleri" İsrail'den aldıkları silahlarla "vatanseverlik" yaptılar. Gazi mahallesini Gazze'ye çevirdiler... Daha önce 1 Mayıs 1977'yi, Maraş'ı, Güneydoğu'yu kana buladıkları gibi; arkalarında binlerce "faili meçhul" cinayet bıraktıkları, Mumcu'yu, Hablemitoğlu'nu, Kışlalı'yı öldürüp, Danıştay cinayetini işleyip, Cumhuriyet gazetesini bombalayıp, sonra da yarattıkları kurmaca "İslamcı failleri" gösterip bu memlekette habire düşman inşa ettikleri gibi...

Ergenekon davasında devletin içindeki pislikleri temizleme konusunda şimdiye kadar şahit olunmamış adımlar atılırken, toprağı kazdıka silah fıskırırken, Baykal gibi İsrail mantığının temsilcileri, kaybettikleri meşruiyeti yeniden ele geçirmeye zemin hazırlamak üzere "rejim tehlikesi!" ve savaş çığlıkları atıyorlar...

Bugün hâlâ birileri ABD-İsrail gizli servis modellerinden devşirme bu Ergenekon terör örgütünün şimdiye kadar bu memlekete yaptığı koskoca tahribatı görmezden geliyorlar... Terör örgütü Ergenekon'un şimdiye kadar işlediği cinayetler bir yana, belki de en büyük 'başarısı' tam da burada: insanı insana düşman ettiler, şimdiye kadar her darbe öncesinde

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

becerdikleri gibi iç savaş kışkırtıcılığı ve insanın insana duyduğu nefret ve kin tohumlarını serpiltiler.

ABD'nin ve İsrail'in başardığı şey bu... Bush'un kişiliğinde somutlanan “silah bendeysen, güç bendeysen benim şiddetimin doğrudur! Haklılığımı kabul edeceksin!” mantığıyla ekilen ve beslenen bir nefret...

Sıfır vicdanlı İsrail devlet dilini aşmak

Kimse bana “İsrail başka bizim buradaki meseleler farklı” demesin... O çok değer verdiğimiz ‘sayılar’, bağlamlar farklı olsa da, bugün hem dünyada hem Türkiye’de ‘gücün ve şiddetin mantığı’ aynı... Her durumda bir grup insan daha zayıf ve bunlar ‘kötülük’ etiketini yemiş durumdadır... İsrail mantığını kullananlar ise hem daha güçlüler hem de hep haklı olduklarını dayatmak için her türlü araca sahipler...

Esas mesele bizim bütüğümüz yemediği için zayıftan yana olamayışımızda... Sayımızın ve silahlarımızın gücüne güvenerek haklı olduğumuza ve “en kahraman” olduğumuza sıfır vicdanla inanıyor olmamızda... Ve tabii ki o zayıfların durumuna düşmemek için, o “sefillerin” aşağılanmış durumlarına düşmemek ancak daha da sefilane maddi ve zihinsel konforumuzdan zerre taviz vermemek için, tehcir edilmemek için, cop, tank mermisi, işkence, füze vs. yememek için zalimin, celladın, katilin yanına geçmemizde... onun koltuklarının altına sığınyor olmamızda... Bunu da her türlü sahtekarlığı saklamak için adeta sıradan bir araç haline gelen vatan, millet edebiyatının güvencelerine, dokunulmazlığına sığınarak yapmamızda...

İşte hem İsrail mantığına, İsrail'in katliamlarına, hem de bundan fırsat çıkartmaya çalışan ırkçı, milliyetçi, militarist söylemlere karşı inatla yazmaya, konuşmaya devam etmek ve Filistinliliği anlamak ve yaşamak gerekiyor. Nefretin tuzağına, kin kuyularına düşmemek için, direnmek ve umudu yaşatmak için, tüm insanların insanca yaşama hakkını savunmak, kulaklarını tıkayanlara mazlumun, altta kalanın, sömürülenlerin sesini duyurabilmek için ve özgürleşmek için konuşmak ve yazmak gerekiyor.

“Gücün” dokunulmazlık zırhını en azından kendi dünyalarımızda kaldırmak için yazma ve yeni bir dille konuşma özgürlüğümüzü yaşamaktan başka çare yok... Ve bu konuşma bütün nefret ve kin tacirlerine rağmen, her şeye rağmen, bu memlekette de yol alıyor... Şu geçtiğimiz birkaç haftalık zaman süresinde bile en azından ‘TRT Şeş’ vesilesiyle “Kürt realitesinin” tanınması az şey mi? Ya da insanların “acıya karşı isyan” için toplandıkları Saadet Partisi’nin Çağlayan mitinginde, İsrail buldozerlerine karşı Filistinlilerle birlikte direnirken öldürülen o gencecik ve vicdan sahibi Yahudi Rachel Corrie’ye sahip çıkan Numan Kurtulmuş’un İsrail mantığını yenmesi az şey mi?

Bunu becerebilirsek, bu adımları çoğaltabilirsek yani İsrail’i içimizde yenebilirsek, o zaman gücün politikasının sıkışmışlığından kurtulacağız. Esir alan mantığın ve onun dilinin kabuğunu kaldırmaya cesaret edebildiğimizde altından bütün sıradanlığıyla, mütavazı hikayeleriyle insan çıkacak...

Taş Atmak Sadece Filistin’de mi Güzeldir? (Özlem Yağız)

Gerçek Hayat Dergisi 29 Nisan tarihli sayısının Korsan Gerçek Hayat ekinde yayınladığı taş atan bir çocuk fotoğrafının altına ” **Taş atmak sadece Filistin’de güzeldir**” başlığını koymuş. İnsan görünce bir anda şaşırıp kalıyor, ne düşüneceğini bilemiyor. Çünkü aynı dergi bir iki sayı önce yine taş atan çocuklar hakkında geniş bir dosya hazırlamış, bu konuda çok doyurucu ve düşündürücü bilgiler vermişti.

Öyle ise niyet halis olmalı; muhakkak ki bu resmin altına atılan başlık statükocu bir bakış açısından uzak bir şeyler anlatmak istiyor diye yorumluyorum fotoğrafı ilk şaşkınlığımın ardından. Bir yandan da uzun zamandır İslami kesimin Filistin meselesine gösterdiği hassasiyetin çok daha azını bile kendi ülkesindeki Kürd sorununa göstermediği ile ilgili çeşitli çevrelerden yapılan eleştiriler üşüşüyor aklıma. Bir süre kol kırılır yen içinde kalır psikolojisi ile bu yazıyı özelden mi eleştirmeliyim yoksa bu konuda bir şeyler mi yazmalıyım fikri arasında gidip geliyorum. Nihayetinde bahis konusu olan Gerçek Hayat Dergisi : Bir dergide yazan yazarlar her zaman için belli konularda farklı yaklaşımlar taşıyor olabilir. Bu farklılıklar bazı yayın organlarında kimi zaman ne güzel Kemalist, militarist yazarlarımızla demokrat, çoğulcu yazarlarımız arada bir birbirlerinin kafasını gözünü yararak da olsa gül gibi geçinip gidiyorlar noktasında bir garabet örneği de gösterebilir. Öte yandan Gerçek Hayat Dergisi bu kadar ‘demokrasiyi’ kaldırabilen bir dergi değil. Allah’a şükür hiçbir zaman olmamış.

Dolayısı ile benim ilk tahminim derginin yapıcı olmak adına böyle bir alt başlık kullandığı. Ancak yapıcı olmak adına yapılanlar eleştirilemez diye bir kural yok. Hatta belki daha iyi eleştirilmeli ki gerçekten yapıcı sonuçlara ulaşalım. Zaten bu durumun tersi bir anlayışı yani yıkıcı bir politikayı eleştirsem ne olur eleştirmesem ne olur; o bir asırdır bu ülkenin üzerine çökmüş kara bir kabus, her daim hükmünü icra ediyor. Yıkıcı politikalarla baş etmek için ifşa etmenin, uzlaşmanın, melez politikalara işmar etmemenin ötesinde bir çözüm düşünemiyorum.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Taş atmak bir tek Filistin’de güzeldir. Güzel bir slogan peki ne derece doğru. Taş atmak Filistin’de güzel midir acaba? 8-10-15 yaşlarındaki çocukların sokaklarda gerçek mermilere, plastik mermilere, panzerlere, en korunaklı kıyafetlerle donatılmış İsraili askerlere karşı sapanla, elle taş atması güzel olarak niteleyebileceğimiz bir şey midir? Sanırım kimse 1948’den beri evlerinden sürülmüş, Deir Yasin, Sabra, Şatilla gibi dünyanın en acımasız katliamlarına maruz kalmış, zeytin ağaçları, portakal ağaçları kesilmiş, mülteci kamplarında yaşamaya mahkum edilmiş bir halkın çocuklarına ‘ah evladım karşındaki askerlerinki de can. Yazıktır şiddet kullanma, şiir oku’ şeklinde “hümanist” masallar anlatmaya kalkmaz. **Buna rağmen çocukların taş atması Filistin’de de güzel değildir.**

Atılan taşın ardından bu çocukların defalarca olduğu gibi bir mermi ile vurulabileceğini, sakat kalabileceğini ya da daha iyi bir ihtimalle internette pek çok fotoğrafta örneğini gördüğümüz gibi gözleri, elleri bağlanarak işkenceleri ile meşhur İsrail hapishanelerine girebileceğini bilmek güzel değildir! Kimse çocuğu için, çocuklarımız için böyle bir ihtimali aklından bile geçirmek istemez. Ama anlamlıdır... Üstelik birkaç farklı anlam taşır. Birincisi bu halkın çocuklarının psikolojik olarak kendisine eziyet eden toplumdaki artık tamamen koptuğunu, bu toplumla beraberce bir yaşam kurmaya dair hiçbir umut ve istek taşımadığını gösterir. Ki sanırım HAMAS’ ın dahi 67 öncesi sınırlara razı olduğu buna rağmen tüm talepleri açık hava hapishanelerinde bombalarla cevap bulmuş Filistin halkına çok da farklı bir seçenek bırakmadı “medeni dünya” . Öte yandan bu durumun diğer bir anlamı mücadele olması ile ilgilidir. Hüzünlü bir mücadele... Tüm dünyanın gözleri önünde yalnızlığa ve yok oluşa mahkum edilmiş bir halkın çocuklarının zamanın Golyat’ına karşı olan zorlu bir sınavı. Acıttığı kadar isyan dolu, onurlu ve ‘akıl almaz’. Keşke devrilen hep Golyat kazanan hep çocuk Davut olsa...

Çocukların taş atması bu topraklarda da güzel değildir. Ama anlamlıdır. Üstelik kahredici bir anlamı vardır. Çünkü bu eylem biçimini bizler Filistin’den tanıyoruz. Dünyanın çocuklara en acımasızca davrandığı bir coğrafyadan. Kürd sorunu bu topraklarda bu kadar mı çaresizliğe mahkum oldu. Bizler birbirinden tamamı ile kopan Filistin ve İsrail halkı gibi olmaya mı başladık sonunda. Yüz yıllık devlet aklının sesi bize der ki bunlar PKK tarafından kullanılan çocuklar. Söylemediği ise şudur; böyle bir “kullanılma şeklinin” bir toplumun çocukları arasında böylesi bir hızla yayılabilmesi için mutlaka arka planında yaşanan bir takım olayların, öfkelerin ve umutsuzluğun hikayesi olmalıdır. Taş atma eyleminin en çok 12 eylül sonrası cezaevleri ile, faili meçhulleri ile bildiğimiz Diyarbakır’dan, köy yakma olaylarından sonra en çok göç alan Adana, Mersin gibi şehirlerden çıkmasının bir anlamı olmalı bizler için. Bu ülkenin aydınları, vicdan sahibi insanları bu manzara konusunda çok düşünmeli. Kürd ve Türk halkı (son zamanlarda her türlü hak talebinin karşısında kabak tadı verecek derece de tekrar edilmiş bir söylem olsa da) gerçekten birbirine kız alıp vermiş, tarihinde etnik sebeplerle birbirine zulmetmemiş, üstelik farklı dinlerden olmanın getirdiği ‘sınırları’, tarihsel travmatik olayları belleklerinde taşımayan iki halk. Buna rağmen çocuklarımız sokaklarda öfkelerini ‘ötekine’ taş atarak gösteriyorlar. Bu kadar mı umutları tükettik.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Taş atmak bir tek Filistin’de güzeldir yapıcı bir başlık olabilir mi? Hiç sanmıyorum. Bu fotoğraf altına bakan bir ‘taş atan çocuk’ ya da onun buna rıza göstermiş/göstermediği halde çaresiz kalmış ebeveyni bu cümleye bakarak ‘ah tabi ya burada taş atmak güzel değil, olsa olsa Filistin’de güzel iyisi mi biz bu eylemden vazgeçelim’ demeyecektir büyük olasılıkla. Üstelik bu toplum bunu yıllardır yapıyor. Bir nevi öğretmen rolü bu: ‘Bak bu işi otur bir de benden dinle’ davranışı. Diyelim ki taş atmak bir tek Filistin’de güzel bu sözden sonra senin Kürd kardeşlerine sözün ne? İslami kesimin küçük bir kısmı dışındakiler için sus pus! Çünkü İslami kesim diye toplumun diğer kesimlerinden ayrılmış bir topluluktan bahsedebilir miyiz bilmiyorum ama eğer böyle bir kesim var ise onlarda toplumun tüm diğer katmanları gibi bu ülkede hangi konuların netameli olduğunu ve sapanın nereden gelebileceğini çok iyi biliyorlar. Dolayısı ile bizler bir dönem Bulgaristan’da ismi değiştirilen Türklere ağlar onların abartılı hikayeleri ile yek vücut olup gözyaşları dökerken aynı dönem doğuda bir yerlerde sokaklardan derdest edilip bir daha görülmeyen insanların hikayesine tamamı ile bigane kalabiliyoruz. Bütün bu ikircikli vicdan siyasetinin üstüne, elini hiç taşın altına koymamış insanların kendini konunun dışında tutarak ”doğruları” vaazetme hakkını kendisinde görebilmesi de yine bize özgü bir beceri olsa gerek.

Birşeyleri değiştirmek, düzeltmek istiyorsak önce taraf olmayı, fildişi kulelerimizden yeryüzüne inmeyi öğrenmek zorundayız. Bu ise farklı bir dili, anlama çabasını gerektiriyor.

Bu dile bir örnek olarak ben Cahit Koytak’ın şiirinden bir kaç dizeyi hatırlatmak istiyorum.

madem, taş atmak şöyle dursun,
taşları okşamamız,
taşlarla oynamamız bile suç sayılıyor,
o halde, biz de taşları bırakalım,
bomba gibi şiirler gönderelim onlara,
bomba gibi şarkılar gönderelim diyor Cahit koytak Taş Atan Çocukların Şarkısı isimli şiirinin bir kısmında.. Sorun taş atan çocukların sorunu değil şairin de tarafı olduğu bir cemiyetin sorunudur bu kurulan dilde. Otur da beni dinle diyen öğretmen tavrını değil sorunu sahiplenerek çözüm sunmaya çalışan aydın tavrını ifade eder bizlere. Sonuçta Cahit Koytak’da aynı şeyi söylemektedir. Ama taşları bırakın çocuklar şeklinde değil biz haklıyız, haydi taşları bırakalım, gerçekleri anlatalım çocuklardır onun şarkısı. Siz yapın değil beraber yapalım vardır söylenen sözün içerisinde.

Öte yandan Filistinli çocuklar ile Kürd çocuklar arasında böylesi bir kıyas yapmak ister istemez yıllardır Kürd sorununun çilesini çeken insanların Müslümanlar üzerindeki hayal kırıklıklarını arttırmaktan başka bir işe yaramaz. Ve Filistin konusunda çabalayan insanların da yapmaya çalıştıklarına zarar verir. Bizler Filistin diye her ağzımızı açışımızda o toprağın çocuklarına karşı duygulu, sahiplenici ama kendi ülkesinin sorunlarına karşı ilgisiz bir İslami kesim tavrı ile zihinlerde özdeşleşir, zulme karşı ortak tavır ve hassasiyet geliştirmek imkanını kaybederiz. Bu gün Filistin meselesinde en az benim kadar hassas olduğumu bildiğim bir arkadaşım dahi bu Filistin konusu artık Müslümanlar için bir afyona dönüşmüş durumda yorumunu yapıyor, isyan ediyorsa varın gerisini siz düşünün!

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Not: Bu satırları yazarken 45 canı daha yitirdiğimizin haberi düştü, televizyon kanallarına. Ne düşüneceğimi ne diyeceğimi bilemiyorum. Biz yazıyoruz onlar yakıyorlar, biz hayata çağırıyoruz onlar yok ediyorlar. Hangi medeni ülke kendi eliyle 'sivil halkı' bu şekilde silahlandırır, vahşet işçileri yetiştirir. Umutlarımızı da öldürmelerine izin vermemeliyiz. Bu ülke taş atan umutsuz insanların ülkesi olmamalı!

Bir Hayalimiz Var! (Özlem Yağız)

Her şey bir tek adamın rüyası ile başlamıştı. Bir gün bir adam çıktı, hayal edilmezi hayal etti, asla olmaz denilene ben yapacağım dedi. Çok denedik imkansız diyenlere sessiz bir yürüyüşle cevap verdi. Yürüdükçe çoğaldılar, hayallerine yürüdükçe geceler gündüze, esaret çılgınlıkları özgürlük türkülerine, aşılmaz duvarlar kumdan kalelere dönüşüverdi. Her şey tek bir rüya ile başlamıştı.

Herkesin bir hayali / rüyası vardır oysa. Hayal etmek ümit etmektir. Sabah uyandığında peşinde koşacağın bir umudun, bir davanın olmasıdır. Hayallerini yitirmişse insan, yaşam makinesini zamansız kapatmış, bir yatakta sadece ölümü düşleyen adam gibi ölümünü beklemektedir. Yürümesi, konuşması, evrak imzalaması, yemek yapıyor olması fark etmez. Ruhu çoktan Karacaahmet Mezarlığı'nda yerini almış, geriye sadece

suret kalmıştır.

Herkesin bir hayali vardır. Henüz yaşayan her ruhun... Küçük, büyük, sığ, derin, hodgam, digergam fark etmez. Kafasını yastığa koyduğu zaman bayram sabahı yastığının yanında yeni kıyafetini bulmayı ümit eden küçük bir kız çocuğundan, yıllarca gönlündeki aslana kavuşmayı düşlemiş adamın heyecanına, yeterli parayı bulup mübarek topraklara yüz sürebilmenin endişesini taşıyan köyündeki Ahmet Amca'dan, kalbi pır pır ederek LGS sınavına giren bir ergene, her doğan güneşle beraber sayısız insanın gönlünde sessiz bir aah iniltisine uyanır her sabah dünya. Zamanla yüzler yaşlanır, omurga bükülür, sararan aile fotoğrafları gibi yerine getirilememiş hayaller tozlu bir odada zihnimizin sisleri arasında kendisi de artık bir hayal olur.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Hayal kurmak çamaşır suyu içmek kadar zor demişti Kanat Güner altın vuruşla son vermeden önce yazdığı Eroin Güncesi kitabının son cümlelerinden birinde. Ailesinin doktor olma ümidi ile yolladığı bir şehirde tüm arka sokaklarını dolaşmıştı hayatın. Özgürlüğe olan tutkusu, düzenle uzlaşmaz dik başlılığı ile kurtlar sofrası olduğunu zamanla idrak edeceği bu şehirde hayatına son vermeden önce zehrin zihnini esir almadığı dakikalarda bazı hayaller kurmuştu her insan gibi. Hayallerinden birinde çok sevdiği tiyatrolardan birinde büyük bir oyuncu olmuştu. Bir diğerinde palyaço olarak mezuniyet gününe gittiği şu zengin kreşinde kendisine laf atan afacan çocuk onun çocuğu idi. Bir kahvaltı sofrasında eşine ve çocuklarına servis yapan bir anne olarak düşledi belki de kendini. Oysa defalarca ve defalarca deneyip denemekten yorulduğu çıkışı olmayan bir yola girmişti. Nerede hata yaptım diye sormadan terk ettiği bir cafe tuvaletinde dünyayı. “Hey millet biliyor musunuz ben ölmeye karar verdim. Mutlu olmalısınız, ya üremeye karar verseydim’ diyerek son kez tiğye aldığı hayat değil miydi onun hayalleri ile alay eden. Yok olmaya mahkum ettiği varlığına yıllarca ne kadar hür olduğu ve muktedir olduğu masalını anlatmıştı. Hata yapmak bu kadar kolay iken yapılan hatanın dönüşünün mümkün olmadığını, ışıltılı dünyaların arka sokaklarına atılan cesetler misali çok geç öğrenecekti o da medeniyetin tüm dışlanmış çocukları gibi. Belki de çamaşır suyu içmek kadar zor olan hayal kurmak değil sadece “ben” ve “benim hayallerim” ile kurulmuş bencil bir dünyanın tatsız tuzsuz çabucak tükenmeye müsait lezzeti idi.

...

”Bir Rüyam var. Şunu kendinden menkul bir gerçek kabul ederiz ki, bütün insanlar eşit yaratılmıştır. Bir rüyam var. Gün gelecek, eski kölelerin evlatlarıyla eski köle sahiplerinin evlatları, Georgia’nın kızıl tepelerinde kardeşlik sofrasına birlikte oturacaklar. Bir rüyam var. Gün gelecek, Mississippi eyaleti bile, adaletsizliğin ve baskıların sıcağıyla bunalıp çölleşmiş olan o eyalet bile, bir özgürlük ve adalet vahasına dönüşecek...” (Martin Luther King)

Bazen bir kişinin rüyası ile başlar hayalini bile kurmaktan korktuğumuz, gerçekleşmesi imkansız denilen masallar. O bir kişinin rüyasını gördüğü düşler anonim hayallere dönüşür zamanla. Bir rüyam var diyerek başladığı konuşmasının ardından yüz binler, milyonlar takılır Martin Luther’in peşine. Yasaklı hayaller bir kişinin yürüyüşe başlaması ile gerçeğe yol alır. Bir Gandhi’nin imkansız düşlemesi bir tuz yürüyüşü başlatır. Gandhi o düşü kurduğu zaman çoktan bitmiştir artık İngiliz emperyalizminin şaşaalı günleri Hindistan topraklarında. Bir gün bir hayal kurar beyaz adamın kendisine verdiği soyadını red eden adam. Unutulmuş atalarının, topraklarından koparılmışlığının anısına Malcolm X der kendine. Gitgide Malik El Şahbaz’a dönüşür öfkeli adam. Bir hayal kurar. Hayalinde Hacca gittiği topraklardaki beyaz siyah karışık tavaf eden insanlar gibi tüm ırkçı zehirlerinden arınmış insanlar nezaketle gülümsemektedir kardeşçe. Aynı hacc günlerindeki gibi neşe içinde bir sofrayı paylaşmaktadırlar. Malcolm X o hayali kurduğu gün kendisi göremese de o hayal gemisi yola çıkmıştır artık. Sıcak kanının döküldüğü topraklarda herkes bilir ki geri dönüşü yoktur bu yolculuğun...

Biz de bir hayal kurduk “Dökme Kurşun” katliamının yaşandığı günlerde. Bir süre önce Gazze’nin abluka altına alındığı 17 aylık utanç günlerinde bir araya gelen bir grup arkadaş

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

ablukanın kırılması için imza toplarken 27 Aralık katliamının başlaması ile yaşadığımız ilk şokun ardından neler yapabileceğimizi düşünmeye başlamıştık. Ulaşabildiğimiz kadar Gazze'den haber almaya çalışıyor, bir yandan yapabileceklerimiz üzerine konuşurken bir yandan da önümüze gelen görüntülerin, haberlerin çaresizlik girdabına kapılmamak için hızla hareket etmeye çalışıyorduk. Grubumuzun adını Gazze dostları koyduk. Gazze dostlarının yapmayı düşündüğü hedefler içerisinde Mazlum-Der ve bazı sivil toplum kuruluşlarının Gazze'ye gönderecekleri bir yardım gemisine destek vermek vardı. Daha önce de birkaç defa çeşitli ülkelerden böyle yardım gemileri yola çıkmış, ablukayı yarmaya muvaffak olmuştu. Ancak içerisinde bazı aydın ve barış gönüllülerinin de olduğu sonuncu gemi İsrail saldırısına uğradı. Ve Gazze'ye ulaşamadı. Bizler umutlarımızı Mazlum-Der'in organize edeceği sonraki gemi için canlı tutmaya çalıştık. Bir yandan internetteki sitesinden Gazze'li Sameh'in çektiği fotoğraflardaki insanlara bakıyorduk. Daha son saldırının başlamadığı abluka günlerindeki Gazze halkının günlük yaşamlarının resimleri idi bunlar. Uzun kuyruklardan sonra kavuştuğu bir poşet ekmeğe yorgun gülümsemelerle bakan çocuğun fotoğrafını, itfaiye musluğundan bir şişeye doldurduğu bulanık suyu kana kana içen gencin halini, kendisinin boyunun yarısı kadar bir bidonu kucaklamış dünyalar güzeli bir kız çocuğunun resimlerini paylaşıyor, bir geminin o insanlar için ne kadar çok anlama gelebileceğini konuşuyorduk. Yazık ki bir süre sonra saldırıya uğrayan son gemi sebebi ile artık firmaların gemi kiralamadığını ve bu yolla Gazze'ye ulaşma imkanının kalmadığını öğrendik. Küçük grubumuzda kalplerimiz hüznle doldu.

Sonra Funda bir hayal kurdu. Öyle ise biz bir gemi yapalım! Öyle bir gemi ki dünyanın bütün limanlarına ulaşsın. Chomsky'den, tüm ülkelerdeki barış gönüllülerine, Cahit Koytak'tan, İsraili shimitistimlere yüreği Gazze'ye doğru akan herkesi oraya taşıyan bir gemi olsun.

Ardından hepimiz bu hayali süslemeye başladık. Bir yazısında Etyen Mahçupyan Filistinliler bu dünyanın Gandhi'si olabilir demişti. Mizahtan edebiyata bambaşka bir mücadele başlatabilirler. Aramızda çok tartıştığımız bir yazı idi. Dünya'nın Gandhi'si olmak belki bir tuz yürüyüşü başlatmak özgür Filistin'e doğru, yüz binlerle beraber... Çok güzel bir hayaldi. Ama nasıl? Barış zamanında bile çıkışı girişi olmayan, dünyadan izole bir açık hava hapisanesinde değil böyle bir yürüyüş başlatmak volta atmak bile mümkün değilken nasıl. Filistin'in Gandhi'si bize gelemmez, o tel örgüler içerisinde kapalı. Öyle ise biz bir yürüyüş başlatmalıydık Filistin Denizi'ne doğru. Onlar gemilerimizi bombalasalarda sanal bir gemi ile yürüyüşe geçemez miydik bir parça tuz almak için?

Böylece gemimizin iskeletini inşa etmeye başladı Funda. İsmi Dhandri Yatra koyduk hayalimizi süsleyen geminin. Yani Deniz Yolu: Gandhi'nin İngiliz Sömürgecilerin yasalarına başkaldırarak 78 arkadaşı ile başlattığı yolda kendisine onbinlerce insanın katıldığı büyük tuz yürüyüşünün adı.

Deniz Yolu namı diğer Dhandri Yatra yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Bir zamanlar kendi topraklarında hür yaşayan Filistin halkına doğru vira diyerek yelken açmaya hazırlanıyor önümüzdeki günlerde.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Bir hayalimiz var. Gemimiz tüm dünyanın limanlarına uğrayacak. Tel örgüler ardında fosfor bombaları ile kavruşunu seyrederken kardeşlerinin, kalplerini kaybetmiş bir insanlığın utancını kapatmak üzere Rachel Corrie'lerin, Pipa Bacca'ların, Mahmud Dervişlerin, Naci el Alilerin selamlarını taşıyacak Filistin'in hür halkına.

Bir hayalimiz var. Tüm dünyanın yürekli insanların, aydınların, sanatçıların mesajlarını, mektuplarını, hediyelerini götürmek istiyoruz katliam günlerinde öykülerini öğrendiğimiz Muin Naimlere, Sameh A. Habiblere.

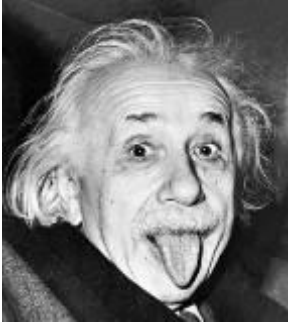
Barbakh ailesini, Rayyan ailesini, Bera Bebeği ve onların kısacık ömürlerine sığmayan hayallerini anlatacağız tüm dünyanın limanlarında.

Bir Filistin vardı bir Filistin var diye haykıracak gemimiz dünyanın en güçlü ordularının, en azman lobilerinin, en vicdansız işgalcilerinin suratına.

Bir hayalimiz var bir gün işgalcilerin söktükleri zeytin ağaçlarını, portakal ağaçlarını yeniden dikeceğiz özgür Filistin topraklarına. Suya, ekmeğe doymuş ama en önemlisi gelecek günlerin umut vaad ettiği, uykularının bomba sesleri ile bölünmediği, dikenli tellerle sınırlı olmayan hayallerini uçsuz bucaksız koşturabilen Filistinli çocuklarla oyunlar oynayacak Deniz Yolu'nun yolcuları, portakal ve zeytin ağaçlarının arasında. Her dilden Hamd sesleri ile dolacak tüm yeryüzü.

O gün düğün günü olacak insanlığın.

[Albert Einstein de İsrail devletine “one minute!” demişti!](#) (*Hasan Rua Demiroğlu*)

Recep Tayyip Erdoğan'ın Davos forumunda yaptığı çıkış bütün dünyada etki yarattı. Türkiye'de en muhalif kesimlerin bile övgüsüyle karşılanan bu çıkış, özellikle İran ve Filistin'de çok daha farklı yorumlandı. İranlılar Erdoğan'ı hemşehri ilan ederken, Hamas yanlıları adına şarkı bile besteledi. Buna karşılık İsrail basınında ve lobilerinde durum değişti. Amerikan Yahudi Komitesi Başbakan Erdoğan'ı yolladığı mektupla kınadı. Pek çok İsrailli basın kuruluşu Türkiye'yi kınadı. Hatta Türkiye'ye turizm için gelinmemesine yönelik kampanya bile başlatıldı.

Peki bu Yahudiler İsrail devletine ilk “one minute” diyenlerin kimler olduğunu biliyor mu? Siyonizmin, Yahudilik inancından değil Avrupa

milliyetçiliğinden doğduğunu biliyor mu?

Recep Tayyip Erdoğan'a kınayan Amerikalı Yahudiler “one minute” çıkışının tarihini iyi okumalı.

İşte Yahudi one-minute'çiler..

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

“Bizler bir Yahudi devleti kurulmasına ilişkin her türlü girişimi temelden reddediyoruz. Böylesi girişimler, Yahudi peygamberlerinin ilk önce ilan ettikleri.. İsrail misyonunun saptırılmış bir anlayışını apaçık sergilemektedir.. Bizler Yahudiliğin hedefinin siyasi ve milli olmayıp, manevi olduğunu beyan ediyoruz.. Bu inancımız, Allah’ın Kırallığı’nın yeryüzünde kurulması için bütün insanların tek bir büyük cemaate katılmayı kabul edecekleri Meshi bir dönemi hedeflemektedir. ”

Kaynak: Amerikan Hahamlarının merkezi konferansı, Yearbook VII, 1897, s. 12

Sadece Amerikalı Hahamlar değil.. Almanya Hahamlar Birliği’nden, Fransa Evrensel İsrail İttifakı’na, Avusturya’daki Yahudi Alyansına ve hatta Londra Yahudi Birliklerine varıncaya değin Musevi cemaatlerinin ilk çıktığına İsrail devleti fikrine karşı aldığı tavır buydu. Hatta Siyonizmin kurucusu kabul edilen Theodor Herzl sonunda “Yahudi devletini kurdum.” dediği Konferansı’nı ilk başta Münih’te yapmak istemesine rağmen Bazel’de yapmak zorunda kalmasının nedeni Münih’teki Yahudilerin verdiği sert tepkiydi.

Peki bu hahamlar ve yahudi birlikleri neden İsrail devletine karşıydı?

Haham Hirş, 3 Ekim 1978 yılında Washington Post gazetesine verdiği demeçte şöyle diyordu: “ Siyonizm Yahudi halkını milli bir kimlik olarak tarif etmek istiyor.. Bu bir sapkınlıktır..”

Dünyadaki önemli Yahudi aydınlarından olan ve bütün ömrünü dini siyonizmin milli siyonizme çevrilip yozlaştırılmasına karşı olmaya adanmış Martin Buber de “one minute” der İsrail devletine:

Altmış sene önce siyonist harekete girdiğimde hissettiğim duygu, esas itibariyle bugün de hissetmekte olduğum duygudur.. Bu milliyetçiliğin diğerlerinin yolundan gitmeyeceğini umuyordum. Diğer milliyetçilikler büyük bir umutla başladılar ve sonunda kutsallaştırılmış bir bencillik haline geldiler. Hatta Mussolini gibiler, kolektif bencillik bireysel bencillikten daha kutsal olabilir gibi, kendilerini sacro egoismo ilan ettiler. Bizler Filistin’e döndüğümüzde kesin ve asıl soru şu oldu: Sizler buraya bir dost, kardeş Ortadoğu halkları topluluğunun bir üyesi olarak mı geliyorsunuz, yoksa sömürgeciliğin ve emperyalizmin temsilcileri olarak mı?

Yahudilerin çoğu bizden değil de Hitler’den ders almayı tercih etti. Hitler, tarihin aklın yolunu değil de kudretin yolunu izlediğini ve bir halk yeterince güçlü olduğu zaman pervasızca başkalarını öldürebildiğini gösterdi. İşte bizim karşı koymak durumunda olduğumuz durum budur. ”

Bitmedi.

Tel Aviv Üniversitesi’nden Profösör Benjamin Cohen, 8 Haziran 1982’de İsraililer’in kanlı Lübnan işgali sırasında P. Vidal Naquet’ye şu mektubu gönderir:

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

“Size bu mektubu bizlerin Lübnan’da hedefimize ulaşmak üzere olduğumuzu, bu hedefin de Galile’ye barış getirmek olduğunu az önce haber veren transistorlu radyoyu dinlerken yazıyorum. Goebbels üslunu yalanlar beni deli ediyor. Bütün öncekilerden çok daha barbar olan bu vahşi savaşın Londra saldırısı ile de Galile’nin güvenliği ile de hiçbir alakasının olmadığı ortadadır. Yahudiler, İbrahim’in oğulları.. Kendileri onca gaddarlığın kurbanı olmuş olan Yahudiler böylesine gaddar olabilirler mi? ”

Yahudi akademisyen Benjamin Cohen bu mektunu 19 Haziran 1982’de Le Monde’a göndermişti.

Başka bir Yahudi profesör Leibowitz ise son derece net konuşuyordu:

“ .. İsrail’in Lübnan’daki siyasetini Yahudi-Nazi politikası olarak adlandırıyorum.”

(Kaynak: Yediot Aharonoth, 2 Temmuz 1982)

İsrail’in 80’lerde uyguladığı bu politika bugünkü Gazze politikasına da birebir benzemektedir. Aynı zamanda İsrail solu Gazze saldırısına son derece sert tepki göstermiştir. İsrail Komünist Partisi Başbakan Ehud Olmert, Savunma Bakanı Ehud Barak ve Dışişleri Bakanı Tzipi Livni’nin savaş suçu işledikleri için yargılanması gerektiğini de kaydetti.

İsrail yönetiminin Bush’un son anlarından faydalanarak Gazze halkının siyasi iradesini kırmaya çalışmakla suçlayan İKP Tel Aviv, Hayfa ve Nazareth kentlerinde eylemler düzenledi. Cuma günü Tel Avivde binlerce kişilik bir eylem gerçekleştiren HADAŞ, İKP ve Gazze Kuşatmasına Karşı Koalisyon, İsrail’in füze saldırıları bahanesinin arkasına saklanmakla suçladı. Grubun İsrail basınında genişçe yer bulan eylemlerinde Hamas’ın elinde esir bulunan er Gilad Şalit’in akıbetinden de hükümeti sorumlu tutuyor..

İsrailli Komünistler, iki devletli çözümden yana. (1)

Siyonizm karşıtı Hahamlar birliği de şunları demiş:

Aziz Nasrallah Hazretleri,

Allah’ın inayeti sizin, ailenizin ve Lübnan’daki kardeşlerimizin üzerine olsun.

Biz size gerçek Yahudiliğin elçileri, Tevrat’ın gerçek inananları olarak, dünyanın her yerinde bizim gibi düşünenlerin sözcüsü olarak sesleniyoruz.

Sizinle Lübnan hakkında aynı duyguları paylaşıyoruz. Sizin geçenlerde İmad Muğniye’nin cenazesinde ve daha öncesinde yaptığınız konuşmaları işittik. Bu yüzden sizin ve hareketinizin yahudilik ve siyonizmin aynı şey olmadığını, dünyanın pek çok yerinde ve işgal edilmiş Filistin’de pek çok yahudinin İsrail karşıtı olduğunu bildiğimizin farkındayız. Ayrıca bizim hahamlardan bir grubun oluşturduğu delegasyon da sizin muhteşem ülkenizin konuğu olarak Hizbullah tarafından ağırlandı. Topluluğumuza gösterilen saygı ve ilgi tüm tariflerin ötesindeydi. Yüce Allah’a da Filistinlilerin ve diğer müslümanların siyonistlerin ellerinden çektikleri onca şeye rağmen hala şeytanın iğvalarına kapılmamış olmalarını bire bir görme

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

lütfuna eriştiğimizden dolayı da şükrediyoruz. Yüzümüzü çevirdiğimiz her yerde dostluk ve arkadaşlıktan başka bir şey görmedik. Lübnan'da ziyaret ettiğimiz her yerde rahatımızı sağlamak başlıca endişeleri oldu hep. Hatta siyonistlerin saldırıları sonucu uğradıkları yıkımları bile gösterirken bizlere yahudi milletini ve haham arkadaşlarımızı suçlayıcı bir söylemle karşılaşmadık hiç.

Tüm Müslüman ve Arap halkları şunu çok iyi bilmekteler ki bizim müslümanlarla yüzlerce yıldır dini bir mesele yüzünden hiç çatışmamız olmadı. Hep uyum içinde yaşadık. Pek çok kişi siyonizm ile yahudilik arasındaki ayrımın farkında. Sadece şuna işaret edebiliriz ki Lübnan ziyaretimiz kalplerimizde silinmeyecek izler bıraktı. Bizleri Khiam adlı polis merkezine götürdüler. Orada Lübnanlıların maruz kaldıkları ve tüm dünyanın görmezden geldiği o korkunç işkenceleri anlattılar bize. Sabra ve Şatilla kamplarını ziyaret ettik, şehidler meydanında ruhları için mum yaktık. Ki bu meydana ünlü olmayan başka bir katliama uğramıştı Filistinliler. Burada hala süre giden bu trajik acılar için bu akıl dışı ve bizim aynı zamanda ilahi haklar addettiğimiz insan haklarına da aykırı olan bu eziyetler için gözyaşı döktük. Burada Lübnan ile siyonist işgal rejimi arasındaki sınır bölgesini Fatıma kapısında da siyonizm ve İsrail aleyhine bir gösteri düzenleme şansına nail olduk.

Şimdi bizler alçak gönüllülikle size döndürüyoruz yüzümüzü. Sizden bu sözlerimizi kabul etmenizi ve mesajımızı Lübnan ve Filistin halkına iletmenizi diliyoruz. Her ne kadar düşüncelerimizi ve duygularımızı ifadede kelimeler kifayetsiz kalsa da sizden Filistin ve Lübnan halkına desteğimizi derin üzüntülerimizi ve size duyduğumuz kalpten sempatiyi de ulaştırmanızı diliyoruz.

Dünyanın dört bir yanındaki ve Filistin'deki gerçek yahudiler Allah'ın izniyle siyonizm ideolojisini ve siyonizmin şeytani planlarını kabul etmeyeceklerdir. Bizim yegane bağlılığımız Allah'a ve Tevrat'adır ve bir bilgimizin de dediği gibi "Allah rahm olduğu için bizler de şefkatli olmalıyız".

Yaklaşık 100 yıl önce siyonistler bir din olan yahudiliği bir milliyetçi ideolojiye dönüştürme rüyalarını gerçekleştirmek için Filistin'e göçe başladılar. Ve böylece Allah'a isyan yolunu açmış oldular. Bu İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte Filistinliler, sonra da Lübnanlılar çok acı çektiler. Ezildiler, dövüldüler, aşağılandılar ve yurtlarından çıkarıldılar.

Bu ateist ve günahkar Theodor Herzl ve avanelerinin siyonizmi icat etmekle büyük bir sapkınlığa imza atmakla kalmadıklarını, ayrıca pek çok yahudinin çektiği maddi ve manevi sıkıntının da müsebbibi olduklarını bu yüzden rahatlıkla söyleyebiliyoruz. Herkes şunu da bilmeli ki bizim gerçek liderlerimiz olan Filistin'deki, Ortadoğu'daki ve Avrupa'daki hahamlarımız siyonizm karşısında muhalefetlerini İsrail devletinin kuruluşundan bu güne izhat etmekten geri durmamışlardır.

Her ne kadar bu şeytani İsrail devletinin masum insanlara karşı işlediği suçları sürdüreceğine inansak da Lübnan'daki ve Filistin'deki kardeşlerimiz unutmamalıdır ki evrenin bir Rabbi var ve evren O'nun kontrolindedir; Tevrat'a göre de bu şeytani devlet eninde sonunda ortadan kalkacaktır. Hep birlikte Allah'a dua edelim de bu devletin sonunu yakında bizim günlerimizde bize gösterebilir.

Lütfen bu mesajı siyonizmin pençesinde eziyet gören herkese, özellikle de şehid yakınlarına ve zindanlardaki esir kardeşlerimize ulaştırın.

Esselamu aleykum.

Haham Mose Dov Beck, AMERİKA

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Haham Meir Hirsh, FİLİSTİN Haham Ahron Cohen, İNGİLTERE (2)

Albert Einstein: Olmaz, one minute, olmaz!

Almanya’da doğan Einstein Yahudi kökenli büyük bir fizikçiydi. Kendisine İsrail Cumhurbaşkanı olması bile teklif edilmişti. Ancak bu büyük adam Yahudi devletine karşı olan tavrını daha 1938 yılında ortaya koymuştu:

” Bence, Araplarla müşterek barışçı bir hayat esası üzerinde bir anlaşmaya varmak, bir Yahudi devleti kurmaktan daha mantıklı olacaktır. Yahudiliğin temel karakteri hakkında edindiğim şuurlar, ne kadar mütevazı olursa olsun, sınırları, ordusu ve dünyevi bir iktidar projesi olan bir Yahudi devleti fikrini kabullenmiyor. Saflarımızda, dar bir milliyetçiliğin gelişmesiyle Yahudiliğin uğrayacağı zararları endişe ediyorum. Bizler artık Makabeliler dönemi Yahudileri değiliz. Kelimenin siyasi anlamıyla yeniden millet olamk, cemaatimizin peygamberlerinin dehasına borçlu olduğumuz ruhanileşmesinden yüzçevirmek demek olacaktır. ”

Einstein’ın zekası milliyetçi siyasetin en çok kendi ulusuna zarar verdiğini görece kadar ileriydi. Bu yüzden ne Siyonizme destek vermeyi ne de İsrail Cumhurbaşkanı olmayı kabul etti.

Amerika’daki Yahudi Konseyi de 1960 yılında İsrail’in tüm Yahudileri temsil edemeyeceğini, Yahudiliğin bir milliyet değil bir din meselesi olduğunu belirtmişti.

İşte ilk ortaya çıktığı dönemlerde Yahudilerin Siyonizme karşı aldığı tavrın nedeni buydu. Yahudilik inancından değil, Avrupa’daki milliyetçilik hareketlerinden doğan Siyonizmi benimsememişlerdi. Çünkü onlara göre Siyonizm Yahudiliğe aykırı bir durumdu. Zaten Theodor Herzl de Hatıralarında aynen şöyle diyordu: “Hiçbir dinin etkisinde değilim.”

Siyonizmin Yahudilikten beslendiği aşikardır. Ancak kaynağı Yahudilik inancı değildir. Peki siyonizm Yahudilik inancının hangi yönlerini neden kullanmıştır?

Vaad edilen topraklar

General Moşe Dayan The Jerusalem Post gazetesine 10 Ağustos 1967’de şu demeci verir:

“Bizler Tevrat’a sahipsek, bizler kendimizi Tevrat’ın halkı olarak görüyorsak, Tevrat’ta vaad edilen bütün topraklara sahip olmak zorundayız.”

Theodor Herzl, Yahudi Devleti isimli kitabında Filistin ülkesinin isminin bile tek başına bütün bir İsrail ulusunu bir arada tutmak için yeterli olduğunu yazıyordu. Efsanenin gücüne o da inanmıştı. Allah’a inanmamasına rağmen, Allah’ın onlara bir toprak verdiğine inanıyordu. Ancak aslında derdi ille de Filistin değildi. Onun seçenekleri arasında Kongo, Uganda,

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Trablusgarp ve Kıbrıs da vardı. Hatta Herzl Yahudi Devleti isimli kitabında bunu şöyle belirtir:

” Filistin’i mi, yoksa Arjantin’i mi seçmeliyiz? Biz, bize verileni ve Yahudi halkının seçtiğini seçmeliyiz.. Arjantin geniş arazileri olan, seyrek nüfusun yaşadığı, ılıman iklime sahip, yaşamak için en elverişli ülke. Arjantin Cumhuriyeti arazisinin bir kısmını bize bırakırsa saygın bir kazanç elde eder.

...

Filistin bizim her zaman hatırlayacağımız tarihi evimiz. Filistin isimi halkımıza olağanüstü bir kuvvetle çekici görünebilir. (..) Sultan Hazretleri (II. Abdülhamit) bize Filistin’i verseydi, biz Osmanlı’nın maliyesini yeni baştan düzenleme görevini üstelenebilirdik.. ”

Theodor Herzl’in planı, Yahudi lobisinin desteğiyle alınacak bir toprağa kurulacak olan Yahudi Şirketi’nin aracılığıyla zamanla bütün Yahudileri getirmektir. Bunu, Rockefeller’lara gönderdiği iki bölümlük Yahudi Devleti isimli kitabında ayrıntılarıyla anlattı. Klasik bir milliyetçi dil kullanan, dünyayı milletler arası savaş arenası gören Herzl dinden değil milliyetçilikten beslendiğini şu cümleleriyle açıklıyordu: “Benim için Yahudi meselesi ne dini, ne de sosyal bir meseledir. Sadece milli bir meseledir.”

Herzl, Abdülhamit’ten istediğini alamadı. Belki de bunun öcünü almak için Enver Paşa’yı çalıştığı Neu Frei Presse isimli gazetede Genç Bonaparte, Achilles ve Genç Siegfried gibi ünvanlarla andı. Enver Paşa’nın Abdülhamit ile olan ilişkilerindeki limonilik o dönemde de biliniyordu. (Buna bir de “üç avanağın” diğer ismi olan Cemal Paşa’nın eşinin Yahudi olmasını eklersek puzzle biraz daha tamamlanmış olabilir mi? Osmanlı’yı Birinci Dünya Harbi’ne sürükleyen isimlerin arkasında bu Yahudi bağlantılarının anlamı nedir? Elbette ki bu bambaşka bir konu.)

Ancak vatan olarak Filistin’in seçilmesinin tek nedeni bu durum değildi. Bu zahiri nedendi. İsrail toplumunu yönetmek için kullanılan efsaneydi. Peki ikinci ve asıl neden neydi? Bunu, Lord Balfour cevaplasın:

“Kullanılan sistem pek önemli değil, yeter ki Ortadoğu’nun petrolünü elimizde turalım.”

İsrail boşuna kurulmamıştı. Bakın, NATO eski genel sekreteri Joseph Lins ne diyor: ” İsrail modern çağımızın en az masraflı paralı askerleri olmuştur.”

Filistin’in seçilmesinin nedeni ortadadır: Filistin isminin ve efsanesinin milli bilinç üzerindeki etkisi ve emperyalizmin amaçlarının arasındaki ittifak. Bu ittifak yalnızca İsrailileri oraya getirmekle kalmadı. ABD, 1972-1996 yılları arasında İsrail’in BM’de her dava edilğinde harekete geçti. İsrail aleyhine alınan kararları tam otuz kez veto etmişti! Bugün BM halen Kudüs’ü İsrail’in başkenti olarak tanımıyor. Ama yardımcısının deyişiyle “oy verenlerimizin arasında kendini Siyonizmin başarısına adanmış pek çok kişi var” denilen Barack Obama’nın en önemli vaatlerinden biri buydu.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Emperyalizm her zaman, her yerde olduğu gibi milliyetçiliği kullanmıştı. Milliyetçilik de her zaman her yerde olduğu gibi halkın manevi önem atfettiği kavramları dilediğinde sömürmüştü.

Peki, Filistin’de yaşayan Araplar ne olacaktı?

Elbette ki sürülecek, gitmek zorunda bırakılacaklardı. Nitekim öyle de oldu, Filistinli Araplar köylerinden göç etmek zorunda bırakıldılar. Büyük kısmı da öldürüldü.

Hatta 25 Şubat 1994 tarihinde Doktor Baruch Goldstein atalarının mezarında dua etmekte olan Arapları makinalı tüfekte tarayarak öldürür. Doktor Baruch Goldstein’in örnek alan, hatta evinde resimlerini saklayan Yigal Amir de “İsrail Savaşçıları” örgütünün “vaad edilmiş toprakları Araplara bırakacak her kişiyi katletme kararı ve Allah’ın emri üzerine” Araplara karşı barışçıl bir politika izleyen İzak Rabin’i katleder.

Bu münferit bir suikast değildir. 7 Kasım 1955 tarihli El Pais gazetesi haberine göre İzak Rabin’in katledildiği gün Kiryat Arba ve Halil yerleşim birimlerinin insanları sevinçten dansediyorlar ve (atalarının mezarında dua eden Arapları makinalı tüfekte tarayarak öldüren) Doktor Goldstein’nin anısına dikilmiş anıt mezarın önünde Hz. Davud’un mezmurlarını okuyorlardı.

Milliyetçilik vahşeti en karanlık yüzünü İsrail’de gösteriyordu.

Bugün İsrail resmi devletinin resmi görüşü orada Arapların hiç yaşamadığıdır. Onlara göre “topraksız ulusa, ulussuz toprak” verilmiştir. Oysa gerçek böyle değildir. İsraili Sosyalist Öğrenciler Birliği bir bildirisinde şöyle diyordu: ” En büyük otellerinizin eski Arap mezarlıkları üzerinde yükseldiğini öğrendiğinizde neden tepki vermediniz?”

Herzl’in planı gerçekleşmişti. 1940’lı yıllarda bir İsrail bayrağına sarılı tabutu İsrail’e gömüldüğünde; Rockefeller’lara gönderdiği Judenstaat ismindeki kitabındaki harfiyen gerçekleşmişti.

O yıllardan bu yana Kenan ilinde kan dinmiyor.. Son saldırıda binin üzerinde insan öldü. İsrail her zaman olduğu gibi terörü bahane etti.. Asıl neden bu değildi, ama dünya kamuoyu bilinçli olarak buna inandı. Peki neden? Bakın, geçtiğimiz yıl bir yönetmen yalnızca sinema eleştirisi amacı taşıyan sözünde şöyle dedi: ” Artık holokost filmi çekmenin modası geçti.” Bunu diyen Amerikalı yönetmen siyasi lince uğradı. Almanya’da İkinci Dünya Savaşı’nda yaşanan ve üzerine pek çok film çekilen holokost bugünün Batı dünyasında psikolojik sınır görevini görmektedir. İsrail’in yaptığı bütün katliamlar; holokost’ta maruz kaldıkları acı nedeniyle eleştirilemez kalmaktadır. Dünya bunda sürekli haklı bir yan arıyor.. Bunun sonu nereye varacak?

Biz bilemiyoruz. Ama Doğu-Batı Orkestrasını kuran Daniel Barenboim olanlar hakkında şöyle

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

sitem ediyor: “Biz faşistlerle, kazandığımızda faşistlik yapmak için mi savaştık?”

İsraili vicdani retçi grup Shiministler ve bazı sol gruplar Gazze saldırısı boyunca sokaklarda eylem yaptı. Ama bu hiçbir basın organında çıkmadı. Lobi etkinliğini burada da gösterdi.

Şimdi Erdoğan’ı yolladığı mektupta kınayan ve “şimdi düşünmek lazım: aklın bitip nefretin başladığı yer neresidir?” diyen Amerikan Yahudi Komite’sine sormak lazım:

One minute: Akıl nerede biter, nefret nerede başlar?

Özet Kaynakça:

- (1) <http://haber.sol.org.tr/dunyadan/8254.html>
- (2) <http://yenisafak.com.tr/yazarlar/?t=05.04.2008&y=HakanAlbayrak>
- (3) Roger Garaudy; İsrail Mitler ve Terör
- (4) Theodor Herzl, Judenstaat (Yahudi Devleti)

Tarihsel Acılar Üzerine Bir Kimlik ve Ulus İnşa Etmek (Özlem Yağız)

Üç hafta boyunca açık bir cezaevinin dünyanın en gelişmiş silahları ile bombalandığını, fosfor gazı ve uranyum dahil en vahşi yöntemlerle bir soykırım gerçekleştirilmeye çalışıldığını gören bizler defalarca belki kendimize şu soruyu sorduk. İsrail'in derdi ne!

Neden kendisi en acımasız şekilde soykırıma uğratılmış bir halk aynı vahşi yöntemleri bir başka halkın üzerine uygular? Neden İsrail'in kuruluşundan itibaren hiç bitmeyen bir yayılma ve katliam politikası vardır? Neden bu gün İsrail halkı yüzde doksanlarda bir çoğunlukla bu katliam ve soykırım politikalarını destekler? Neden ülkenin en güçlü iki partisinin Likud ve Kadima'nın oylarını arttırma yöntemidir şahin olmak? Ve neden hala bu ülke Yahudilik adına utanç verici katliamlar yaparken yine azımsanmayacak şekilde İsrail dışındaki Yahudilerden destek alır?

Bu sorularla ilintili olarak ekranlarda, gazetelerde, internet ortamında şahit olduğumuz bu katliamların İsrail halkı nezdinde de büyük ölçüde kabul görmesinin getirdiği isyan duygusu ile zaman zaman kimi yazarlardan tasvip edilemeyecek sözler duyduğumuz da oldu. Genetik katillik üzerine yapılan açıklamalar gibi. Bu, ne bilimin, ne rasyonel düşünce tarzının ne de İslam inancının asla kabul edemeyeceği çirkin ve yanlış bir söylem tarzı. Eğer insanların bazıları genetik olarak kötülüğe daha fazla meyilli ise zaten adalet ve insanın kendi kaderi üzerinde söz hakkı diye bir şeyden söz edilemez. Adaletin olmadığı bir dünyada ise Tanrı'nın da anlamı yoktur. Dolayısı ile bu tür meselelere ırksal perspektiften bakmak her şeyden önce Allah'a iftira etmek olur.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Öyle ise bunca acımasızlığın, yaşanan bunca acının başka bir anlamı, daha derinlerde bir temeli olmalı. Modern dünyada siyonizmin İsrail devletinin kurucu ideolojisi olması, benimsenmesi hangi psikolojik ve sosyal faktörler ile oluştu? Bu konuyu pek çok açıdan ele alabilmek mümkün. Kuşkusuz bu sebeplerin başında benim de çok büyük bir oranda katıldığım kadarı ile İsrail'in varlığını Amerikan emperyalizminden ayrı düşünemeyiz diye açıklayan yorumlar geliyor. Yaygın bir söylemle İsrail Amerika'nın Ortadoğu'daki jandarmasıdır. Muhtemelen bugün İsrail olmasaydı da bu jandarmalık görevini görecektir başka alternatif olacaktı. Ama İsrail oldu! Dünya Nazizm gibi korkunç bir tecrübe yaşadı. Ama nazizmi yaşayan uluslar uzun zamandır hastalıklarını atlattılar. Yeryüzündeki tüm ırkçı ideolojiler hızla kan kaybediyor ve değişen dünyaya bir şekilde ayak uydurmak zorunda kalıyor. Oysa İsrail sistemli bir şekilde siyonizmi hala sürdürebiliyor ve hala Siyonizm çok güçlü. O zaman bu zulüm tablosunda emperyalizmin ötesinde başka faktörler de olmalı. Ben İsrail'in bugün 'ideal' bir jandarma rolünü görmesini doğru zamanda, doğru yerde, doğru ulus olmasına bağlıyorum. Doğru yer ve zaman sözcüğü ile kast edilen son derece açık. İsrail'in kurucuları kuruluşunda Latin Amerika'dan Afrika'ya kadar başka seçenekler de olmasına rağmen bölgeden elini çekmek zorunda kalan koloniyalizmin çıkarlarına uygun olarak Filistin seçeneği üzerinde direnmişlerdir. Filistin doğru yerdir. Zaman da doğrudur: İkinci Dünya savaşının ardından yaşanan katliamların etkisi ile bir nevi dünyanın Yahudilere gönül borcu vardır. Ne yazık ki İsrail'in kurulmasına start verenler tam da kendilerinden bekleneni yapmış, vicdan azabının diyetine 'başkalarının' canı ve malı ile ödemişlerdir.

Burada can alıcı olan neden doğru ulus olduğudur. Bunun dünyanın dört bir tarafına dağılmış Yahudilerin kendilerine bir vatan inşa etmek için toprak araması ve İkinci Dünya Savaşının getirdiği travmanın etkisi ile sığınacak bir devlete ihtiyaç duymalarının haricinde birkaç farklı sebebi olduğunu düşünmekteyim. Birincisi Yahudi şeriatı Siyonizme dönüştürülmeye müsait, buna zemin hazırlayan bazı problemlerle doludur. Yahudilik çok sıkı ve ayrıntılı kanun maddeleri ile donatılmış sert bir şeriata sahip bir dindir. Bırakın Yahudilik'in bir nevi kanun kitabı olan Talmud'u sadece Tevrat'ın Tensiye bölümünü okuyan bir kişi dahi son derece sert emirler ve sıklıkla ceza olarak ölüm, taşlanma gibi cezalarla karşılaşabilir. Öyle ki Tesniye'de hahamları, kahin ve hakimleri dinlememek ve küstahlık etmenin cezası dahi ölüm olarak geçer. (Tensiye Bab 17 ayet 12) Tevrat oldukça insanı zorlayan şiddet içerikli cümlelerle doludur. (bknz. Tevrat- Yeremya, İşaya, Tensiye, Hezekiel, Mezmurlar bölümleri)

İkinci olarak Yahudilik özünde son derece dünyevi bir inanç tarzıdır. Adaleti bu dünyada sağlama iddiasındadır. Ölümsüzlükle ilgili öğretisi Yahudilerce hiçbir zaman tamamen kabul edilmiş değildir. Ortaçağın en büyük Yahudi mütefekkeri olan Maimonides ölümsüzlüğün gayrı şahsi olduğunu iddia eder ki bu görüş hemen hemen ahiretin reddi anlamına gelir. Bu noktada Ali İzzet Begoviç Yahudilerce lanetlenmesine rağmen Yahudiliği en iyi anlayan filozofun Spinoza olduğunu iddia eder. (Bknz. Doğu ve Batı Arasında İslam sf.275 /Ali İzzet Begoviç) Belki de bu sebeple dünyevi hayat içerisinde oldukça kullanışlı ve üretkendir de. Nitekim tarihte büyük filozoflar, mucitler, yazarlar ve ticaret erbabı hep Yahudilerden çıkmıştır. Yine Ali İzzet Begoviç'in savıyla Yahudilik dünyevi karakteri sebebi ile her zaman kültüre iştirak etmese de uygarlığa her zaman iştirak ederler. Ama gözlerini yeryüzüne çevirmenin beşeri ilerlemenin ötesinde dezavantajları da vardır ki o da hesap ve ceza

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

anlayışından uzak olmanın getirdiği zulme açık, menfaatçi bir hayat tarzıdır. Bu noktada Yahudilik belki de kan bağına sahip olduğu materyalizmin ve pozitivizmin hastalıklarını paylaşır.

Yine diğer semavi dinlerden farklı olarak bu dinin ırksal üstünlüğe dayalı inanç sistemine sahip olması da oldukça sorunludur. Aslında diğer dinlerin de birbirini kabul etmediği ve karışmaktan çok da hoşlanmadığı açık olmasına rağmen Müslümanlık ve Hıristiyanlık bu karışmama halini inanç temeli üzerine kurarken Yahudilik ırk temeli üzerine bina eder. Yahudilikte Yahudi olmanın temel şartı Yahudi ırkından olmaktır. Yahudi ırkından olmayan bir insan Yahudilik inancına sahip olamaz. Yahudi ırkından olmak için ise annenin mutlaka Yahudi olması gerekir. Dolayısı ile Yahudi bir kadın ile evlenmeyen bir erkek Yahudiliğe ihanet etmiş sayılır Yehova'nın seçtiği Yahudi ırkı ve bu ırka dost ve yardımcı olanlar makbul sayılırken bunun haricinde kalanlar tüm ırkçı fikirler gibi 'ötekini' tehlikeli görür ve dışlar. (Yine Talmut diğer ırklara muamele hususunda insanı dehşete düşüren ifadelerle doludur.) Bunun anlamı eski zamanlarda aşiretçi bir din anlayışı çağımızda ise modern bir aşiretçilik olan Faşizmdir. Burada kendisini Yahudilik inancına hiç bağlı görmeyen Siyonistlerin dahi dinsel söylemleri kullandığını seçilmiş ırk, vaad edilmiş topraklar gibi Yahudi dini ile ilgili temalara sığındığını gözlemleriz. Irkçı bir düşünce tarzı dinin getirdiği moral güç ile desteklendiği zaman çok daha tehlikeli olur. Tüm bu dinsel görüntünün altında tülü kaldırdığınız zaman ortaya çıkan kaba bir ırkçılıktır aslında. Yine bu noktada neden İsrail devletinin uygulamaları ile Nazilerin zulümleri bu kadar birbirine benziyor sorusunun da cevabı ortaya çıkar. Nazizm erken hayata geçirilmiş İsrail ruhudur.

Yahudi ulusu İsrail'in kuruluşu için doğru ulustur çünkü Yahudi kimliği ve İsrail ulusu tarihsel acılar ve ırksal zulüm görmüşlük üzerine bina edilmiştir. Ve tüm mağduriyet ideolojileri gibi dışlayıcı, ötekine karşı tehdit algısı içerisinde var olmakta hatta bir arada olabilmeye gücünü bu tehdit algısından beslemektedir. Belki İkinci Dünya Savaşı'nın bittiği yıllarda yaşanan katliamların etkisi ile böyle bir mağduriyet ideolojisinin oluşmaması mümkün değildi ama bu ideoloji bir ulus ve ırk için kurucu faktör haline geldiğinde kullanışlı olduğu kadar patolojik bir durum da doğurdu. Zaten ulus devlet olmak özünde diğer ulusları dışlamak ve ırkçı hassasiyetlere dönüşmek gibi bir hastalığı taşır. Öte yandan bir de şöyle düşünelim bir A şahsı sürekli olarak şöyle bir söylem tutturmuş olsun. Ben ömrüm boyunca hep acı çektim, zulüm gördüm, babam dövdü, öğretmenim kulağımı çekti, diğer öğretmenim sınıftan attı, kocam yapmadığını bırakmadı komşularım ihanet etti. Bir tane bile dostum olmadı hepsi bana zulmetti. Sürekli tekrar eden ta bebekliğine kadar inen bir mağduriyet söylemi ...Yolda bir oyuncakçı dükkanı görse çocukluk sefaletini hatırlıyor, sofrada tuz görse yemeğin tuzu yüzünden babasının kulağını çekmesi aklına geliyor, durmadan ve durmadan geçmişindeki acılarla beraber yaşıyor. Üstelik bu mağduriyet söyleminin aslı da vardır. A şahsı gerçekten bunları yaşamıştır. Yanlış olan kendi kimliğine dair tüm hatıralarının bu mağduriyet söylemi üzerine kurulu olması, zulüm ve acıları sadece kendi şahsına özgü bir hal haline getirmesidir. Böyle anakronik bir tarih anlayışı ne kadar sağlıklı bir kimlik doğurabilir. Sürekli tehdit altında, zulüm görmüş bir ırksınız. Yahudi kimliğini büyük oranda sürekli tarihsel acılar üzerine kurmuşsunuz. Mısır'daki zulümler, Endülü's'teki katliamlar, Nazi mezalimi... Oysa her ulusun tarihinde bu tür acılar var. Ama sanırım bizde bu acıları sürekli söylemleştiren bir tek Nihal

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Atsız tarzı vulgar milliyetçiler kaldı. Orta Asya'da Çinliler katletti, Anadolu'da Bizans bizi yedi bitirdi, yedi düvel bize düşman gibi...

Eğer sürekli geçmişindeki acılarla yaşayan hiç durmadan bunu dillendiren bir insan ile karşı karşıya olsa idik bunu hastalıklı bir durum olarak görür bu kişinin tedavi görmediği sürece normal bir hayat süremeyeceğini düşünürdük. Halbuki modern dünya dolabındaki cesetlerin de getirdiği bir vicdan azabı hissi ile durmadan ve durmadan tekrar eden bu mağduriyet hikayelerini ve paranoid korkuları, bu korkuların sahipleri ile beraber paylaşıyor.

Irak'ta bir buçuk milyon insan öldürülüyor, Filistin'den milyonlar kovalanıp sayısız insan katlediliyor ama ne Iraklıların akan kanı ne de İsrail devletinin zulümleri antisemitizm korkularının gölgesinden kurtulup görülebilir hale geliyor. Sayılara dökülürse son 15 yıl içerisinde yeryüzünde ne kadar Bosnalı, Arap, Afrikalı ya da Afgan öldürüldü. Peki katliam ve soykırım deyince neden hala bizlerin aklına gelen yegane isim Nazi kamplarındır hala. Üstelik katliam ve zulüm makinaları her gün ve her gün kendini yeniden üretirken.

İsrail varlığını ve gücünü, Amerikan'ın çıkar düzeninden ve sahip olduğu ırka dayalı din anlayışından aldığı kadar tarihsel acılar üzerine inşa ettiği psikolojik 'halden' de besliyor. Dolayısı ile Yahudi halkına ve modern dünyaya sürekli telkin ettiği söylem şu: Bizler hep katledildik, çok acılar çektik, varlığınızı korumak için durmadan savaşmalı gerekirse en ölçsüz güç yöntemlerine başvurmalıyız! Ki zaten 27 Aralık'tan beri bizleri dehşete düşüren bir şekilde bu ifadeleri hem Olmert'ten hem Livni'den hem de bazı Yahudi dini liderlerden okuduk. Bu korkunun ne kadarı sahici ne kadarı bir iktidarı sağlamlaştırmaya yönelik işlevsel bir durum ifade ediyor bilinmez ama muhtemelen İsrail dışında yaşayan pek çok Yahudi ailenin de korkularına, güvensizlik duygularına ve İsrail'i kendileri için yegane sığınacak liman görmelerine sebep olmakta. İsrail'in çalıntı topraklar üzerine yıllarca zulümle inşa ettiği bu devletin sonu gelmez savaş ideolojisine rağmen hala her yıl dünyadan binlerce göç alması başka türlü nasıl yorumlanabilir ki?

Bir durumu tahlil etmek ne yaşanan acıları yok ediyor ne yapılan zulümleri meşrulaştırıyor. Belki burada artık insanlığın İsrail'in propagandasının etkisinde kalan halklara söylemesi gereken tam da geçmiş acıları içerisinde korkularla yaşayan kendi korkularını çocuklarına aşılayan komşumuza söylememiz gereken ile aynı: Yeter artık geçmişteki acılarının içerisinde hapsolmuş bu hastalıklı halinin tedavi edilmesi zamanı geldi. Hastalığınla hem kendi çocuklarına acı çektiriyor hem de etrafına zarar veriyorsun!

Filistinli Olsak Biz Ne Yapardık? (Jenka Soderberg)

Jenka Soderberg - Tehran Times 13.01.2009

ABD Senatosu Demokrat Çoğunluk Lideri Harry Reid, İsrail'in Gazze'ye yaptığı saldırıyı destekleyen ve Senato'dan oybirliği ile geçen yasayı anlatırken "Herhangi bir meslektaşımın bunların ABD'de olduğunu düşünmesini istiyorum. Kanada'nın başkenti Toronto'dan roket ve havan toplarının New York'a fırlatıldığını düşünün. Ülke olarak biz nasıl cevap verirdik?" dedi.

Benzer açıklamaları İsrail'in operasyonunu destekleyen diğer ABD'lilerden de duyuyorum. Ben de onlara başka bir bakış açısından bakmalarını öneriyorum. Eğer biz ABD'de Filistinliler gibi olsaydık ne yapardık? 2005 yılında Washington'da sniper saldırısı olduğunda bazı ABD'li yorumcular "Şimdi İsraililerin ne hissettiklerini anlıyorum" dediği sıralarda, ben yine buna benzer birşeyler yazdığımı hatırlıyorum.

Filistinlilerin günlük yaşantılarındaki tecrübelerine göre senaryo şu şekilde olmalıdır; topraklarımız dünyanın 4. büyük ordusu tarafından işgal edilecek. Ülkenin her yerinde kontrol noktaları oluşturulacak. Ve şehirlerarasındaki bütün iletişim koparılacak. Çalışanlar işlerine gidemeyecek, hatta sokaklarda gezen tanklardan, askeri araçlardan ya da Humwee araçlarından biri tarafından vurulmamak için sokağa dahi çıkmaya korkacaklar.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Bütün yasal haklar elimizden alınacak. Bir şehirden diğerine geçişler kontrol noktasındaki askerlerin keyfine bağlı olacak. Hatta yaralanma gibi acil durumlar olduğunda dahi diğer şehirdeki hastaneye gitmek tamamen kontrol noktalarındaki askerlerin kararına bağlı olacak.

Askerlerin çoğu dilimizden anlamayacak, anlamadığımız bir dilde bağırarak birşeyler emrecek ve biz bunlara uymaya mecbur olacağız (uymazsak vurulacağız). Sonra, yiyecek ve suyumuz bitme noktasına gelecek. Su depolarına askerler tarafından ateş açılacak, hayatta kalmak için bu suya muhtaç olan insanlar suyun açılan deliklerinden yere dökülmesini çaresizce izleyecekler.

İşgal devletinin hükümeti bize karşı ayrımcı yasalar uygulayacak; kendi vatandaşlarına bizden 70 metre derine kadar su kuyusu açmalarına izin verecek, kendi toprağımıza ev yapmak için karmaşık izinler gerekecek, sonra izin almak için gittiğimizde isteğimiz yüzde yüz ihtimal reddedilecek. İşgalci ülke topraklarımızı almak için üst düzey askeri gücünü kullanacak, sonra bu yeni aldıkları alana kendi evlerini yapacak, vatandaşlarını devlet yardımları ile yerleşim yerlerine gelmeleri için teşvik edecek.

İşgal devletinin 1 milyon vatandaşı genel olarak tepelere, şehrimizin en güzel yerlerine kurulmuş olan yerleşim alanlarına gelecek ve topraklarımıza sahip çıkacaklar. İşgal devletinin topraklarından bu yerleşim yerlerine giden duvarla çevrilmiş bir yol inşa edilecek. Ve sadece işgal devletinin vatandaşları bu yolu kullanabilecek.

İnsanlarımız gittikçe daha da küçük alanlarda yaşamaya zorlanacak, işgalciler “güvenlik bölgelerini” iyiden iyiye topraklarımıza sokarken, evlerimiz gözlerimizin önünde yıkılacak. Tarihi zeytin ağaçları işgal güçleri tarafından teker teker kesilip, topraklarımıza illegal yollarla gelmiş yerleşimcilere yakmak için satılarak temel geçim kaynağımız olan zeytinyağı üretimi tamamen bitirilecek.

İnsanlarımız işgal ordusunun elinde her gün küçük düşürülecek. Birçoğu vahşice dövülüp hiçbir suçlama olmadan yıllarca hapisanede yatacak. Şehrimizdeki bütün erkekler belli aralıklarla toplanacak, mahalle okulunun bahçesinde bazen 24 saat boyunca ayakta bekletilecek ve işgalci askerlerce sorgulanacak, aşağılanacak ve gülünecekler. Ayakta bekletilirken askerlerin bağıracağı erkek aşağılanmanın verdiği utançla ağlayacak.

Askerler bazen diğer erkeklerimizin gözünün önünde bir arkadaşlarının kollarını kırarak ve kafalarına vuracaklar (ve aynı anda meydandaki erkeklerin çocukları sokağın başında korku dolu gözlerle babalarının aşağılanmasını izleyecekler). Topraklarına saldıran asker tanklarına taş atma suçundan da bu çocukların binlercesi dövülecek ve hapse atılacak. Bir çoğu mahkemeye çıkarılmadan ve hiçbir yasal yardım almadan yıllarca yetişkin hapisanelerinde yatacak. İşgal edilmiş topraklarda doğduğumuz için hiçbir insani hakkı olmayan insanlar olacağız.

Bu aşağılamalar, vahşilikler, askeri kontroller ve topraklarımıza el konulması Birleşmiş Milletlerin araya girmesine rağmen, azalmadan 60 yıl devam edecek. Çocuklarımız bu şartlar

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

altında büyüyecek, hayatlarının her anında bu vahşi yabancı askerlerin korkusunu hissedecekler.

Ülkemizin her bir parçasında işgalci askerler yönetim haklarını, su haklarını, hava sahasını, balıkçı teknikleri de dahil sahil şeridini, toprakları, sınırları ve otoyolları, köyler ve şehirler arasındaki ulaşımı imar haklarını, ihracat ve ithalatı, vergileri, tarım alanlarını, iş izinlerini, araç izinlerini, kimlik kartlarını, öğrencilerin eğitim görme haklarını, yargı sistemini ve yasaları kontrol altında tutacaklar.

Bunlardan 3 nesil sonra bu kadar uysal olmaktan sıkılacağımızı düşünmüyor musunuz?

ABD'deki insanların çoğu ilk intihar saldırısının Baruch Goldstein adlı ABD doğumlu siyonistin 30 kişinin ölümüne neden olan Hebron'daki camii bombalamasının ardından meydana geldiğini unutuyorlar (ya da hiç duymamışlar). İsrail güçleri katliamın ardından camiinin yakınındaki 12 Filistinli'yi öldürdüler. İsrail katliama camiiyi kontrol altına alarak cevap verdi. Ve camiinin yarısını sinagoga çevirip katile verdi. Bundan 2 ay sonra İsrail'li sivillere karşı ilk kez intihar saldırısı düzenlendi.

ABD'lilerin çoğu, İsrail işgaline karşı ilk ayaklanmanın 1987 ve 1993 yılları arasında İsrail'in 1948'de topraklarını ele geçirip mülteci konumuna düşürdüğü gençler tarafından gerçekleştirildiğini ve çocukların silahlarının, patlayıcıların ve ev yapımı roketlerinin olmadığını unutuyorlar. (ya da hiç duymamışlar.) Yerden taş alıyorlar ve işgalcilerin tanklarına, askeri araçlarına bakıyorlar. Bu çaresiz bir karşı koyuştur. O hoşgörülü ve cömert insanların çok çok uzağında...

O zaman biz, insanlar olarak, buna benzer şartlar altında nasıl davranırdık? Eğer ABD'deki insanlar (ki çoğu üzerinde yaşadıkları toprakların sahiplerine soykırım uygulayanların torunlarıdır) 1948'de Filistinlilerin düşürüldüğü durumda olsa, komşuları olan işgal güçlerine roket yağmuruna tutmaya oldukça hevesli olacaklarından şüpheleniyorum.

—

Çeviren: Salih Demirhan
Uluslararası Ortadoğu Medya Merkezi Yardımcı Editörü

Not: Gerçek Hayat dergisinden alınmıştır. 30 Ocak 2009 - Sayı:432

Cihad Neden İşe Yaramıyor? (Ekrem Senai)

Yazan: Mark LeVine, çeviren: Ekrem Senai

Gazze’de sıcak bir Eylül günüydü ve Hamas’a bağlı bir gazetenin ofisinde oturuyor, bir Hamas entelektüeliyle sohbet ediyordum. Beni Kudüs’ten getiren Fransız haber grubu, kamera ekipmanlarını toplarlarken fırsatını yakalayıp konuyu Gazze’deki son olanlardan çıkartıp, beni uzun süredir rahatsız eden daha temel bir konuya getirdim: *“Konuştuklarımız kayıt dışında kalacak, Filistinlilerin işgale direnmek için sivillere yönelik şiddetine ahlaki veya yasal hakları olup olmamasını bir kenara bırakın. Gerçek şu ki, bu işe yaramıyor”* dedim.

“İsraili sivillere yönelik intihar bombaları ve diğer saldırılar, ancak işgali konu dışında tutmaya yarıyor ve bu şekilde medya şiddete odaklanırken, İsrail’e daha büyük yerleşimler oluşturmak için imkan tanınıyor...” Cevabı, açık sözlülüğüyle beni şaşırttığı gibi, ifade ettiği anlamıyla iyice kafamı karıştırdı:

“Şiddetin işe yaramadığını biliyoruz, fakat bunu nasıl bitireceğimizi bilmiyoruz,” dedi.

El Aksa intifadasında iki yıldan fazla, El Fetih kontrolündeki Filistin Otoritesi, İşgal edilen toprakların küçük bir bölümünde bile etkili bir yönetim sunmaktan aciz kaldı ve süregiden işgale diremediği için Hamas, giderek Filistin politikasında en göze batan alternatif olarak belirginleşmeye başladı.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Hareketin ve Filistin liderlerinin karşı karşıya oldukları en temel sorunlar olan İsrail'in genişlemesini engellemek ve gerçek bağımsızlığı getirecek bir barış anlaşmasını sağlamak konusunda Hamas'ın, işe yaramadığını herkesin bildiği mevcut stratejiye devam etmek dışında en ufak bir fikri yoktu.

Hamas'taki yaratıcılığın eksik olması Filistin politikasını şekillendirmesini engelliyordu, bu yüzden popülerliği düşüktü, oyları yüzde yirminin altında seyrediyordu.

Fakat, 2002'de, ortada görüşmeler yokken, tüm şehir bölgeleri, örneğin Nablus ve Cenin harap edildi; İsrail Batı Şeridi boyunca kaos çıkarmaya ve bu şekilde Filistin otoritesinin zayıflatmaya başladı. Hamas'ın gücü hızlı bir şekilde yükselişe geçti.

El yapımı füzeleri cephaneliğine eklemenin yanında, Hamas fikir oluşturma zahmetinden de bu şekilde kurtulmuştu.

Politik başarısızlıklar tarihi

2002'ye kadar Hamas veya diğer Filistin hareketlerinin şiddet kullanmaktan başka çok fazla bir seçeneği yoktu.

Osmanlı zamanında ilk Yahudi arsa alımlarına göz yumulmuş, hemen hiçbir lokal bağı bulunmayan arsa sahipleri köylülerin ektiği toprakları hatırı sayılır fiyatlara satmış, yöneticiler demokrasiyi ve işçiler için daha iyi koşulları reddetmişti. Filistin elitlerinin birçoğu İngiliz mandası bitiminden hemen önce ülkeden kaçmış, en önemli kuruluş safhasında Filistin toplumu ulusal kaygılarını dar politik, hizipçi, ekonomik ve kişisel çıkarlardan önde tutacak politik ve ekonomik liderlikten yoksun kalmıştı.

Filistin'i 1917'de alan Britanya, mandalaştırarak Siyonist ulusal amaçları desteklerken; yerli Filistin halkının yurttaşlık ve dini haklarını "korumak" adına hiçbir şey yapmadı.

Bağımsız ve güçlü Filistin politik kurumlarının gelişimine izin vermek demek Yahudi ulusal yurdunun oluşturulmasına engel olmak demektir. Ve böylece, sömürge yönetimi, Filistin toplumunun daha muhafazakar ve yozlaşmış eğilimlerini sistemli bir şekilde teşvik edip, yetkin liderliği ve demokratik seçimlerin engelleyicisi oldu.

Filistin'de 1948'de kaçınılmaz olan savaş patlak verdiğinde, Filistin toplumundaki sosyal, politik ve ekonomik zayıflıklar ; sözde yardım etmek için bölgeyi işgal eden Arap komşuların bağımsız Filistin'e karşı çıkmasıyla iki katına çıktı ve hiç mümkün görünmeyen Siyonist/İsrail zaferine bu şekilde zemin hazırladı.

1948'den sonra bağımsız Filistin'in gelişimi için bir imkan bırakılmamıştı, çünkü Gazze ve Batı Şeridi Mısır ve Ürdün hakimiyetindeydi, hatta FKÖ'nün 1964'te kuruluşundan sonra bile böyleydi.

İlk intifada

İsrail, 1967 işgalinden sonra elde ettiği İşgal Sınırlarının kontrolünü tehdit edecek FKÖ tabanının oluşmasına engel olmayı başardı.

Fakat bu, sofistike bir sivil toplum yapısı ve sosyal ağların gelişimini engelleyemedi. 1987'nin sonlarına doğru patlayan ilk intifadanın başarısına yol açan işte buydu.

İntifada başarısının arkasında, geniş sosyal tabanı ve şiddete dayanmayan protestolar, örneğin ticaret ve vergi grevleri ; yolları kapatmak gibi eylemler vardı.

Fakat gençlerin güçlü İsrail 'Goliath' ordusuna sembolik taş fırlatma eylemlerine karşın, İsrail'in askeri gücü ve ayırım gözetmeyen güç kullanması sonucu, onbinlerce Filistinli tutuklandı. Bütün bunlar Filistin toplumunu çok yıprattı, 1991'de Körfez savaşı çıkıncaya kadar intifadanın gücü büyük ölçüde zayıflamıştı.

Ne FKÖ'nün 1988'de terörizmi reddetmesi, ne de o yılın başında Hamas'ın ortaya çıkması bu dinamiği değiştirmeyecekti.

İsrail, İşgal Sınırları içinde kontrolünü sağlamak için Filistin aktivizmi tehditini ortadan kaldırmıştı.

Sivil toplumu önemsememek

Oslo'da , Körfez savaşı arifesinde Madrid barış görüşmelerine liderlik eden Filistin sivil toplumu ve lokal müzakerecileri baypas edildi.

Oslo anlaşması arifesinde kurulan Filistin Otoritesi büyük ölçüde Tunus'taki FKÖ yetkilileri tarafından yönetildi, bunların Filistin'le bir ilgileri yoktu.

Gerçek niyetlerin ne olduğu belli değil ama anlaşma sonucu talep edilen İsrail'in geri çekilmesini sağlamak değil, yeni kurulan politik gücün sağlamaştırılması, İsrail sponsorluğundaki monopolilerde refah ve himaye, geniş-ölçekli uluslararası yardım ve diğer birçok rüşvet formu haline dönüştü.

İsrail'in Oslo Filistin eliti üzerindeki hakimiyeti; Filistin Otoritesinin, İşgal Edilen Sınırlarda İsrail'in polis gücü gibi kullanılmasına fayda sağladı- kontrole ve gerektiğinde süregiden işgale yönelik direnişi bastırmaya...

Filistin yasama kurulu ve yargısı, sınırlarda yaşayan vatandaşlar için son derece önemliydi, özellikle marjinalize edildiler.

Şiddete dayanmak

Tamamen proses dışında bulunan birkaç gruptan biri olan Hamas, bağımsızlık için alternatif strateji önermek üzere konumlandı.

Filistin otoritesinin kurulduğu 1994'te, Hamas, odağını FKÖ'nün bir nesil önce karakterize ettiği şiddet kullanımına çevirdi.

Bu strateji, İsrail'in sınırları üzerindeki kontrol matrisini güçlendirmekten başka bir işe yaramadı. (yakın zamanda büyük bölümü Batı Şeridinin içinde yapılan Ayırma Duvarının yapılmasına da zemin sağladı).

Roketler veya intihar bombalarıyla ortaya çıkan ahlaki ve legal sorunlar bir yana Hamas ve diğer militan grupların anlamakta zorlandığı şudur ki; terörizm, demografik, askeri ve politik olarak güçlü olmadıkça, işgalciyi defetmek için başarılı bir yöntem değildir.

Bu durum Cezayir'de, Vietnam'da ve hatta Lübnan'da geçerliydi ama Filistin'de hiçbir zaman geçerli olmadı.

El Aksa intifadasının patlamasıyla, Hamas'ın şiddete bağlılığı - hem retoriğinde, hem de eylemlerinde- Filistin direnişinin diğer formlarını gölgeledi, İsrail'e sınırlarında daha büyük şiddet uygulamak için gerekli bahaneyi sağladı.

Kaos ve anarşi

Bu dinamik, intafawda terimini türeten bir kaosa yol açtı (fawda Arapça'da kaos veya anarşi anlamına gelir) ve el Aksa intifadası sırasındaki yaşamla karakterize edilen kaos ve anarşiyi tanımlamak için kullanılıyordu.

Hem Hamas, hem de Fetih, kaçırılmalara, işkence ve cinayetlere başladı ve bu da Filistin sivil toplumunun işgale karşı pratik bir direniş stratejisi oluşturması yolunu tıkadı.

Hamas'ın ana direniş taktiği olarak şiddete dayanması, İsrail'in 2006 seçimlerinde Filistin'i coğrafi ve politik olarak ikiye bölmesi başarısına fırsat hazırladı.

Batı Şeridinde, sınırsal çatışmalar ve yerleşimler devam ederken, İsrail, işbirliğine daha yakın duran Fetih'i destekledi. Hamas ise, Gazze hapishanesine gönderildi.

2007'nin başında, durum o kadar kötüydü ki Gazzeliler İsrail helikopter ateşi altındayken, bir yandan da, Hamas ve Fetih arasında sokak savaşları oluyordu.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Hamas ve Fetih sivil savaşa doğru gittikçe, Hamas İsrail'e istediği kozu vermiş oluyordu.

İsrail, Hamas'ı hep FKÖ'ye karşı, Filistin ulusal hareketini politik ve sınırsal olarak zayıflatacak ve böylecek bir alternatif olarak görmüştü ve sonunda öyle de oldu.

Sivil toplumun durdurulması

2008 başında, İsrail'in kuşatması işleri o kadar umutsuz bir hale gelmişti ki artık Gazzeliler, yiyecek, ilaç ve diğer ihtiyaçlarını sağlayabilmek için Gazze ve Mısır arasındaki duvardan komşu şehirlere kaçarak orada birkaç gün kalmak zorunda kalıyorlardı.

Bir grup STK, vatandaşların katılımıyla, güney sınırında, Erez'de sembolik anlamı olan bir yürüyüş düzenledi, ama bir dizi silahlı Hamas polisi 5000 yürüyüşçüyü geçişin yarım mil güneyinde durdurdu.

Bölgedeki mücadelenin yönünü değiştirmek imkanını aramak yerine- ki uluslar arası yasalarla desteklenen kitlesel sivil başkaldırı niteliğindedi ve İsrail'in yere sağlam basmasını engelleyebilirdi- Hamas, yürüyüşü durdurarak İsrail isteklerine hizmet etmeyi tercih etti.

Aynı gün, Hamas Sderot'a roket saldırısında bulundu, küçük bir İsrail'li kızı yaraladı, ve bu şiddet döngüsü devam ederek Aralık-Ocak savaşıyla neticelendi.

Cihad ama nasıl bir cihad?

Hamas kurucusu diyor ki "Filistin Sorununa Cihad dışında bir çözüm yoktur " (13.kısım). Belki. Ama nasıl bir cihat?

Eğer "cihad bir yol"sa (8.kısım), onun üzerinde gidebilecek tek araç şiddet midir?

Martin Luther King de kutsal bir savaş yaptı, ondan önce Gandi'nin yaptığı gibi, ve daha sonra Psikopoz Tutu'nun yaptığı gibi. Filistinliler de birden fazla çeşit cihad açmışlardı.

Aslında, son on yılın çoğu - aslına bakılırsa, 42 yıllık işgal boyunca - günlük hayatında işgale sayısız engeller bulmaya çalışarak, Filistinliler çok önemli şiddet dışı bir direniş oluşturdular.

Filistinlilerin işgal sınırlarında gerçekleştirdiği binlerce şiddet dışı protestonun bir çoğu medyada yer almazken, hemen hepsi İsrail tarafından, şiddetle bastırıldı.

Başarılı şiddet dışı hareketler, örneğin ABD'de, Hindistan'da veya Güney Afrika'nın birçok kesiminde, başarılı oldu çünkü, Gandi'nin deyimiyle, onlar "yanlış yaparı dönüştür, zora başvurma" ilkesini takip ettiler.

Gandi'nin açıkladığı gibi, şiddet dışılığın amacı karşısındakinin işbirliğini sağlayarak çatışmaya

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

son vermeyi başarmaktır, kullanmak demek birinin rağmına adaleti azaltmak değil, yansıtmaktır.

Aynı zamanda, Gandhi anladı ki işgalcinin dönüşmesi toplumdaki baskıcı sosyal ve ekonomik ilişkileri dönüştürmeden başarılmaz.

Sosyal Refah hizmetleri ile hemhal olan, popülerliğini ahlaki çürüme karşıtlığı ve sosyal adalet retoriğine borçlu olan sosyo-dini bir hareket olarak Hamas, bu yolu izlemek üzere çok iyi pozisyonlanmıştı.

Fakat, ilk intifadanın deneyimlerinden ve diğer ülkelerdeki başarılı aktivizm örneklerinden ders çıkarmak yerine, geriye baktı, gerçek özgürlük ve gelişme konusunda sicili pek parlak olmayan devrimsel şiddete yöneldi.

İsrail'in denormalizasyonu

Güney Afrika'lı bilgin David Theo Goldberg'e göre, kendi ülkesinde ayrımcılığın ortadan kaldırılması, İsrail işgalinin denormalize edilmesinin önemi konusunda iyi işaretler veriyor. Amaç, dünyaya İsrail eylemlerinin normal olmadığını, ve kendini koruma veya güvenlik ile meşrulaştırılamayacağını göstermek olmalı.

Halbuki bunu yapmak yerine, Filistin terörizm yanlıları, önce FKÖ ve daha sonra Hamas ve diğer gruplar, işgali normalize etmeye yardımcı oldular, İsrail hükümetinin her zaman yerleşimlerle ilgili işgallerini, güvenliği için meşru olduğunu savunduğu bir hale getirdiler.

Retorik konuları da...

Geçmiş yıllarda bazı Hamas liderleri gururlu bir şekilde "Filistinlilerin endüstrisinin ölüm" olduğunu ve yaşlı insan ve çocuklardan oluşan "insan kalkan"ları oluşturmaktan, veya Yahudi çocuklarının bulunduğu yerde öldürüleceğinden bahsediyorlardı (Hamas sözcüsü Mahmud Zahar'ın 5 Ocak'ta televizyondaki konuşmasından), hareket Gazze kuşatmasının şiddetlenmesine yardımcı oldu, kuşatmayı normalize etti ve Müslüman irrasyonelitesi ve vahşiliğini stereotipleştirdi.

Ayrıca, bu tip ifadeler medya ve halkta İsrail liderleri tarafından sarfedilen benzer ırkçı ve bağnaz sözleri en azından umursamama ama çoğu zaman onaylamayı da kolaylaştırdı.

İsrail ve Hamas arasında 2008 Haziranında yapılan ateşkes bozulduğunda, Kassam roketlerinin tekrar fırlatılması - her ne kadar İsrail provakasyonlarına karşılık olsa da - İsrail'in kitlesel karşılığını, hem kendi vatandaşlarının, hem de Amerikalıların büyük çoğunluğunun gözünde normalleştirdi.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Öyle ya, hangi ülke kendi sınırları içine kendi çocuklarını kalkan olarak kullanan ve aynı zamanda dünyanın gözü önünde diğerlerinin çocuklarını öldüreceğini de söyleyen vahşilerce atılan binlerce roketle karşı kendisini askeri karşılık vermeye mecbur hissetmez ki?

Gazze'nin küllerinden bir fırsat mı?

Son birkaç haftada gerçekleşen büyük vahşetin içinde gerçeği ortaya çıkaran bir ışık, İsrail'in Gazze'de orantısız güç kullanımı ve ayırım gözetmeksizin vahşeti oldu. Daha önce işgalin anormalliğini anlayamayan milyonlarca insan bu şekilde anlamaya başladı.

Bu ortaya çıkış, Hamas'a İsrail/Filistin'in geleceği ile ilgili tartışma koşullarını değiştirme şansını verdi.

Bu durum, Filistin toplumunun (ve isteksiz olmasına karşın İsrail toplumunun da) sınır üzerinde rekabete dayanan iki devletli hareket paradigmasından uzaklaşıp ortak bir gelecek belirlemesine yardımcı olacak bir şans olabilirdi.

Böyle bir ilişki, ancak İsrail ve Filistinlilerin hükümet, sınır ve hatta kimliklerini paylaşarak her iki toplumun birçok üyesinin yararına bir birlikteliğin başarılması fikrine dönüşmesi sayesinde başlayabilirdi.

Bu noktada, İsrail solunun bu çeşit iki devletli bir programa sahip olduğunu not etmekte fayda var. Kendi adına, FKÖ 1969'da Manda Filistin üzerinde "seküler demokratik devlet" isteyerek buna çok yaklaşmıştı.

Fakat, bu fikir, Filistin milliyetçiliğinin gerçekleşmesi için merkezi strateji olarak terörün kullanıldığı bir ortamda filizlenme şansına hiçbir zaman sahip olmadı.

İki devlet stratejisi Oslo barış prosesinde Temmuz 2000'de Camp David'de çöktüğünde, Filistinlilerin tartışma şartlarını değiştirme imkanları vardı.

Özelde Hamas, İsrail'in son teklifine Yaser Arafat'ın verdiği "Hayır"a alternatif bir söylem sunabilirdi.

Fakat bu gerçekleşmedi.

El Aksa intifadası

Bunun yerine, bu önemli zamanda Filistin toplumunda liderlik boşluğu oluştu ve tam bu zamanda Likud lideri Ariel Şaron'un barış prosesini bir kenara atarak Haram-el Şerif ziyareti gerçekleşti.

Şaron'un hedefi Filistin'lilerin şiddetle karşılık vermesini sağlamak; dikkatleri İsrail'in aslında Filistinlilere Camp David'de hiçbir pratik anlaşma sunmadığı gerçeğinden kaçırmaktı.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Bu sembolik ama politik olarak hiçbir anlam verilemeyen ziyareti el Aksa intifadasının kıvılcımı oldu.

Bazıları yeni intifadanın başlamasının Şaron'un ziyaretine karşı şiddete dayanan protestolar şeklinde olmasını eleştirdi. Başka seçenekler de vardı.

Cami imamları ona çay ismarlayabilirdi, medyanın önünde kibarca ama sıkı bir şekilde Oslo boyunca şiddetlenen işgal durumunda Yahudi ve Filistinlilerin nasıl barış içinde yaşamalarını beklediğini sorabilirdi.

Sharon'un ne cevap vereceğini bilmek imkansız, ama, bu şüphesiz onun dengesini bozacak, ve herkesin barış prosesi sırasında işgal anormalliğini görmesini sağlayacak iyi bir şans olurdu.

Kendi paylarını oynamak

Bunun yerine, Filistinliler kendileri için belirlenen rolü oynadılar, ve şimdiye kadar süren sekiz yıllık intifada patlak verdi.

İsrail Hamas'a çatışmanın koşullarını değiştirmek için 2007 Kasım'ında bir imkan daha sağladı. İsrail başbakanı Ehud Olmert, İsraillileri "Filistinliler için bağımsız bir devlet konusunda anlaşamazlarsa Apartheid dönemi gibi olma riski" konusunda uyardı

Bu uyarıyla Olmert, dünyaya Haaretz yorumcusu Bradley Burston'ın "kıyamet silahı" tabir ettiği şeyi ortaya koyuyordu- İsrailli kumandanların "Filistinlilerin hiçbir zaman çıkarıp kullanmamasını dua ettikleri" silahı.

Burston'ın bahsettiği gibi, Filistin, Olmert'in uyarılarından iki ay geçmeden Erez'de "kalkıp yürümeye" başladı, Hamas Filistinlilerin bu en güçlü silahını en güçlü etkisinin olacağı zaman kitlemesini sağladı.

Kuralları değiştirmek

Bir yıl sonra, Gazze'nin çoğu moloza döndü, en az 1300 Gazzeli öldü, 13 İsrail'li yaşamını yitirdi.

Toplumun ana hedeflerini gerçekleştirmek için strateji olarak şiddet kullanılmasının abesliği hiç bu kadar açığa çıkmamıştı, iki-devletli çözümün batması gibi... 15 yıl önceki barış prosesinin daha başındaki başarısızlığı gibi.

İsrail'in bu trajediden sonra Filistinlilere, sınırları belirli bir Filistin devleti önermesi pek mümkün görünmüyor.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Yeni göreve başlayan Obama hükümeti bunun yapılması için zorlayabilir.

Fakat, daha makul görünen o ki iki-devlet çözümü geçmişte olduğu gibi yakın gelecekte de aldatıcı olmaya devam edecek.

Bu durumda filistinlilerin yüzleşmesi gereken seçenekler şunlar: İsrail'in kuralları ile oynamaya devam edip, bir sonraki nesilde de bağımsızlık hayallerinin yitip kaybolduğunu izlemek, veya kuralları değiştirip tarihi Filistin üzerinde İsrail'lilerin sahip olduğu aynı hakları talep etmek.

Olmert'in uyarısını dikkate alarak Filistinliler tarihi Filistin/Eretz Yisrael topraklarını her iki halkın yararına paylaşabilirler, birini diğerine rağmetmek yerine.

Yol şüphesiz uzun ve acılı; ama sonunda savaşın sisleri dağıldığında Filistin veya İsrail için bağımsız, barış dolu bir geleceğe yol açan farklı bir yolun ortaya çıkacağını düşünmek çok güç.

Mark LeVine California Üniversitesi Orta Doğu tarihi profesörü, ve Heavy Metal İslam: Rock, Direniş ve İslam'ın Ruhu için mücadele ve yakında çıkacak İmkansız Barış: 1989'dan beri İsrail/Filistin kitabının yazarıdır.

Gazze Katliamını “gerekli” kılan arka plan...(Ahmet Cem Özen)

Beklenen oldu ve savaş başladı! İsrail’in 27 Aralık’ta füze saldırısıyla başlayan ve 1 hafta sonra da karadan işgal olarak devam eden Gazze operasyonu 6 aydır nispeten suskunluğa bürünmüş olan bölgenin tekrar kan gölüne dönmesine neden oldu. Özellikle çocukların saldırılarda büyük zarar görmesi dünya kamuoyunda en çok tepki çeken unsur oldu. Savaşın insanın kanını titreten sesi yalnızca Gazze’de değil tüm vicdan sahibi kulaklarda inler hale geldi.

Bu saldırının **zamanlaması üzerine yoğunlaşmak**, Ortadoğu sorununu daha ayrıntılı incelememizi sağlayacaktır. Zira 8 yıllık George Bush dönemi kapanırken, Obama’nın başkanlık koltuğuna oturmasına haftalar kala ve İsrail’de de seçimlere 2 ay varken bu operasyonun zamanlaması dikkat çekiyor.

Yalnızca Amerika’da değil tüm dünyada büyük beklentilerle tahta çıkacak olan Obama’nın bu ilk uluslararası sınavı olacak ve kendisi için ne şanssızlıktır ki tam görevine başlayacakken kucağında bu sorunu buldu. Bu yazıda Obama’nın İsrail’in Gazze saldırısında takınacağı tutum incelenmeye çalışılacaktır.

Çatışma

2006 yılında Gazze’nin Hamas tarafından ele geçirilmesi ve Batı Şeria’nın El Fetih hakimiyetinde kalması sonucu yaşanan bölünmeden İsrail’in mutsuz olması beklenemezdi. Zaten güçsüz olan rakiplerinin fiziksel olarak ikiye bölünmesi İsrail için kaçınılmaz bir fırsattı. Gazze şeridinin kendisi zaten dışarıyla bağlantısı rahatlıkla kesilebilecek bir alandı. Hamas’ı boğmak için büyük şans!

Ve öyle de oldu. Gazze’ye başta gıda olmak üzere pek çok metanın giriş ve çıkışı sıkı kontrol altına alındı. Mısır’ın Refah sınır kapısını tam olarak açmaması Gazze’nin dışarı ile bağlantısını çok sınırlı bir hale getirdi. Buna pragmatik bir çözüm bulunmakta gecikilmedi: Tüneller.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Yeraltındaki bu tünellerden Mısır ile Gazze arasında büyük bir alışveriş ve kaçakçılık başladı. Bu kaçakçılıktan kazanılan ekstra kar Hamas'ın kasasına giriyordu ancak bu para içerideki 1.5 milyon Gazzeliyi beslemeye yetecek seviyede değildi.

Bu sırada Hamas amatör yapım ve pek de etkili olmayan Kassam füzeleriyle İsrail topraklarına füze saldırısı düzenlemeye devam ediyordu. 2008'in ortasında varılan 6 aylık ateşkesin koşulları Hamas'ın roket saldırılarını kesmesi ve İsrail'in Gazze'ye uyguladığı ablukaya son vermesiydi. Bu süreçte Hamas'ın saldırılarını sıfırlamamasını bahane eden İsrail Gazze üzerindeki ablukayı tam olarak kaldırmadı.

Ateşkes biterken istediğini elde edememiş olan Hamas yeni bir ateşkese yanaşmazken İsrail tarafı da roket saldırılarının devam ettiğini söyleyerek ateşkes teklif etmedi. Hamas tarafında Suriye'de yaşayan Hamas lideri Halid Meşal'in özellikle ateşkese karşı çıktığı biliniyor. Bu gelişmeler üzerine İsrail 27 Aralık'ta Gazze'de bir polis okulunun mezuniyet törenine roket saldırısı başlatması üzerine çatışma başladı. 3 Ocak'ta ise İsrail kara ordusu Gazze şeridini karadan işgal etti.

Obama

Her ne kadar Obama Amerika'nın Bush döneminde kendisini son derece güç durumda bırakan dış politikasını devam ettirmeyeceği sinyali vermiş ise de seçim sürecinde İsrail'e destek mesajları verme konusunda John McCain ile yarışa girmekten çekinmemişti. "Eğer iki kızımın uyuduğu evime birisi roket fırlatsaydı bunu durdurmak için tüm gücümü kullanırdım. İsraililerin de bunu yapacağını düşünüyorum" sözü Obama'ya aitti (1).

Herkesin beklentisi Obama'nın daha uzlaşmacı bir dış politika izleyeceği yönünde. Bu bağlamda Amerika'nın klasik pragmatizm temelli dış politikasına geri dönüş yapacağı pek çok kişi tarafından dile getiriliyor (2). Bu politika Amerika'nın yararına olan hükümetlerin rejimleri ne olursa olsun desteklenmesine dayanıyordu.

Bu bağlamda İsrail Obama gelmeden Hamas'a darbe vurmak ve olur da Obama tarafları masaya oturtursa pazarlık konusunda güçlü olmak istedi. Obama göreve gelmeden operasyonun bitirilmiş olması bunun bir göstergesi. Yani İsrail'in Gazze operasyonunun temelinde zamanlama olarak Obama yer alıyor.

Obama'nın işi oldukça zor görünüyor. Zira Bill Clinton bile büyüyen bir ekonomi ve güç olarak zirvedeki bir Amerika ile Ortadoğu'da barış için oldukça çaba göstermesine karşın başarılı olamamıştı (3). Ancak Obama tahmin edilebileceği gibi şu anda başında bir Ortadoğu sorunu istemiyor. Ülkedeki ekonomik krizin mesaisinin büyük bölümünü alacak olan Obama daha başkanlık koltuğuna oturmadan kucağında bulduğu İsrail'in Gazze işgalinden hiç de hoşnut değil (4).

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Obama, İsrail'in Gazze'yi işgaline sessiz kalmasının nedenini "bir ülkede tek başkan olur" sözüyle açıklıyor. Dış politikada karmaşık seslerin çıkmasının ülkeye zarar vereceğini söylüyor. Ancak bu "tek başkan" söylevi ekonomik kriz karşısında geçerli olmuyor. Obama yeni paketler açıklıyor, hangi sektörlere yardım edeceğini duyuruyor ve yeni ekonomi politikası hakkında yorum yapmaktan çekinmiyor ancak iş İsrail'e gelince suskunluğa bürünüyor. Ancak bu durumun oluşmasının altında İsrail yanlılığından çok, yanlış yapmama kaygısı yatıyor (5).

Tüm bu görünümün dışında Obama'nın İsrail'e sıcak bakmayacağına dair haberler de var. Haaretz'de çıkan bir makaleye (6) göre Obama İsrail ile Arap ülkeleri arasındaki çatışmada aktif bir rol oynayacak. İsrail'e olan desteği sürerken bu ülkenin sivillere karşı girişeceği operasyonlara sert tepki vermesinin beklendiği yazılan makaleden anlaşıldığına göre İsrail tarafı da Obama'ya kuşkuyla bakıyor.

2000 yılındaki ikinci İntifada sonrası George Bush İsrail'e büyük bir diplomatik kredi açmış ve İntifada'nın toplumsal etkilerinin bastırılmasını sağlamıştı (7). Obama'nın aynı krediyi vermeyeceği beklentisi ile 4 veya 8 yıllık Obama döneminde bölgede barış yönünde önemli adımlar atılması için Amerikan baskısının artacağı tahmini yapılabilir.

İsrail

Ehud Barak'a göre "kolay ve kısa olmayacak" bir operasyon olan Gazze'nin işgalindeki amaç Obama göreve gelmeden Hamas'a bir darbe vurmak idi (8). İsrail birlikleri Obama'nın yemin töreninden önce operasyonu bitirme sinyali verirken geriye yüzlerce ölü kaldı ve Hamas hala Gazze'de yönetimde.

İsrail'de Şubat ayında seçimler gerçekleşecek ve Benyamin Netenyahu liderliğindeki şahin Likud operasyon öncesi anketlerde önde gidiyordu. Başbakan ve Kadima lideri Ehud Olmert'in seçimler sonrası yolsuzluk skandalından ötürü hapse girmesi bekleniyor. Yerine gelecek Tzipi Livni hükümeti kurmayı başaramamış ve ülkeyi erken seçime götürmüştü (9). Böylesi bir durumda, daha açık bir ifadeyle ülkede doğru dürüst hükümet yokken, böyle bir operasyona girişilmesi akla Kadima'nın puan toplama kaygısını getiriyor.

İsrail'in Gazze'yi 2005 yılında terketmesi ve bölgeyi ele geçiren Hamas'ın 15.000 kişilik bir ordu kurması bölgedeki inisiyatifin İsrail'in elinden çıkmasına neden olmuştu (10). Eğer Hamas bu operasyondan başı dik biçimde çıkarsa zaten 2006'da Hizbullah karşısında büyük prestij kaybı yaşamış olan İsrail Hamas karşısında da konum olarak oldukça gerileyecek.

Ehud Barak'ın "2006'dan bu yana hiçbir Hizbullah roketi İsrail topraklarına düşmedi" sözü nasıl ki Hizbullah'ın bölgedeki prestij ve gücünü artırdığı gerçeğini yansıtmıyorsa Gazze'ye düzenlenen operasyon da Hamas'ın etkinliğini azaltmayacaktır. Hamas ve özellikle Halid Meşal bu operasyonun, iktidarda kaldıkları sürece, kendilerine güç kazandıracığının bilincinde ve bundan sonra bu gerçek üzerinden politika yürüteceklerdir (11). Yeni başkan Obama Hamas ile ilişkiye geçecektir. Ama soracağı soru "hedefiniz İsrail'i yok etmek mi yoksa Gazze'yi düzeltmek mi?" olacaktır (12).

Sonuçlar

- 1- İsrail'in birincil amacı Obama gelmeden Hamas'ı vurmaktır. Obama barış için tarafları zorladığında İsrail'in böyle bir şansı olmayacak.
- 2- İsrail'de seçime 2 ay kala doğru dürüst hükümet yok. Böylesi bir ortamda oyları düşen Kadima popülaritesini artırmak istiyor. Hamas'ı vurmak yolunu seçtiler.
- 3- Hükümetin seçim yatırımı olan operasyon uzun vadede Hamas'ı güçlendirecektir.
- 4- Obama'nın İsrail'e yaklaşımı Bush'tan farklı olacaktır. Başkanlığı döneminde tarafları barış masasına oturtması beklenmektedir.

Kaynaklar

- (1) "Barack Obama under pressure to break silence over Israel-Gaza crisis", Daily Telegraph, 30 Aralık 2008.
- (2) "L'improbable couple de la diplomatie américaine", Jacques Hubert-Rodier, Les Echos, 17 Aralık 2008.
- (3) "On Obama's plate", The Economist, 31 Aralık 2008.
- (4) Obama and Israel, Today's Zaman, 5 Ocak 2009.
- (5) "Obama's 'One President' Gambit", Washington Post, Michael D. Shear, 31 Aralık 2008.
- (6) "Obama's warning to Israel", Haaretz, Aluf Benn, 7 Ocak 2009.
- (7) "Israel's Gaza Surge", The Wall Street Journal, 4 Ocak 2009.
- (8) a.g.m.
- (9) "İsrail'in Erkek ve Yaşlı Politikacıları Arasında Bir Kadın", Ahmet Cem Özen, 3 Ekim 2008, <http://www.ahmetcemozen.net/?m=200810>.
- (10) "Israel's Gaza Surge"
- (11) " Hamas Knows One Big Thing", Bret Stephens, The Wall Street Journal, 30 Aralık 2008.
- (12) "Israel's Goals in Gaza?", Thomas Friedman, The New York Times, 14 Ocak 2009.

İsrail, Tehlikeli Barış ve Sürekli Savaş (Sever Işık)

İsrail, Tevrat'a geçen peygamber Micah'ın hayal ettiği, kılıçların sustuğu, bir huzur ülkesi değil; " onlar kılıçlarından saban yapacaklar, mızraklarından da orak; ulus ulusa karşı kılıç çekmeyecek savaş nedir bilmeyecekler. Fakat her insan kendi bağında bahçesinde oturacak ve kimse onu korkutmayacaktır." (Micah, 4:3-4)

"Bir savaş kazandığınızda, halkınız birleşir ve sizi alkışlar. Barış yaptığınızda ise, halkınız gücenir ve sizden kuşkulandır." Bu söz Nobel barış ödüllü Şimon Peres'e ait. Alkış getiren, birleştirici bir zafer olarak savaş ve gücenikliğe sebep olacak olan barış... Bu söz

tarihin en uzun süreli nefret ve şiddetinin, mantığının ve motivasyonunun İsraili bir mandarinin ağzından veciz olarak dile gelişi...

İsrail, halkı savaş ile memnun edip, varlığını ve zaferini ölümler üzerine inşa edip, sırtını okyanusun öte yakasında muktedirlere yaslayıp medet umdukça, Filistinlileri aşağıladıkça Ortadoğu'nun ufkunda barış olmayacak gibi.

Kabbani' nin dediği gibi; "horlanırken sürekli barışa inanır mı insan?"

Bugün Gazze'de İsrail'in akıttığı masumların kanı, Ortadoğu'daki nefretin tahkim ve takviyesinden başka bir işe yaramayacak.

İsrail, aşağılanmış bir dünyanın gözleri önünde işlemeye soykırımını devam ediyor. Uygar dünyadan! bir kınama bile yok. İsrail işini bitirip Gazze'yi "taş devri"ne döndürdüğünde "demokrasi havarileri" hümanist değerler maskesi ile devreye girecekler. BM'nin tarihinde itibarını İsrail kadar sıfırlayan ve hiçe sayan bir devlet yokken; hiçbir devletten ve uluslar arası örgütten İsrail'in aleyhine herhangi bir eylem yok, cılız seslerden başka...

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Tüm dünyada ve medya da fazlası ile mevcut İsrailcilere göre asıl sorun ve tehlike olan Hamas ve Hizbullah gibi örgütler.. Oysa Hamas ve Hizbullah gibi yapılar sebep değil, sonuçturlar. Hamas onlarca yıllık işgalin, sürgünün ve intifadanın; Hizbullah ise Lübnan işgalinin sonucudur olan mukavemet hareketleridir. Eğer Lübnan ve Filistin kendilerinin bu aşığılanmadan ve katliamlardan koruyacak bir devlete ve uluslar arası bir koruyucuya sahip olsalardı bu yapılar ortaya çıkmayacaktı.

İsrail ve ABD Filistin halkının iradesine asla rıza göstermediler. Nobel barış ödüllü Peres, Filistin de Ortadoğu'da yeri olmayacağını söylüyor. Hamas Ortadoğu'nun nadir demokratik seçimlerinden birisinin sonuncunda Filistin halkının tercihi ile iktidara geldi. Seçimler ABD ve İsrail'in istediği El-Fetihin zaferi ile sonuçlamayınca tüm "demokrasi retoriği" askıya alındı. Çünkü oyunda asıl olan İsrail'in güvenliğinin temini idi.

"Hamastan" olarak adlandırılan Gazze'nin yaşama hakkı yok sayıldı. Gazze Abluka altına alındı. Açlıkla dize getirilmeye çalışıldı. Alında, mesele hiç de Hamas değil. İsrail kendisine teslim olmayan ve uluslararası hukukta tanımlanan tüm hakları isteyen hiçbir Filistinli hükümeti ve yapıyı tanımayacak. Bugün Hamas'a karşı izlenen politika dün Filistin toplumunun rakipsiz temsilcisi konumundaki FKÖ karşı da izlenmiyor muydu? İsrail için önemli olan Filistin başta olmak üzere, çevredeki tüm yapıların, velev ki İran gibi uzak olsun, dışlarının sökülmesidir. İsrail, kendisi ile eşit haklara ve statüye sahip, ve bir ordu sahibi, bir Filistin devletini asla kabul etmeyecektir. Mevcut durumda İsrail yenilgiyi tatmadıkça iki devletli bir çözüme ve onurlu bir barışa yanaşmayacaktır.

İsrail'in barışın tesisi gibi bir derdi yok ve hiç olmadı; ne 1948'de, ne 1950'de, ne 1967'de ve ne de Lübnan'ın 1978, 1982 ve 2006'daki işgallerinde; ne de bugün. İşgal ettiği toprakları elinde tutan İsrail'in BM'nin 1967'deki sınırlara dönülmesi kararını umursadığı yok. El'an Filistin topraklarının % 90'ı işgal altında. Sonuçlar tüm çıplaklığı ile ortada iken, "sürekli savaş"ın İsrail'in hedeflerine nasıl hizmet ettiğinin daha uzun bir izahına hiç gerek yok.

Gazze'de ölümler binleri bulurken ve insanlık katledilirken, enformasyon bombasına sahip küresel seri katiller, İsrail'in yaptıklarının "savunma" olduğunu ve savunulabilir olduğunu söyleyerek savunuyorlar. İsrail milyonlarca Filistinli mültecinin dönüş hakkı tanımamışken, hiçbir anlaşmada bunları kabule yanaşmamışken, Filistin topraklarının çoğunu işgal etmiş ve işgale devam ederken, İsrail'in bomba yağmuruna sebepler bulmaya çalışmak, vicdanları sömürsü ve istismar için Holokoust'u araçsallaştırmak. İsrail'i barış yanlısı, Filistinlileri de barış karşıtı göstermek, işgali onaylamak ve "entelektüel sahtekârlıktan başka bir şey değildir.

Kafesteki Hayat (Adil Yapar)

Alman haftalık [DER SPIEGEL](#) Dergisi'nden alınarak çevrilmiştir
Leonie Schultens (El-Halil)

El-Halil kenti, nefretin kökleştiği bir yerdir. Burada çok dar bir alanda Yahudi yerleşimciler, İsrail askerleri ve Filistinli sakinler bir arada yaşamaktadır. 23 yaşındaki Yehuda Şaul imkânsız başarmaya çalışıyor: Parçalanmış bir şehirde barışın tohumunu filizlendirmeyi.

“İsraili yerleşimcilerin hayatlarını korumak ve onların olabildiğince normal bir varlık sürdürmelerini temin edebilmek için, diğer herkesin varlığını mahvetmekten başka yol yoktur.” (El-Halil’de askerliğini

yapmış bir asker.)

Her genç İsraili gibi 23 yaşındaki Yehuda Şaul da vatani görevini ifa etmek üzere askere alınmıştı. Askerliğinin bir yılı aşkın kısmını Filistin İntifadası'nın en ateşli döneminde (2001 - 2004 yılları arasında) İsrail’de Hebron olarak anılan El-Halil kentinde yapmıştır. Çoğu İsraili gençler bu zorunlu askerlik döneminden sonra bir yıllığına yurt dışına çıkar - Latin Amerika ormanlarına gizlenir ya da Asya'nın piriç tarlalarına kaçar. Yehuda öyle yapmayarak, 2004 yılının Haziran ayında terhis olduğunda, birkaç asker arkadaşı ile birlikte “Şovrim Ştika” (“Suskunluğu Bozmak”) isminde bir hareket başlatmıştır.

“Suskunluğu Bozmak” hareketi, askerliklerini El-Halil’de yapan birçok genç İsrailinin yaşadığı sıkıntılara neden olan suskunluğun ve kafalarda oluşan tabuların kırılmasını amaçlamaktadır. Yehuda ve çalışma arkadaşları eski askerlere, El-Halil’de yaşadıkları olayları başkaları ile

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

paylaşma olanağını tanımaktadır. Kendisinin bu organizasyonu kısa süreden beri ayrıca başka Filistinli kentlerde görev yapmış askerlerin de yaşadıklarını belgelendirmeye başlamıştır.

Günlük hayata çatışmaların hâkim olduğu, askerliğe gitmek istemeyenlerin hapse atıldığı bir ülkede, bu organizasyon sadece suskunluğu bozmakla kalmaz, bu oluşum aynı zamanda tüm normları zorlayan bir kuruluştur. Çünkü Yehuda beklenebileceği gibi tipik bir solcu değildir. O askerliği ve yıllık yedek askerlik celplerini reddeden bir “refusenik” değildir. Yahudilerin takkesi olan kippayı giyiyor ve Ortodoks Yahudi inancına bağlıdır. Cuma günleri sabahtan ilgi duyanlar için turlar düzenler, ama aynı gün öğleden sonra, Yahudilerce kutsal sayılan ve iş yapılması haram olduğuna inanılan Şabbat, yani Cumartesi gününün başlangıcını Cuma akşamından evinde kutlayabilmek amacıyla Kudüs’e yetişmek için acele edenlerdendir. Cumartesi günleri ise, telefonla kendisine ulaşamaz. “Suskunluğu Bozmak” teşkilatı, haftanın bu gününde suskun kalır.

El-Halil kentinin Yehuda’nın ilgisini çekmesi, sadece orada yerine getirdiği askerlik görevi ile alakalı değildir. El-Halil herhalde Batı Şeria’daki en karmaşık şehirdir. Bu şehir Yahudi ve Müslümanlar için aynı şekilde kutsal bir şehirdir. Çünkü iki din tarafından kutsal kabul edilen İbrahim Peygamberin mezarı burada bulunmaktadır. Aslında, yani demografik bakımdan, El-Halil bir Arap şehridir. Ancak başka Filistinli şehirlerinden farklı olarak Yahudi yerleşimcileri burada şehrin tam merkezinde yaşamaktadır. Bunlar aşırı dindar olup buradaki varlıklarına gerekçe olarak, burada yaşamalarını emrettiğini iddia ettikleri tanrı kelamını gösteriyorlar.

“Yavaş yavaş kemirerek ilerliyorlar”, diyen Yehuda, “Teker teker, sonra çiftler çiftler evleri alıp sonra tüm bir sokağı ele geçiriyorlar. Çocuklarını öne sürüyorlar, böylece çok zor olanı başarıyorlar. Zira askerlerin çocukları tutuklamaları yasaktır. Ayrıca burada güvenli yaşayabilmeleri için tüm çevrenin askerlerle korunması gerekmektedir - buysa Filistinlilerin hayatlarını cehenneme dönüştürüyor.”, diye açıklıyor.

El-Halil için askeri jargonda “steril” şehir denmektedir. Bu, şehrin boş olduğu anlamına gelir. Bu “steril” ortamını “kirletebilecek” Filistinliler ya şehrin Filistin Yerel İdaresi’nin söz sahibi olduğu bölgelerine çekilmiştir, ya da sindirilmiş olup sessiz bir şekilde evlerinde kalmayı tercih edenlerdir. Eski bir asker şöyle anlatıyor: “Orada altı ay görev yaptıktan sonra, korunmaya esas muhtaç olanların Yahudilerin değil, Filistinlilerin olduğunu anladım, hem de Yahudilerden. Bu bölgedeki tehlike unsuru, Filistinlileri tehdit eden Yahudilerdir.”

Yehuda’nın El-Halil’deki özverili çalışması, aile kökenine bakıldığında şaşırtıcıdır. El-Halil’deki yerleşimciler gibi, kendisi de dindar bir ortamda büyümüştür. Ablası Beytullahim yakınlarında bir yerleşimci sitesinde yaşamaktadır. Ancak Yehuda dinini farklı ifa ediyor. El-Halil’deki askeri vazifesi boyunca, yerleşimcilerle aynı dinde görünmemek için Yahudi takkesi olan kippayı bile çıkarmıştı.

Kimseye Arkanı Dönmeyeceksin

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Bugün Yehuda Yahudi başlığını yeniden takmaktadır. El-Halil sokaklarını gezerken, mümkünse kimseye arkasını dönmeme gayreti içerisinde. “Çok dikkatli olmalıyım. Polisin beni her an varlığımla yerleşimcileri kıskırttığım gerekçesiyle tutuklaması mümkündür. Ve yerleşimciler birçok kez beni taşlamışlardır.” diyen Yehuda’nın cesareti böyle şeylerle kırılmıyor. “Birisinin bir şeyler yapması lazım”, diye sözlerini tamamlıyor.

Yehuda sanki El-Halil’deki askerliği süresince gördüğü onca haksızlığın giderilmesi için çalışıyor. Kendisi gibi, birçok askerin yaşadığı yaygın bir travmadan kurtulmak istercesine. Bu travmayı diğer bir asker şöyle anlatıyor: “Ben olayı çok geç kavradım. Çünkü burası sizi duygularınızdan tamamen soyutlayan bir yerdir. Ne olup bittiğini anlama kabiliyetini tamamen yitiriyorsunuz. Ancak daha sonra her şeyin ne kadar insanlık dışı olduğunu, başkalarına böyle şeyler yapmanın ne kadar iğrenç bir şey olduğunu anlayabildim.”

Bunlar Filistinlilerin evlerine şiddet uygulanarak zorla girilmesi, Filistinli çocukları taş yağmuruna tutan Yahudi yerleşimcilerin korunması, aylarca El-Halil kenti için yürürlükte tutulan sokağa çıkma yasakları - kısacası askerlere İsrail ordusu emriyle yaptırılan her şeydir. Yehuda durumunu şöyle açıklıyor: “Bir süre sonra, bir eve zorla girmenin doğru olduğuna inanmaya başlıyorsunuz. Ancak bu çelişkili dünyadan çıkmayı başardığınızda gözleriniz açılıyor ve El-Halil’de hâkim düşünce vakumunda neler yaptığınızı idrak etmeye başlıyorsunuz.”

Yehuda bugün El-Halil sokaklarından geçtiğinde sorunu şu: Hiç kimse, ne Filistinliler, ne de İsraililer ona nasıl davranacağını kestirememektedir. Uzun boylu, sakallı, atkuyruğuna bağlanmış uzun kıvrıkcık saçlı bu adam hem sokaktaki askerlere, hem de Filistinlilere selam verir. Sadece yerleşimcilerden selamını esirger. Bazı Filistinli çocuklar ona şüpheli bakışlar atar - başında Yahudi kippası bulunan ve İbranice konuşan biri olarak yerleşimcilerin tarifine fazlasıyla uygundur - öte yandan kendileri ile gülüyor ve Arap arkadaşlarını Müslüman usulü ile yanaklarından öperek selamlıyor. Bugün dünyayı tersine çeviren kendisidir. Filistinlilerle birlikte oturan bir İsraili - bu nerede görülmüş?

Yerleşimci barakalarının yanındaki evlerden birinde, Filistinli Hani, ailesi ile birlikte adeta bir kafeste yaşıyor muşçasına hayatını sürdürmektedir. Zira evin girişi ve bütün ön cephesi sıkı bir tel örgü ile kapatılmıştır. Bunun amacı Hani Bey’in ailesinin evinden çıkmasını engellemek değil, yerleşimcilerin attıkları çürük yumurta ve taşlar nedeniyle camların sürekli kırılmasını önlemektir. Hani Bey’in kız kardeşi bize Arapça ve İngilizce olarak yaşamından bahsediyor - buna yaşam denebilirse: İş ve ev arası bir hayat. Evinden her çıktığında ve her eve geri döndüğünde yerleşimcilerin saldırılarına maruz kalıyorlar. “Bir düşünün”, diyor Yehuda, “bu insanlar dostlarıyla bir kahve içmek bile isteseler, önceden askerlerden izin alıp bunu planlamaları lazım ve çıkış belgelerinin düzenlenmesi gerekir. Böyle bir ortamda arkadaş çevresi gütmek imkânsızdır”, diye anlatıyor.

Ölümümüzü Tarladan Geçerek Sırtımızda Taşıdık

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Hani Bey'in babası bir yıl önce vefat etmişti. Ancak şehir içinden geçmesi, "Yahudilere Özel" yolların yerleşimciler tarafından kapatılmış olmasından dolayı mümkün değildi. Bu nedenle Hani Bey ölmüş olan babasının naşını tarlalardan yürüyerek bir cesedi devralan Arap bir ambulansın geldiği bir kontrol noktasına kadar sırtında taşımak zorunda kaldığını anlatan kız kardeşi, yerleşimcilere ait ambulansların Filistinlilerin hastalıkları ile ilgilenmediklerinden yakınıp, hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

El-Halil'deki acı gerçeklik adeta 'Neden?' diye haykırıyor. Ancak Yehuda'ya göre: "Burası ters bir yerdir. Burada 'Neden olmasın?' diye yanıt verilir. Yerleşimciler neden okula giden Filistinli kızlara taş atmasınlar? Neden çete mantaliteleri ile bir Filistinlinin evine girip her şeyi darmadağın etmesinler? Neden Filistinlilerin bu ülkedeki köklerin kuruması için ağaçları kesmesinler? Neden son Filistinli de şehri terk edene kadar sokak sokak ele geçirmeye çalışmasınlar?"

Yehuda'ya göre askerler El-Halil'in gerçek dışı ortamında kayboluyorlarmış. "Kendinizi kaptırıyorsunuz. Buna karşı koyamazsınız. Bir şey yapmak istiyorsunuz, ağzınızı açmak istiyorsunuz, ama emirlere karşı gelemiyorsunuz.", diyor. "Siz verilen emir, 'şehrin tüm giriş-çıkışlarını kapatın!' ise, bunu yapmalıyız. Birçok kez bize: 'Varlığınızı gösterin!' emri verilmişti. Bu emrin anlamı, art arda evlere zorla girip arama yapmak ve bu arada aileleri evlerinin bir odasına kilitlemekten başka bir şey değildir. Benim evime birisi böyle zorla girse - hem de hiçbir gerekçe göstermeden, ben nasıl hissedirdim kendimi?"

Yehuda bir diğer Filistinli dostunu ziyaret ediyor. Birden küçük çocuklar çığlık atmaya başlıyorlar: "Askerler, askerler!", diye. Komşu evde bir bölük İsrail askeri evin kapısını bir levye ile zorla açmaya çalışmaktadır. Evin sahibi askerlerin kapıyı vurmaları üzerine yanıt vermemişti. Yehuda terasa çıkıyor ve askerlere İbranice hitap ediyor: "Selam çocuklar, bir saat sonra tekrar dönmeye ne dersiniz? Adam sadece alışverişe gitmiş. Tekrar geldiğinizde size mutlaka kapısını açacaktır. Böylece hem siz daha az yorulursunuz hem de kapısı sağlam kalır." Bir anlık şaşkınlıktan sonra yanıt hemen yapıştırılır: "Def ol! Yoksa senin de evine geliriz!"

"Burada olup bitenler, Güney Afrika'daki eski ırkçı Apartheid rejimindeki uygulamalara benzer"

Eve döndüğünde gülümsüyor, Yehuda: "Askerlerin kafası karıştı. Burada ters bir durum var. Ben İsrailiyim ve Filistinlilerle birlikte oturuyorum. Bu onları şaşırttı." Ev sahibi yerleşimcilerin çocuklara saldırısını gösteren videolar gösteriyor. Ancak internete koyamıyor - yerleşimciler telefon hattını kesmişler ve kimse onu tamir etmeye cesaret edememektedir. Bir yıldan uzun bir süredir evinin telefonu çalışmamaktadır. Çocukları da bizzat saldırılara maruz kalmışlardır. Bir gün yerleşimci bir kadın Hani Bey'in en küçük oğlunun dişini bir taşla kırmıştır. Oğlan o olaydan beri sadece yarım ağızla gülümser.

Yerleşimciler, polis ve ordunun şiddet eylemlerine karşın ve El-Halil kentinde neredeyse her köşede yerleşimcilerin "Arapları gaz odalarına gönderin" tarzında Nazi-zulmüne gönderme

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

yapan yazıları bulunmasına rağmen, Yehuda cesaretini kaybetmemektedir. Haziran 2005'ten beri "Suskunluğu Bozmak" teşkilatındaki arkadaşları ile birlikte 900'ü aşkın İsrailinin El-Halil kendine gelip buradaki gerçekleri görmelerini sağlamıştır. Bunların arasında, İsrail'in 1967 sınırlarına geri dönmeyi kabul etmesini ve Kudüs şehrinin bölünmesini savunan Yachad partisinin başkanı Yossi Beilin gibi tanınmış politikacılar da vardı.

El-Halil'de geçirdiğimiz bu Cuma günü saatler hayli ilerlemiştir. Yehuda, Kudüs'e giden son otobüsü yakalamak için koşuyor. Birazdan kutsal Şabbat başlayacaktır ve o zaman hala sokaklarda olmak istemez. Yehuda koşarken Filistinliler arkasından el sallar ve askerlerle yerleşimciler şaşkınlıkla bakakalırken ilginç bir manzara ile karşı karşıyayız. Otobüse bindikten sonra sessizleşiyor, Yehuda. Yavaşça İbranice bir şarkı mırıldanmaya başlıyor: "Şalom lakh erets nehederet" ("Selam olsun sana, görkemli ülke"). Ancak otobüs Kudüs'e giden yolda art arda Yahudi'lerin işgal yerleşimlerinden geçtikçe ağzından bu sözler dökülüyor: "Apartheid - Burada olup bitenler Güney Afrika'daki ırkçı rejimin yaptıklarından farklı değil."

Yehuda Şaul ve organizasyonu hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler, internette www.breakingthesilence.org.il adresi altında daha fazla detay öğrenebilir. El-Halil'de faaliyet veren bir diğer uluslararası grubun internet sitesi www.telrumeidaproject.org adresi altında bulunabilir. El-Halil'deki yerleşimcilerin perspektifleri www.hebron.com/1st.html adresinde tarif edilmektedir.

İsrail bir boşluğu dolduruyor! (Tuncay Yılmaz)

www.geliboluyuanlamak.com

Gazze bir asır önce Osmanlı toprağıydı. İstanbul ne kadar Osmanlı ise Gazze'de o kadar Osmanlıydı. Ne zaman Gazze adını duysam adeta mini bir Çanakkale olan 1. ve 2. Gazze Muharebelerini , Ali Muhtar tepesini, Çanakkale'deki başarılarını Gazze Muharebelerinde de tekrar eden birliklerden 125. Alay'ı hatırlarım...

Osmanlı İmparatorluğu'nun Birinci Dünya Savaşı sırasındaki başbakanlarından Said Halim Paşa kadar kehaneti tutan başka bir devlet adamı yoktur herhalde. Merhum bu günleri görse herhalde sürekli haklı çıkmanın üzüntüsünü yaşardı. 1920'li yıllarda Malta'da İngilizlerin elinde esir iken çeşitli devlet başkanlarına yazdığı mektupta başta Ortadoğu olmak üzere Kafkaslarda, Balkanlarda uzun sürecek karmaşayı doğru olarak öngörmemiş miydi ?

"...Siz Osmanlı İmparatorluğu'nun tarih sahnesinden çekilmesinden sonra bıraktığı boşluğu (n yerini) hiçbir devletin, kurmayı düşündüğünüz Milletler Cemiyeti'nin alamayacağını , hiç birisinin üç kıtanın en karışık ve dağdağalı mıntıkasında Osmanlı Hakanlığı kadar adaleti, hakkı, nasfeti, musavatı temin edemeyeceğini göreceksiniz. Osmanlının elinden zorla, zalimce, haksızlıklar irtikap edilerek alınmış topraklarda huzur ve sükûn tesis edilemeyecek. Ne tarihî , ne irkî , ne de dini kıstaslar, hakim kuvvetler mücadelesine mani olamayacak, kanlar dökülecek ve Osmanlı aranacak. Bunu sizin halefleriniz arasında itiraf edenler çıkacak. Çünkü Allah'ın adaleti gün olur hükmünü icra eder!"

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Arap-İsrail sorunu Birinci Dünya Savaşı'ndan günümüze kalan en önemli sorunlardan bir tanesi. Ve bugün kanser haline gelmiş bu sorunun çok acı relapslarından birini yaşıyoruz. Şu sıralarda ölü sayısı 500'ün üzerinde. Muhtemelen bu sayı daha da artacak...

İsrail bunu hep yapıyor. İsrail için hiçbir uluslararası kural geçerli değil, Cenevre Sözleşmesi vs. gibi anlaşmalar kağıt üzerinde sadece... Adeta toplama kampına çevirdiği bir bölgeyi hem ambargoyla abluka altına almış durumda... İsteddiği zaman, fütursuzca sivil hedef gözetmeden vuruyor. İşin ilginç yanı her zamanki gibi çevresindeki ülkelerden, medeniyetin beşiği Avrupa'dan , barışın tesisi için kurulmuş Birleşmiş Milletlerden ufak cız , adet yerini bulsun diyen protestolar haricinde hiç ses çıkmıyor. Gerekirse kilometrelerce ötedeki bir ülkeyi tehdit edebiliyor. İsrail kendi açıklamalarında da çelişkili. Hamas'ı terör örgütü kabul ediyor ama ateşkes antlaşmaları yapmakta , esir değişimlerini devam ettirmekte hiçbir beis görmüyor. Bu arada sağduyulu aydınlarının, sağduyulu din adamlarının sesleri de pek duyulmuyor artık. (Sahi neredesiniz Gideon Levy, Israel Shakak ?)

Ve son kanlı katliam da gösterdi ki İsrail Ordusu (IDF) sadece ve sadece sivilleri hedef alıyor... Dünyanın en gelişmiş, en ileri ordularından biri kabul edilen İsrail Ordusunun gücü sadece sivillere yetiyor... Yarı düzenli birlikler karşısında bile ne hallere düştüğünü 2006 yılındaki Lübnan savaşında gördük.

Gazze'nin Auschwitz'den ne farkı var sanki? Gazze'de ilaç yok, Gazze'de sağlık hizmeti yok... Gazze'de siviller ölüyor... Ufacık bir bebeğe karşı savunma hakkının kullanılması Firavun'un "İsrailoğullarının doğacak bütün erkek bebeklerini öldürün" emrine ne kadar da çok benziyor...

Prensibim açık. Dini, dili ırkı ne olursa olsun sivillere karşı yapılan hiçbir saldırı maruz gösterilemez. İsrail'in sivil hedeflere yönelik saldırısını nefretle kınıyorum. Açık hava hapishanesine çevrilen, temel ihtiyaçları bile gidermenin çok önemli bir sorun haline geldiği Gazze sorununa Türkiye'nin el atması, diplomatik ağırlığını mutlaka koyması gerekiyor. Türkiye tarihten gelen sorumluluğunun bilincinde olmalı. Aksi halde 1918'in o bozgun günlerinde , üsteğmen Selahattin Bey'e "Ah siz Türkler Bizi kimlere bırakıp böyle gidiyorsunuz " diyerek hıçkır hıçkır ağlayan genç bir kez daha hayal kırıklığına uğrayacak...

Filistin artık Arapların esas davası değil (Dalal Bizri)

Dalal Bizri - Al Hayat, Londra - **Çeviren** : Mehmet Yılmaz

Sunuş : [Al-Hayat](#) Londra, Newyork, Beyrut ve Riyad'da Arapça ve ingilizce olarak yayınlanan 300 bin tirajlı bir Arap gazetesi. Avrupalı anlamda sol ve liberal bir çizgide olan gazete zaman zaman "Batı ve Suudi yanlısı" olmakla bazen de Arap milliyetçiliği ile suçlansa da klişelerin ötesine bakabilen yazarları barındırıyor bünyesinde.

Gazetenin kendisini tanıtmak için hazırladığı bir metin [buradan](#) okunabilir.

Filistin artık Arapların esas davası değil

Yerleşmiş bir töreye göre İsrail'in saldırganlığına karşı Filistin ile dayanışma içinde olmamız gerekiyor. Kendimizi böyle bulduk silahlı direniş ve İsrail'in orantısız güçle tepki verme girdabında. Filistinliler ne zaman bir İsrail şehrine roket atsalar İsraililer abluka ve katliam uygulayarak kolektif "ceza" ile yanıt veriyor.

Arkasından biz töreye uyarak şaşırılmış gibi yapıyoruz bu vahşet karşısında. Sanki ilk defa oluyormuş gibi. Sanki bu ordulaşmış devlet bütün askerî kapasitesi ile cevap vermeyecekmiş gibi. İstiyoruz ki İsrail aynı güçte ve aynı zayıf isabet kapasitesine sahip ilkel roketlerle karşılık versin.

Aptallığımız burada da bitmiyor. Zannediyoruz ki öfke gösterilerimiz, kınamalarımız yurtseverlik hislerimizin gücünü göstermeye yetecek. Katliam bitince her zamanki uyuşukluğumuza dönüyoruz bir daha ki "beklenmedik" saldırıyı beklemek için.

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Gene töremize göre kelimelerimizi aynı listeden seçiyoruz: ***“İsrail şeytandır, Arap yöneticiler satılmıştır...”*** ve İsrail haritadan silinmediği sürece mücadelenin bitmeyeceğine yemin ederek bitiriyoruz.

Ama en sevdiğimiz slogan şu: ***“Filistin bizim esas davamızdır, gerisi teferruattır”***. Oysa bu slogan gerçeği yansıtmaktan çok uzak. Filistin davası bizler için o kadar da “ESAS” değil. Bölgesel politik güçlerin birbirlerini zayıflatmak için kullandıkları bir araç haline geldi Filistin.

Hizbullah’ın 2006 temmuzundaki ***“ilahî zaferi”*** Filistin’in kurtuluşunu değil Lübnan’daki siyasi oyunları etkiledi. Mart başında Gazzelilerle dayanışmamız doruktaydı. Beyrut’ta yapılacak bir oturma eylemi için toplananlar atılacak sloganlar konusunda anlaşamadılar ve eylem yarıda kesildi. Bunun yanında Lübnan’ın siyasî ajandası bazı ***“teferruat”*** davalar ve bunlarla ilgili gösteriler ile doluydu. Sayda’da Halkçı Nasser Organizasyonu Saad Maarouf’u ölüm yıldönümünde andılar. Chatura’da Millî Sosyalist parti kurucusu Antoun Saadé’nin doğum gününü kutlandı. Beyrut’ta bir plajda solcu gençler Amerikan zırhlısı USS Cole’un bir maketini yakarken biraz ilerde bir kaç yüz Kürt Abdullah Öcalan’ın hapse atılmasının kınayan sloganlar atıyorlardı.

Lübnan’daki politik odaklardan hiç biri Filistin’i ***“esas dava”*** olarak görmüyor. İran’ın o uzun kolunu uzatmasının sebebi ise Gazzelilere yardım etmek değil Arap devletlerinin aralarındaki ayrılıkları daha da derinleştirmek.

Filistin uzun bir zamandır manipölatörlere terk edildi. Ve bu durum devam ediyor zira sahte zaferler için Filistin’i sağmal inek gibi kullanan eskilerin yerini yeni gelenler aldılar.

Bugün MOSSAD için ne yaptın? (Rasim Ozan Kütahyalı)

Bu aralar bir yandan Ergenekon sürecinde son yaşanan operasyonları, gözaltına alınan devletin “saygın” adamlarını ve bombaların istiflendiği tarlaları konuşuyoruz... Bir yandan da Gazze kıyımını, İsrail devletinin hunharlığını ve acımasızlığını...

Aslında birbirine çok bağlı iki mevzu bunlar... Ergenekon meselesi ile İsrail meselesi arasında çok kritik bir bağ var. Bunu çok çok önemsiyorum... İzah etmeye çalışalım...

Öncelikle Ergenekon denilen yapılanma esasen Türk devletinin yeraltı örgütlenmesidir... Derin devlet denilen şey, bizatihi devlettir bu ülkede, devlet de özü itibarıyla askerdir... 70'ler, 80'ler, 90'larda da bu yapı aynı yapıydı... Aynı derin yapılanmadan bahsediyoruz... Sadece Türk devlet zihniyeti kendini yaşanan çağa adapte ettikçe, bu derin yapılanmanın ismi ve hedefleri değişiyor... Bu hedefler bazen devlet-dışı kimi ideolojik gruplarla benzeşiyor. Devlet, o gruplarla geçici ittifaklar kuruyor, onları içine alıyor, bir kaos ve darbe ortamının yaratılması için onları destekliyor. Yeri geldiğinde de bu grupları bozuk para gibi harcıyor, atıyor... Bu hep böyle oldu...

İsrail meselesinde de, Ergenekon zihniyeti iki yönlü strateji izliyor... Bir yandan içeride sistematik olarak Yahudi-düşmanlığını pompalıyor... Dışarıda ise tam anlamıyla İsrail-yandaşı bir rota izliyor... Bir yandan, askerî istihbarat marifetiyle yürütülen projelerle Yahudi-düşmanı kitaplar yazdırılıyor. Kimi televizyon dizilerine verilen lojistik destekle bu ırkçı düşmanlık körükleniyor (Bunu da detaylı yazacağım, 2002-2006 arası Ergenekon'un bir TV ayağı vardı)... Öte yandan İsrail ile savunma işbirliği anlaşmaları, 2 milyar doları bulan silah ticareti anlaşmaları, İsrail'in Gazze katliamını yaptığı uçakların deneme uçuşları için İsrail devletine tahsis edilen alanlar, hem hava hem deniz kuvvetleri bağlamında birlikte yapılan tatbikatlar... Bunları yapan da Türk devleti, Türk Silahlı Kuvvetleri... İsrail'in Gazze kıyımı gibi icraatları için gönüllü antrenman sahası niteliğinde bir ülke Türkiye... Fakat aynı Türkiye'de aynı devlet antisemitik politikalarla kendi Yahudi yurttaşlarını ülkeden kaçtırmak için elinden geleni

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

yapıyor. Bu cumhuriyetin tarihi Yahudilere yapılan ahlak ve hukuk dışı uygulamalarla dolu... Dış ilişkilerde tam gaz İsrail-yandaşı olan devlet zihniyeti, diğer taraftan Müslüman yurttaşlarının İsrail ile Yahudileri özdeşleştirerek her ikisinden de nefret etmesini arzuluyor, bunu kışkırtıyor...

Ergenekon bağlamında son 6-7 yılın projesi de bu strateji üzerine oturuyordu... Erdoğan, Gül ve Arınc gibi isimlerin kökeninin Yahudi olduğu, onların İsrail'in ve ABD'nin adamı olduğu yönünde sistematik propagandalar yürüttü Ergenekon örgütü... Ergun Poyraz, bu işle görevlendirildi, o malum kitapları yazdı... Yalçın Küçük ve Soner Yalçın'ın "gayret"leri Ergenekon'dan ne kadar bağımsızdı? Bunu bu süreçte göreceğiz... Mütedeyyin Türkiye halkının mason, sabetayist, Yahudi denildiği zaman şalterlerinin atacağını bilen Ergenekon zihniyeti bir yandan halkı bu yolla AKP'den soğutmaya çalışıyor, bir yandan da yapılması tasarlanan darbe girişimi için dışarıda İsrail ve ABD'nin desteğini arıyordu... İsrail ve ABD'nin en aşırı-sağcı isimleriyle Ergenekon'un "proje ve tasarım"cı aktörlerinin yakın temasta olduğunu biliyoruz. Düşünün bu örgüt bir yandan da ülke içinde anti-emperyalist sol bir dil üzerinden İsrail ve ABD düşmanlığı propagandası yapıyordu!!

Türkiye hakkında özellikle İslami kesimde Yahudi-düşmanı ırkçı duyguların azması, AKP hükümetinin de bu yönde davranması, Türk devlet zihniyetinin en çok isteyeceği şeydir... Türkiye'de militer/yarı-militer bir sistem Ortadoğu'da İsrail'in, küresel çapta da ABD'nin tam desteğini almadan hayata geçirilemez... Bu iki ülkenin tam desteğini almak için de seçilmiş Türk hükümetinin İsrail ve ABD karşıtı olduğuna bu iki ülke "establishment"inin ikna edilmesi gerekir... O sebeple Türk sivil hükümetlerinin İsrail ve ABD karşıtı çıkışlarından apoletli güçler hep çok memnun olmuştur. 69-71 ve 79-80 döneminde Demirel tam istedikleri gibi davranmıştı mesela... Sivil hükümetlerin bu çıkışları dış destek bağlamında darbecilerin elini güçlendirir... İsteniyor ki, halk bir yandan sistematik propaganda yoluyla Yahudi-karşıtı, Batı-karşıtı çizgide tutulsun, İsrail'in ve ABD'nin sert politikaları bunu beslesin, seçmenlerin bu yoğun duyguları siyasi partileri ve hükümetleri etkilesin, seçilmiş hükümetler gaza gelip ona göre karşıt politikalar uygulasin. Böylece cunta adayları da dışarıya "Bakın ben size her zaman bağlıyım, istikrar sembolüyüm, demokrasi-memokrasi takmayın, mühim olan size yandaş istikrarlı bir yönetimdir. Biz bu çizgideyiz" mesajını versin...

İşte bir darbenin zemini böyle hazırlanır... Ergenekon'un Yahudilik ve İsrail üzerinden yürüttüğü bu strateji çok tehlikelidir... Başarıya ulaşırsa, tüm Türkiye yurttaşlarının geleceği kararır... Bu dava o sebeple yüzü yılın davası...

ABD-İsrail Krizi (Ahmet Cem Özen)

Obama ve değişim kelimelerinin aynı cümle içerisinde sıkça kullanıldığı bir siyasi atmosferde ortaya çıkan son kriz Obama döneminin alışlagelmedik olaylara sahne olacağını gösteriyor. Ancak bu kadarını da kimse bekleliyordu sanırım.

Geçtiğimiz haftalarda ortaya çıkan ve genel olarak ABD-İsrail krizi olarak adlandırılan olay acaba köklü bir dış politika paradigması değişikliği mi yoksa önemsiz bir olay mı? Cevap ne olursa olsun ABD-İsrail ilişkilerinin eskisi gibi olmayacağı açık.

Kriz?

Amerika-İsrail ilişkilerindeki “özel” konumun Obama döneminde başka bir boyuta taşınacağı daha Obama’nın başkanlık koltuğuna oturmasına bir kaç gün kala İsrail’in Gazze’yi işgal etmesi ile belli olmuştu. Obama bu süreçte henüz resmi olarak başkan değildi ve “Bir ülkede iki başkan olmaz” diyerek olaya müdahale etmemeyi tercih etmişti (1).

Buna karşın başkanlık döneminde Filistin-İsrail sorununun çözümü için aktif rol almak isteyen Obama tarafları görüşme masasına oturtmak için yoğun çaba sarf etti. Gerek Dışişleri Bakanı Hillary Clinton gerekse bölgeye atadığı özel temsilci George Mitchell tarafları dolaylı görüşme masasına oturtmaya ikna etti. **1991’den beri doğrudan görüşmekte olan ve bizatihi**

Oslo Barış Anlaşması'nı imzalamış olan iki tarafın dolaylı görüşmelere başlaması ne derece olumlu bir adım; Bu ayrı bir tartışma. Fakat her Amerikan başkanı gibi "Filistin sorununu çözen başkan" olarak anılmak isteyen Obama için bu durum umut verici bir gelişmeydi. Ta ki kriz çıkana kadar.

İsrail'i ziyaret eden Başkan Yardımcısı Joe Biden'ın yetkililerle görüşmelerde bulunduğu gün Shas Partisi lideri olan İçişleri Bakanı Eli Yishai Doğu Kudüs'ün Ramat Shlomo mahallesinde 1600 yeni yerleşim yeri inşasını onayladı. Bu karara Amerikan yönetimi pek çok kişi için, özellikle de Netanyahu hükümeti için, şaşırtıcı derecede sert bir tepki gösterdi.

Bu hareketi hakaret olarak tanımlayan Amerikan Dışişleri Netanyahu'dan bu kararı geri almasını istedi (2). George Mitchell de planladığı İsrail ziyaretini erteledi. Ancak Netanyahu hükümeti yine de bu karardan vazgeçmedi. Yalnızca zamanlama için özür diledi. Bu olayın ardından Amerika'ya giden ve Başkan Obama ile görüşen Netanyahu birlikte açıklama yapılmadan ve fotoğraf çekilmeden "**üçüncü dünya ülkesi diktatörü**" gibi bir muameleye maruz kalarak Beyaz Saray'dan ayrıldı (3).

İsrail'in Washington Büyükelçisi olayı son 35 yılın en önemli krizi olarak nitelendiyse de daha sonra bu ifadesinden vazgeçti (4). Barack Obama da bu durumu "Dostlar arasında anlaşmazlıklar olabilir" diye nitelendirdi (5). Amerika'nın güçlü Yahudi lobilerinden AIPAC'ta konuşan Hillary Clinton her ne kadar İsrail'in yerleşim politikalarını eleştirdiyse de "İsrail'in güvenliği Amerika'nın güvenliğidir" sözüyle İsrail'e desteğini gösterdi (6). Bu açıklamalar sonucunda kriz şimdilik rafa kalkmış gibi görünüyor.

Yerleşim Politikasında Geri Adım Yok

Likud ve İşçi Partisi'nin yanında Dışişleri Bakanı Eli Yishai'nin liderliğindeki dinci Shas ve radikal sağcı Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman'ın Evimiz İsrail Partisi'ni bünyesinde barındıran İsrail hükümeti yakın dönem İsrail tarihinin en fanatik hükümeti. Kudüs ve Batı Şeria'da yerleşim politikalarının ateşli destekçileri olan Yishai ve Lieberman daha çok yerleşim yeri için bastırıyor. Her ne kadar Yishai ve Lieberman'ın baskısı ile değil kendi inisiyatifi ile bu politikaları yürüttüğünü söylese de (7) Netanyahu'nun hükümet ortaklarının siyasi baskısı altında olduğu kesin.

Amerika'nın son çıkışında geri adım atmayan İsrail hükümeti şimdilik Doğu Kudüs'teki Ramat Shlomo mahallesinde 1600 konutluk inşaat kararını dondurduysa da Obama'nın net tavrına aldırış ediyor gibi gözüküyor (8). Zira AIPAC'ta yaptığı konuşmada Netanyahu "Yahudiler 3000 yıl önce Kudüs'te inşaat yapıyordu, şimdi de yapıyor" derken (9) hükümet ortaklarından Lieberman "New York'ta yaşayan Yahudilere Queens'te inşaat yapamayacaklarını söyleyebilir misiniz ki?" diyor (10), diğer ortak İçişleri Bakanı Yishai ise Ramat Shlomo mahallesinde Yahudi yerleşimi kararını verenin kendisi olduğu için Tanrı'ya şükürler ediyordu (11).

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Ramat Shlomo radikal Yahudilerin yaşadığı bir yer ve kendileriyle yapılan röportajlarda bu toprakların kendilerine Tanrı tarafından hediye edildiğini iddia ediyorlar (12). İsraili yetkililer bu düşünceye ne kadar yakın bilinmez ama gerçekte Doğu Kudüs'te Araplara imar izni verilmezken Yahudi yerleşimleri hızla artıyor (13).

Unutulmaması gereken bir diğer nokta da Filistin'deki Yahudi yerleşimlerinin İsrail halkı ve siyasetçileri için taşıdığı önem. 2005 yılında Gazze'den tek taraflı yerleşimcilerin çekilme kararı Likud'un bölünmesine ve Ariel Sharon'un bu partiden ayrılıp Kadima'yı kurmasına neden olmuş, İsrail iç siyaseti büyük bir çalkantı içine girmişti.

Tepkinin Nedeni

Mevcut İsrail hükümeti Filistin tarafı ile masaya oturmak konusunda hiç de istekli değil. Bu durum en azından masada görüşmelerin yürütüldüğünü görmek/göstermek isteyen Obama'nın işine gelmiyor. Bundan dolayı hükümeti baskı altına almak veya bizzat hükümeti düşürmek için böylesi bir harekete girmiş olması kuvvetle muhtemel (14).

Obama yönetimi en azından sürecin devam ettiğini göstermek için tarafların masada kalmasını istiyor. İsrail hükümetinin radikalliği ise bunun önündeki en büyük engel. Dinci Shas ve Evimiz İsrail radikal politikaları sürdürmekte kararlı. Bundan dolayıdır ki bu iki radikal unsurun koalisyondan çıkarılıp yerine Kadima'nın getirilmesi yaşanan krizden sonra gerçekçi bir seçenek haline geldi (15).

Kadima'nın parlamentodaki sandalye sayısı 28 iken iki radikal sağ partinin toplam sandalye sayısı 26 (16). Yoğun Amerikan baskısı Netanyahu'yu ılımlı Kadima'yı hükümete alıp bir ulusal hükümet kurmak zorunda bırakabilir. Böylece barış süreci olumlu bir yola girer. Ancak Netanyahu'nun kendi içinden kopan Kadima'yı koalisyonla almasını kendi tabanına anlatması da siyaseten oldukça zor.

Netanyahu'nun Zor Günleri

İsrail'i zorlayan yalnızca ABD ile yaşanan kriz değil. Netanyahu hükümeti dış politikada çok zorlu bir dönemden geçiyor. Dubai'de Hamas komutanının suikastinde Avrupa ülkelerinin pasaportunun kullanıldığının ortaya çıkması ve bölgedeki en önemli müttefiklerinden Türkiye ile yaşanan alçak koltuk krizi İsrail'in son dönemde dış politikada epey başını ağrıtmıştı (17).

Büyük ihtimalle Dışişleri Bakanı Lieberman'ın talimatı ile Türk büyükelçisini alçak koltukta oturtup diplomatik bir krize sokan Dışişleri Bakan Yardımcısı Danny Ayalon İsrail Dışişlerini çok zor durumda bırakmıştı (18). İsrail Türkiye'den resmi özür dilemek zorunda kalmış ve gereksiz şekilde kamuoyunda zor duruma düşmüştü (19).

Hamas komutanlarından Mahmud El Mabhuh 19 Ocak 2010'da Dubai'de öldürülmüş ve gözler Mossad'a çevrilmişti. Suikastte İngiltere pasaportlarının kullanıldığının öğrenilmesi sonucu İngiltere bir İsrail büyükelçi görevlisini ülkeden ihraç etti (20). İngiltere tarafının kızgın

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

olduğu yapılan açıklamalardan anlaşılıyor. Böylesi bir skandalın cevabı belki kamuoyu önünde verilmeyebilir ama perde arkasında bunun hesaplaşması gerçekleşecektir.

Avrupa Birliği'nin İsrail'in yerleşim politikalarını kınadığı (21), Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi'nin Gazze'nin işgalinden dolayı İsrail'in tazminat ödemesi gerektiği kararını aldığı (22), Ortadoğu Dörtlüsü'nün İsrail'i kınadığı (23), Ürdün lideri Abdullah'ın "İsrail ateşle oynuyor" açıklaması yaptığı (24) ve hatta bazı firmaların İsrail ile ahlaki nedenlerde dolayı iş yapmaktan çekindiği (25) bir dönemde AIPAC'ın ilişkilerin normale dönmesi yönündeki lobi çalışması (26) İsrail'in diplomatik arenada ne kadar sıkıştığının bir göstergesi.

Sonuç

Ortadoğu politikasında selefinden farklı bir portre çizmeye kararlı olan Obama tarafları en azından masada görmek istiyor. Ancak Netanyahu hükümetinin kimyası buna müsait değil. Bundan dolayı Obama hükümete baskı yapacak gibi görünüyor. Ancak ABD-İsrail ittifakı kökten değişmiyorsa da ABD'de giderek, lobilerin baskısı nedeniyle kısık sesle de olsa, **1967'den beri İsrail'e verilen açık çekin artık karşılığının olmadığı ve yeni bir iş anlaşması yapılması** gerektiği yönündeki görüş güçleniyor.

Netanyahu tarafının bu diplomatik sıkışıklığa hem de iç kamuoyunu göz önüne alarak nasıl karşılık vereceği ise önemli. Zira böylesi radikal bir hükümet çıkış yolunu şiddette arayabilir. Yakın gelecekte bölgede bir İsrail askeri agresifliği ortaya çıkabilir. Kendisini kurtarmak isteyen Lieberman ve Yishai böyle bir seçeneği zorlama yoluna gidebilir.

Bu noktada İran daha bir önem kazanıyor. İsrail hükümeti muhtemel askeri bir agresifliği ABD üzerinden de yürütebilir. ABD'nin İran ile tansiyonu yükseltmesi İsrail'Obama'nın İran ile diyalog arayışlarını da tüm bu tabloya eklersek Obama döneminde ABD-İsrail ilişkilerinin dönüşüme uğrayacağını tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok.

Zaten şimdiden pek çok İsrailli Obama'yı felaket olarak görmeye başladı bile (27).

Kaynaklar ve Notlar

(1) "Obama is losing a battle he doesn't know he's in", Simon Tisdall, Guardian, 4 Ocak 2009.

(2) Israeli Settlement Announcement "An Insult", Clinton Says, Stephen Kaufman, 15 Mart 2010, <http://www.america.gov/st/peacesec-english/2010/March/20100315115454esnamfuak0.6357691.html>

(3) "Obama and Netanyahu: pointless position", Jackson Diehl, Washington Post, 24 Mart 2010.

(4) “For Israel and America, A Disagreement, Not A Crisis”, Michael B. Oren, The New York Times, 17 Mart 2010.

(5) “Obama: No Crisis in U.S. Ties with Israel”, Haaretz, 18 Mart 2010.

(6) Clinton’ın konuşmasının tam metni:

http://www.aipac.org/PC2010/webPlayer/mon_clinton10.asp

(7) “Netanyahu: I’m not Building in Jerusalem for Lieberman and Yishai”, 26 Mart 2010,

<http://israelinsider.ning.com/profiles/blogs/netanyahu-im-not-building-in>

(8) “A Wall of Suspicion”, The Economist, 25 Mart 2010.

(9) Netanyahu’nun konuşmasının tam metni:

http://www.aipac.org/PC2010/webPlayer/mon_netanyahu10.asp

(10) “Israel Objects to U.S. Construction Demands”, The New York Times, 16 Mart 2010.

(11) “Conflicting Demands Test Netanyahu”, The New York Times, 25 Mart 2010.

(12) “Ramat Shlomo: Inside the Town that will test Obama to the limit”, The Independent, 18 Mart 2010.

(13) “Solving the Israel Problem”, Martin S. Indyk, Brookings Institute,

http://www.brookings.edu/opinions/2010/0318_israel_palestine_indyk.aspx

(14) “Israel’s Titanic Moment: Does Obama Want Bibi’s Head”, Haaretz, 16 Mart 2010.

(15) “Binyamin Netanyahu’s efforts to heal rift marred as Barack Obama branded ‘disaster for Israel’”, The Guardian, 28 Mart 2010.

(16) Parlamentodaki sandalye dağılımı için:

http://www.knesset.gov.il/mk/eng/MKIndex_Current_eng.asp?view=1

(17) “Wrong Fight, Wrong Time”, The Times, 25 Mart 2010.

(18) “Alçak Koltuk Krizi”, Hürriyet, 13 Ocak 2010,

<http://www.hurriyet.com.tr/dunya/13460832.asp>

(19) “Kriz Nasıl Çözüldü”, 13 Ocak 2010,

<http://www.hurriyet.com.tr/dunya/13458276.asp?gid=229>

(20) “Britain expels Israeli Diplomat over Dubai passport row”, 23 Mart 2010,

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/8582518.stm>

- (21) “EU condemns settlement activities”, 22 Mart 2010,
<http://www.jta.org/news/article/2010/03/22/1011291/eu-condemns-settlement-activities>
- (22) BM: İsrail Gazze’ye Tazminat Ödemeli, 25 Mart 2010,
<http://www.ntvmsnbc.com/id/25073933/>
- (23) “Orta Doğu Dörtlüsü İsrail’i Kınadı”, 19 Mart 2010,
http://www.bbc.co.uk/turkce/haberler/2010/03/100319_quartet_settlements.shtml
- (24) “Jordan: Israel is playing with fire”, 25 Mart 2010,
<http://www.jpost.com/MiddleEast/Article.aspx?id=171802>
- (25) “Swedish pension fund shuns Israeli arms maker”, 29 Mart 2010,
<http://swedishwire.com/business/3559-swedish-pension-fund-shuns-israeli-arms-maker>
- (26) AIPAC’ın parlamenterlere İsrail ile ilişkilerin düzeltilmesi çağrısı yaptığı mektup için:
http://www.aipac.org/Publications/AIPAC_applauds_Hoyer_Cantor.pdf
- (27) “Binyamin Netanyahu’s efforts to heal rift marred as Barack Obama branded ‘disaster for Israel’”, The Guardian, 28 Mart 2010.

HAARETZ: İsrail gangster diplomasisi yürütüyor (Ekrem Senai)

Zvi Bar'el (HAARETZ)

Şimdi Türklere de kim olduğumuzu gösterdik işte! Zira biz Holokost ve Golstone raporuna maruz kalmış Siyonist onuruna sahip bir ülkeyiz, nasıl bizimle ilgili film yaparlar? Türkiye Başbakanı Recep Tayip Erdoğan, bizi kınamanın öyle kolay olduğunu sanıyorsa aldanıyor, ona ve dünyanın bütün ülkelerine hadlerini bildireceğiz.

Başka bir seçenek yok çünkü, onlar ancak kaba güçten anlıyor. İngiltere İsrail mallarını boycot mu edecekmiş? Britanya elçisini çağırır, onu çivili sedire oturturuz. Birleşik Devletler yerleşimleri sorun mu ediyor? Amerikan elçisinin başına boş tabancayı dayar tetiği çekeriz, yanlış anlaşılmasın, sadece korkutmak için... Biz cani değiliz. Sadece korkutmaya çalışıyoruz, çünkü, çok iyi bilindiği gibi korku saygı yaratır. İnanmıyorsanız Mafya Babasına sorun.

Bir iş yapıyoruz, düzgün yapalım bari. Zira, yöneticilerimiz kendilerine daha fazla saygı duyulması için yüksek, rahatsız sandalyelerde ayaklarını sarkıtarak otururken komik duruma düşüyorlar. En azından profesyonel bir aşağılama odası ayarlayıp , asansör ayakkabılı veya bar sandalyeli gerçek efendiye bakan bir düşük sandalye ısmarlayıp, her bir ülke için de yırtık bayrak ayarlanabilirdi (çünkü kim bilir belki yarın İsviçre veya İrlanda elçisini de aşağılamak zorunda kalabiliriz). Son dakikada yalapaşap yapılmaz ki bu işler. Düzgün aydınlatma gangster diplomasisi için önemli bir unsurdur mesela ve kesinlikle bir amatör işi değildir. Dış işleri bakan yardımcımız sağolsun bize ancak ikinci sınıf bir aşağılama imkanı yarattı, olmadı!

Yahudi oldukları için mi zalimler ?

Olayın diğer bir yanı da onur ve ahlak konusu. Dış İşleri sözcüsünün parlak ifadeleri şöyle: “Başbakan Erdoğan’ın ifadesi anti-semitik Türk televizyon programına ilave olarak geliyor... İsrail devleti kendi vatandaşlarını Hamas ve Hizbullah’ın füze saldırılarından koruma hakkına sahiptir ve Türkiye İsrail devletine ve İsrail Savunma Güçlerine ahlak öğretecek en son ülkedir.” Bu suçlama üç yargı içeriyor: Erdoğan Türk televizyonlarıyla işbirliği yapıyor, ve böylece İsrail güvenliğini yıpratıyor, ve özellikle Avrupa veya Amerika Birleşik Devletlerinin arkasında sırasını beklemesi gerekmesine rağmen öne atılıyor ve ahlak dersi veriyor.

Bahsedilen televizyon dizisinin, ilk bölümünde ABD’ye saldırılıyordu, yapımı 2003’e kadar gidiyor ve 2006’da film haline getiriliyor. Projenin ticari başarısından sonra devamının çekilmesine karar veriliyor. Bu sefer Mafya, Mossad, çocuk kaçırılması ve Türk kahramanlığının karışımı konular işleniyor. Dizi, Star TV tarafından gösteriliyor, ki sahibi Erdoğan’ın muhalifi Aydın Doğan. Dolayısıyla Erdoğan, kendisine yönelik ilk suçlamadan beraat ediyor.

Diğer iki suçlama ise daha önemli. Türkiye aslında İsrail güvenliğini destekliyor. Türkiye, yurt içinde ve Irak’ta PKK ile mücadele etmek için İsrail’den insansız uçaklar satın alıyor. İsrail teknolojisini kullanarak, Türkiye PKK’yı nasıl bombalayacağını öğreniyor ve bu saldırılarda siviller de ölüyor. Türkiye Irak’ta, İsrail’in Gazze’de yaptığını yapıyor. Asıl soru şu olmalı... Hangisi daha ahlaklı? Silahın nerede kullanılacağını bile bile satan mı, yoksa onu kullanan mı?

Eğer İsrail ahlaklı davranmak isteseydi, kendi teknolojisinin sivillere karşı kullanılmamasını talep edebilirdi. Belki bu pazarlıkta 200 milyon dolar kaybetmelerine sebep olurdu ama ancak o zaman Türkiye’nin diğerlerini suçlamak için son ülke olacağını söyleme hakkı doğardı. Gerçekten bugünkü Türkiye ziyaretinde Savunma Bakanı Ehud Barak’ın Türkiye’den buna benzer bir talepte bulunacağını düşünen var mı?

İsrail ahlaklı bir şekilde davranmak isteseydi, Türkiye muhalefetine rağmen Ermeni soykırımını tanırdı, ama bu konuda ahlaki bir duruşa sahip olmanın pahalı bir şey olduğunu düşünüp korktu. İsrail ahlaklı bir şekilde davranmak isteseydi, Gazze’de 1.5 milyon insanın kuşatmasını çok uzun süre önce- Erdoğan’ın hatırı için değil, İsrail kendisi için kaldırırdı.

Dolayısıyla konu ahlak konusu değil, daha çok Türkiye’nin ahlak öğretmekteki kaçınıcı sırada olduğu konusu. Ortada iki dost ülke bulunduğu için, ve hiçbirisi haklı olmadığı için, neden bu haklılığı kendinden menkul yarışmada Türkiye sıranın sonuna itilsin ki?